حضرت مصري شاه امام رضوي

KALAM

HAZRAT MISRI SHAH IMAM RIZVI

Composed by:

Faqir Tariq Hayat

2012

شجره مبارڪ حضرت مصري شاه امام رضوي

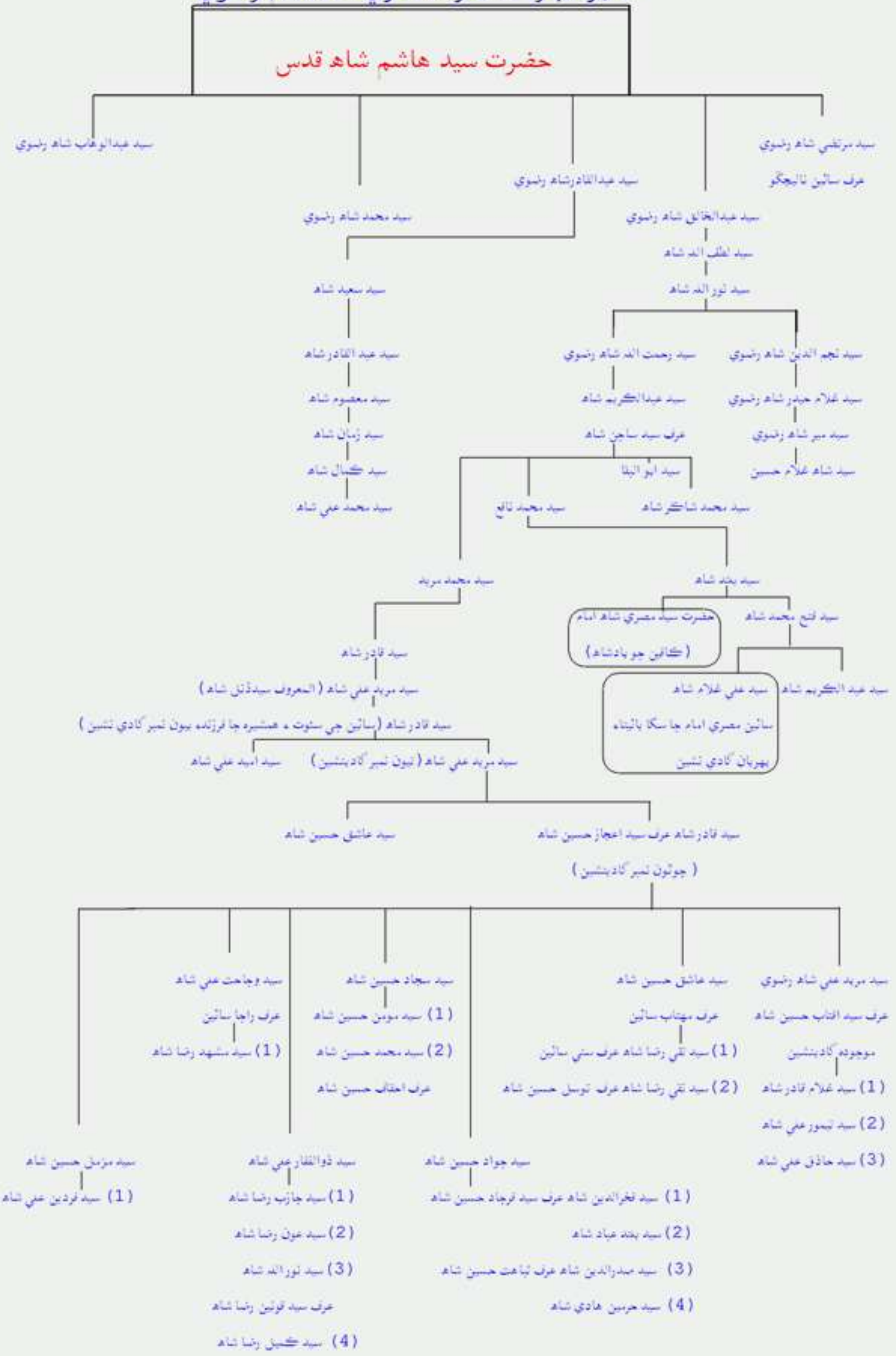

حضرت سيد مصري شاهہ کي پنهنجي دؤر جو صحيح معنيٰ ۾ نمائنده شاعر چئي سگهجي ٿو، جنهن جي ڪلام ۾ ان دؤر جون سموريون خوبيون ۽ خصوصيتون بخوبي نظر اچن ٿيون. ڪلام جي بي ساختگي، صوفيانہ نڪتہ سنجي، موزونيت، فارسي، عربي، اردو، هندي ۽ سنڌي لفظن جو سهڻو امتزاج، تخيل جي بلندي ۽ ڪلام جي سادگي، سلاست، فصاحت ۽ بلاغت 19 صدي جي پوئين اڌ واري دؤر جون خصوصي خوبيون چيون وڃن ٿيون، جي سموريون شاهہ صاحب جي ڪلام ۾ بدرجہ اتم موجود آهن.

1245 هجري مطابق 1828ع ۾ سنڌ جي قديم تاريخي شهر نصرپور جي بزرگ خيز سرزمين ۾ هن صوفي سالڪ ۽ شاعر، رضوي سادات جي برگزيده گهراڻي ۾ جنم ورتو.

رضوي خاندان جو هي روشن ستارو سيد بلند شاهہ جو فرزند هو جنهن جو سلسلو ستين پيڙهيءَ ۾ سيد هاشم شاهہ سان ملي ٿو. سيد هاشم شاهہ متعلق مير علي شير قانع (تحفة الڪرام، صفحو 396) جو قول آهي تہ "هتي (نصرپور ۾) پهريائين اهو آيو. هن وقت جي رضوي سيدن جو ڏاڏو بزرگوار آهي. وڏو مشائخ ۽ ولي اڪمل ٿي گذريو آهي. هن وقت يعني (تحفة الڪرام جي تحرير واري عرصي 1769-1772ع کان اٽڪل ٽيهہ ۽ ڪي سال اڳ (غالباً 1740ع ڌاري) پاڻيءَ جي اٿل ڪري سندس لاش ٻين سيدن سان گڏ، اصلوڪي جاءِ تان ڪڍي ڪٺي آيا. جيڪي معتبر ماڻهو انهيءَ ڪامل جي جنازي سان گڏ هئا تن کان روايت آهي تہ باوجود هن جي، جو مٿئين سيد کي ٻہ سؤ ويهہ سال گذري چڪا هئا، قبر مان صحيح سالم نڪتو. هڪ انگورن جو ڇڳو، تازو ڦڪل ۽ ڪي

مصريءَ جا سنگ سندس ساڃي پاسي جي هيٺان لڌائون. جيڪي مريدن پاڻ ۾ ورهائي ڪنيا."

مصريءَ جي انهن سنگن جو تعبير، سيد مصري شاهہ جو وجود مسعود معلوم ٿئي ٿو. جنهن الهامي ڪلام چوڻ سان سڄي خاندان جو نالو روشن ڪيو تہ سيد هاشم شاهہ جو سلسلہ نسب ويهين پيڙهيءَ ۾ امام علي نقيءَ سان ملي ٿو جنهن جو تفصيل رضوي خاندان جي احوال ۾ ڏنل آهي.

درسي تربيت:

ننڍپڻ ۾ هوندي ڪيس رسول اڪرم جيئن يتيميءَ جو داغ نصيب ٿيو. جنهن ڪري سندس تعليم ۽ تربيت وڏي ڀاءُ سيد فتح شاهہ جي زير نظر ٿي. ننڍي هوندي کان ئي مصري شاهہ هڪ ذهين ۽ حساس شاگرد هو، پر سمورن الله وارن وانگر ظاهري اکر ۽ ڪتابي علم ڪيس پاڻ ڏانهن ڇڪي نہ سگهيا. ڪجهہ عرصو مٽئين پاڙي واري قاضين مان هڪ نهايت لائق ۽ حليم استاد، قاضي گل محمد "گل" جي مڪتب ۾ سنڌي، فارسي ۽ عربي جو ابتدائي درس پرايائين، پر پوءِ پنهنجي سر "ڪتاب فطرت" پڙهڻ لاءِ ان محدود مڪتب کان دست ڪش ٿي ويو. تاهم حافظ جي ديوان، مولانا روم جي مثنوي ۽ سعدي شيرازي جي ڪليات تي ڪيس ڪافي عبور حاصل هو. عربي لغت جي ڪتاب 'قاموس' متعلق مشهور آهي تہ ڪيس ان تي ايترو عبور حاصل هو جو ڪوبہ لفظ پڇڻ سان نہ فقط ان جي معنا ڏسيندو هو پر ايترو بہ ٻڌائيندو هو تہ اهو فلاڻي صفحي تي آهي! ديوان حافظ، مثنوي مولانا روم ۽ رسالہ لطيف ساري زندگي

سندس سفر حضر جا ساٿي رهيا. پيريءَ ۾ پنهنجي پاڻيجي سيد قادر شاهہ کي مثنوي مان درس پڻ ڏيندو هو.

حليو:

قد جو پورو پنو. نہ ڊگهو نہ بندرو. ڇاتي ويڪري، منهن گول، چهرو ڪتابي، ڪڻڪ رنگو، ڳوراڻ تي مائل. اکيون وڏيون. جي سدائين مخمور ۽ سرخيءَ مائل نظر اينديون هيون. پرون ڄاڙا، سوناهري مٿ ڪن. مڇون شرعي، نڪ ڊگهو ۽ زيب دار. وار ڪلهن تائين رکيل، پر سدائين اپا بيٺل. سفر تان موٽڻ کان پوءِ پهراڻ سدائين ڪارو پهريندو هو. جنهن جون پاهون ڊگهيون ۽ پاسا ڪفني وانگر کليل هوندا هئا. ڪلهي تي اڪثر ڪاري ڪٿي ڏني ويندي هئي. سنڌ هميشه شرعي مرين کان مٿي، سوڙهن پانچن سان هوندي هئي. جڏهين حويلي تي يا ڪنهن مريد جي گهر ويندو هو تہ سنڌ جي مٿان چادر جي ڏاچ ڏيندو هو.

عام طور مٿو اگهاڙو. حالانڪ نماز پڻ گهڻو ڪري مٿي اگهاڙو پڙهندو هو. ڪنهن سفر سانگي اسهڻ مهل ڊگهي نوڪدار ٽوپي پهري، مٿان ڪاري ڪپڙي جو ٽڪر ويڙهي ڇڏيندو هو.

"ڪُلهي ڦاٽو ڪنجرو، مٿو گهاڙو،
منهنجو ڪجاڙو، پينر هن پنيور ۾! -

مزاج:

شاهہ صاحب جو جهڙو نالو مصري، تهڙوئي مزاج مصري جهڙو مٺو ۽ ٿڌو هوندو هو. سڄي عمر ۾ ڪنهن سان ٻاڙو نہ ڳالهيائين. نندپڻ ۾ پڻ استاد سان سدائين ادب ۽ احترام سان پيش

آيو. استاد سان حجائتي نموني ۾ هلڻ ۽ ان سان مذاق ڪرڻ متعلق سموريون روايتون تحقيق ڪرڻ بعد بي بنياد معلوم ٿيون.

نوڙت ۽ نياز جو اهو عالم، جو سموري ڪلام ۾ ڪٿي بہ شاعرانہ تعلّي کان ڪم نہ ورتائين. بلڪ پاڻ کي ڪڏهن بہ مصري 'شاهہ' ڪري نہ ڪوٺيائين ۽ محض 'مصريءَ' تي ئي اڪتفا ڪيائين. پاڻ کي ڪوٺيندو ئي هو 'ٻانهيءَ جو ٻار'. سندس ويٺڪ هميشه اوتاري ۾ پيپل نُک تي ٿيندي هئي، جتي سمورن اميرن، فقيرن، مريدن ۽ خادمن سان ڪچهري ڪندو ۽ قرب ونڊيندو هو. اتي راڳ رنگ جي محفل سان گڏ حاضرين مجلس کي پنهنجي سير سفر جي تجربن ۽ نصيحت آميز نڪتن کان پڻ آگاهہ ڪندو رهندو هو. نهايت سادو کائيندو ۽ سادو هنڍائيندو هو. ڏينهن جو ٻاجهر جي ماني، ڏڌ ڦڙي يا ساڳ ذري سان ۽ رات جو کير لپ سان کائيندو هو. ڪاري نير ٻڌل ڪپڙي جي ڊگهي الفي، سندس عمومي پوشاڪ هوندي هئي.

اوائلي عمر ۾ شاهہ نوراللہ نوري جي درگاهہ وٽ پنهنجي سر ڪيتيءَ جو شغل بہ ڪندو هو. جو سفر تي اسهڻ واري وقت تائين جاري رهيو.

سير سفر:

شاهہ صاحب جي زندگيءَ جي هڪ ساٿي، قاضي حاجي عبدالحيّ صاحب، جنهن جي عمر هن وقت 80 کن ورهيہ ٿيندي ۽ شاهہ صاحب جي انتقال وقت 26 ورهين جو هو. تنهن جو مصدقہ بيان آهي تہ سائين مصري شاهہ 25_24 سالن جي عمر ۾، ڪنهن الهامي اشاري ملڻ سان اچانڪ سفر تي روانو ٿي ويو. جنهن جي

سندس گهر جي ڪنهن ٻہ ڀاتيءَ کي سڌس نہ پئي. اٽڪل 15_16 سالن تائين ٿرپارڪر، اجمير، جهونا ڳڙهہ، جوڌپور، جيپور، ڪڇ، هنگلاج ۽ گرنار جا پٽ، سناسين، آديسن ۽ جوڳين سان گڏ جهاڳي، آبو جبل تي ڪافي عرصي تائين چلہ ڪشي ڪري، چاليهن سالن جي عمر ۾ موٽي جڏهن پنهنجي اوتاري تي آيو، تنهن وقت سندس شڪل ۽ صورت ۾ ايتري تہ تبديلي اچي چڪي هئي جو سندس سڳو ڀاءُ سيد فتح محمد شاهہ صاحب بہ ڪيس سڃاڻي نہ سگهيو.

واپسيءَ بعد:

دنيا کي چڱيءَ طرح سان ڏسي وائسي اچڻ کان پوءِ شاهہ صاحب پنهنجي اوتاري جي ڪنڊ وٺي ويهي رهيو ۽ دنيا سان اڪثر لاڳاپا لاهي ڇڏيائين.

سندس روزانہ معمول هوندو هو جو وڏي اسر جو اٿي، شاهہ محمود جي درگاهہ تي حاضري ڀري، اوطاق تي اچي چونڪي ڏيندو هو. جتي اڪثر ڪري سائين قادر شاهہ، پرتو، جيئندو ۽ يعقوب (حجام)، ڪامل، حاجي ۽ چتو (شيدي) ۽ ٻيا ڪيترا ڳائڻا ساٿس سنگت ڪندا هئا. سائين مصري شاهہ ڳائڻن کي پهرين چڱيءَ طرح سان ڪلام ياد ڪرائي، سُر سيکاري ۽ پوءِ آلاپ جي اجازت ڏيندو هو. ڪلام ۾ وري اهڙي ڪرامت رکيل آهي جو ڪنهن بہ ڪافيءَ جون مصرعون هيٺ مٿي ڪري جوڙڻ سان ڳائڻي کان سرتال وسري وڃي. جيسين هو وري وڃي ڪلام جي ترتيب پوري ٻهاري. عام طور ساز، دلو ۽ يڪتارو هوندو هو. سندس پاڙيجو قادر شاهہ، جو پنهنجي سر گائڪيءَ جي فن جو وڏو ماهر ٿي گذريو آهي، ساڻن گڏ ستار کڻي وهندو هو. اتبئي ڳاڙو واپرائي، جو 'مائي ليلان' اسر سان

تيار ڪري رکندي هئي، فجر جي نماز درگاهہ شاهہ محمود جي پر واري مسجد ۾ ادا ڪري، وري اچي اوتاري ۾ ڪچهري ڪندو هو، جنهن ۾ قسمين قسمين وڏا توڙي ننڍا ماڻهو شريڪ مجلس ٿيندا هئا. بعضي ڪي پرديسي ڳائڻا ڪتان ڪتان ڪهي اچي سائين سان صحبت ڪندا هئا. سندس روزانہ ڪچهريءَ جي صحبتين مان قاضي حاجي عبدالحئي جي والد قاضي ميان خير محمد، تاجپوري نواب دائود خان جي ڏاڏي نواب حاجي علي مردان، فتح خان ڪوکر، قاضي ميان ولي محمد، قاضي ميان محمد رحيم، عرضي خاصخيلي ۽ وسٽي خاصخيلي جا نالا قابل ذڪر آهن.

سندن ڪچهريءَ جو عام دستور اهو هوندو هو جو پاڻ هڪ هنڌ تي وهندو هو ۽ سمورا حاضرين نهايت ادب ۽ احترام سان حلقو لڳائي دوزانو ٿي ويهندا هئا. سندس توڙي حاضرين جا ڪنڌ اڪثر هيٺ جهڪيل هوندا هئا ۽ مجلس تي ماٺ جو عالم طاري هوندو هو. ڪنهن سائل جي سوال تي ڪنڌ کڻي، معقول ۽ مختصر جواب ڏيڻ کان پوءِ منهن وري بہ مونن ۾ هوندو هو. راڳ بہ اڪثر انهيءَ نوعيت سان ٿيندو هو. ڪلام چوڻ مهل چهري ۽ اکين جو رنگ سرخ ٿي ويندو هو ۽ ڪنهن ڪنهن مهل تہ وار بہ اُڀا ٿي ويندا هئا. انهيءَ جلالي عالم ۾ جيڪو ڪلام اظهار ٿيندو هو اهو سندس ياٽيجو سيد قادر شاهہ يا ماستر قاضي عبدالرحيم لکندا ويندا هئا. قاضي صاحب شعر گوئي ۾ سندس شاگرد پڻ هو. قاضي صاحب پاڻ بہ ڪافي ڪلام چيو آهي جو هن وقت سندس فرزند وٽ موجود آهي. ٻنهي ڄڻن جي غير موجودگيءَ ۾ حاضريءَ جا فقير اهو ياد ڪري ڇڏيندا هئا ۽ بعد ۾ ٻنهي صاحبن مان ڪنهن هڪ کي لکائي ڇڏيندا هئا. تنهن ڪري ان ۾ ڪلام چوڻ مهل حاجي جمع

پاٽوليءَ جو پٽ حافظ محمد اهو لکندو ويندو هو جو پڻ بعد ۾ سائين قدر شاهه هٿ ڪري بياض ۾ لکي ڇڏيو. سائين مصري شاهه وڏو خوش نصيب هو جو کيس اهي ڪاتب نصيب ٿيا ۽ ڪلام محفوظ ٿي ويو ورنه ڪلام جي گهڻي حصي جي ضايع ٿي وڃڻ جو امڪان هو. ڪن روايتن مطابق ڪلام جو هڪ نسخو سائين مصري شاهه پنهنجي اوتاري واري ڪوهيءَ ۾ اچلارائي ڇڏيو پر اها روايت اڪثر قديم شاعرن متعلق مشهور ڪيل "روايتي روايتن" وانگر ٿي معلوم ٿئي ٿي.

ساڳي طرح سان شام جو پڻ محفل سماع منعقد ٿيندي هئي. جنهن ۾ مختلف ڳائڻا شاهه عنايت رضوي. شاهه نورالله. لطيف سائين. سچل سرمست ۽ مصري فقير جا ڪلام ڳائي روح رهاڻ ڪندا هئا.

دنيا مان بي تعلقي:

دنيا ۽ دنيا وارن سان بي تعلقي جي حد اها هئي جو ساري زندگي 'مرد مجرد' ٿي رهيو. پنهنجي حويليءَ ۾ هفتي ۾ فقط هڪ دفعو ويندو هو. پنهنجي پيڻ جي گهر ۾ اميدواريءَ جي خبر کيس سيد قادر شاهه جي تولد ٿيڻ ۽ مبارڪ ملڻ تائين ڪانه هئي. ڪنهن به شخص سان سندس گهڻي حجت ۽ گهرائي نه هوندي هئي.

سندس زمين جو عام مختيار خليفو لڱنگ گجر زمين جي پيدائش ڪٺي ايندو هو پر ڪڏهن به ان سان اهڙو حساب نه ٿيو ته ڪيترو ڏيڻ ڪپي ۽ ڪيترو ٿو ڏين. جيڪا به رقم خليفو آڻيندو هو علي الحساب ٺهيءَ ۾ هلي ويندي هئي.

خيال ۽ عقيدا:

سائين مصري شاهہ اوتاري تي آيل هر سائل جي سوال پوري ڪرڻ جي حتي الامڪان ڪوشش ڪندو هو. ڪنهن کي دعا، ڪنهن کي دوا، ڪڏهن تعويذ لکي ۽ ڪڏهن ڌاڳا وٽي پيو ڏيندو هو. انهيءَ جي باوجود سندس للـٰهيت هيٺين واقعن مان ظاهر آهي:

"تاجپوري نوابن مان هڪ مائي وٽس پٽ لاءِ سوال کڻي آئي. مائي جي گهڻي زور پرڻ تي ڪيس هڪ تعويذ لکي ڏنائين. سال بعد ساڳي مائي جا رشتيدار وڏي اهتمام سان ميندي کڻي سائين وٽ پهتا، جو سندن مراد پوري ٿي هئي. شاهہ صاحب ڪانئن ڪنهن بہ نذراني وٺڻ کان اڳ اهو تعويذ کڻي اچڻ لاءِ چيو. جو کولي ڪچهريءَ وارن پڙهيو تہ منجهس لکيل هو "زن را بچہ زايد، مرا ازين چہ؟".

"وٽس ڪو شخص تپ لهڻ لاءِ تعويذ لکارائڻ آيو. پاڻ ڪاغذ ۽ قلمدان کڻي پرسان ويٺل چوڪر قاضي پير ڏني کي ڏنائين تہ تعويذ لکي ڏي. ٽئي چوٿين ڏينهن اهو شخص رڍ ۽ چيڙ نذراني طور کڻي آيو جو سندس تپ لهي ويو هو. مصري شاهہ کيس چيو تہ "ابا! اهي شيون وڃي قاضي پير ڏني کي ڏي، جنهن جي تعويذ سان تنهنجو تپ لٿو آهي."

سيد مصري شاهہ امام جي استغراق واري عالم ۾ هجڻ جو ذڪر ڪندي حاجي قاضي عبدالحئي هڪ پيو واقعو ٻڌايو تہ جهوڪ شريف جي ميلي جي موقعي تي سجاده نشين پير حاجي عبدالستار شاهہ جي اوطاق تي وڃڻ ٿيو. سائين مصري شاهہ بہ اتي آيل هجي. دستور مطابق حاضرين حلقو ٻڌيو، ماٺ جي مهر هٽيو

وينا هئا، جن ۾ پاڳناريءَ وارو سائين رڪيل شاهہ، جو ٻارهين مهيني پنهنجي مال جي لُٽ ڪرائيندو هو. ٿرپارڪر ضلعي لوڪلبورڊ جو صدر خانصاحب محمد اسماعيل پرڳڙي، چيف آفيسر قاضي نور محمد ۽ ٻيا اٽڪل سؤ سوا سؤ کن ماڻهو هجن، جن ٻڌايو تہ ڪلاڪ ڪان مٿي مهل گذري چڪي آهي جو سائين استغراق جي عالم ۾ آهي. اڌ منو ڪلاڪ ٻيو بہ ويناسين پر اهائي ماٺ. اتي مون سائين جو "دنيا جي دلبي" متعلق چيل اهو ڪلام پڙهيو تہ "هڪڙي ڏينهن درويش دل دانهہ ڪان هو مون هيئن پڇيو." تہ ايتري ۾ پاڻ ڪنڌ مٿي ڪڻي مون ڏانهن نهاريائون. ڏٺم تہ اکيون ائين زارو قطار پيون ٽمن، جڻ نار پيا وهن. ان بعد چوڌاري نگاهہ ڦيرائي هرڪنهن سان حال ونڊيائون."

پير محمد زمان شاهہ جي درگاهہ تي حاضري:

مسلسل 14 سال سير سفر ڪري موٽڻ کان پوءِ پاڻ ڪنهن خاص سڪ واري مريد جي دعوت ۽ هر سومر رات جو ٽنڊي الهيار ۾ پير محمد زمان شاهہ جي درگاهہ تي حاضري ڀرڻ کان سواءِ ٻيو ڪيڏانهن بہ ايندو ويندو نہ هو. سفر ۾ ساڻس ٻہ چار فقير گڏ هوندا هئا. يڪتارو، بيراڳڻ ۽ ٿهي (ڦاڙهي جي ڪل مان ٺهيل هڪ مضبوط ڳوٿري، جنهن مٿان ڪپڙو چڙهيل ۽ پاسي کان ڏگها ڪلف لڳل هوندا هئا) سفر ۾ لازمي طور ساڻس گڏ هوندا هئا. ٿهي، ڪنهن فقير جي ڪلهي ۾ هوندي هئي. ٽنڊي الهيار ۾ نصرپور جي ناڪي تائين گهوڙن تي چڙهي، اتان ادب وچان پيرين پيادو درگاهہ تائين پهچڻ ٿيندو هو. اگاري ڏينهن يا ڪڏهن تہ اربع جي ڏينهن تائين اتي حاضري ڀري، ختمو ڏيئي واپس ورندو هو. ان وقت بينڪ

ماركيٽ واري نم جي هيٺان واري اوتاري ۾ هوندي هئي. بعد ۾ منگهن پاتولي واري جاءِ ملڻ کان پوءِ اتي ئي ڏاپو ٿيندو هو.

سليما ولد رمضان شيدي (عمر اٽڪل 115 سال)، جو سائينءَ جي سفر تان موٽڻ مهل ويهن ورهين جو نوجوان هو ۽ اڪثر ڪچهريءَ ۾ ايندڙ هو، ڳالهه ٿو ڪري ته اتي ٽنڊي الهيار ۾ به هرقسم جا ماڻهو سائينءَ جي ڪچهريءَ ۾ موجود هوندا هئا. اوتاري جو فقير عارب پٽ احمد شيدي هو. ٻاهرين ڳائڻين ۽ طوائفن جو به اڪثر اچڻ ٿيندو رهندو هو. انهن کان سواءِ سندس خاص ڳائڻن مان تڳيو ۽ موسو خاصخيلي، سومار، ڪامل، حاجي، حبيب ۽ سياڳو (شيدي) مشهور هئا. اتي به ڪنهن وقت وجد ۾ اچي سائين ڪلام چوندو هو جو حافظ محمد پاتولي بروقت قلمبند ڪري ڇڏيندو هو. سندس اتي جي مصاحبن مان عثمان چوڙيگر، موج شاهه ۽ جان محمد شاهه جا نالا ذڪر ڪرڻ جي قابل آهن. مريدن وٽان مليل سمورو نذرانو اتي جو اتي حاضرين مجلس ۾ ئي ورهائي ڇڏيندو هو.

آخري ايام:

پنهنجي عمر جي آخري حصي ۾ سائين ڪيڏانهن به اچڻ وڃڻ بنهه بند ڪري ڇڏيو. فقط پير محمد زمان شاهه جي درگاهه تي چونڪي ڏيڻ لاءِ مهيني ۾ هڪ دفعو ماهه پهرئين سومر تي لازمي طور حاضري ڀرڻ ويندو هو. سنه 1900ع ۾ جڏهن سنڌ جي اڪثر شهرن ڪراچي ۽ حيدرآباد وغيره ۾ وبا ڦهلجي چڪي هئي، تڏهن ان جو اثر نصرپور تي به پيو ۽ ماڻهن لڏ پلاڻ شروع ڪري ڏني. سندس قبيلي جي نوجوان پاڳاري ميان خدا ڏني ساڻس صلاح ڪئي ته پاڻ ڪي به هتان هجرت ڪري ڪنهن ٻئي صحتمند هنڌ تي

هلڻ گهرجي. کيس جواب ڏنائين تہ "هتان هلڻ سان شايد بچي تہ پئجي پر هتي مرشد (شاهہ محمود عليہ الرحمة) جي نيلن جي جا چانءِ آهي، اها ڪتي بہ نصيب نہ ٿيندي." بهرحال ٿيندو اهوئي جيڪو ڪاتب تقدير اڳيئي تحرير ڪري ڇڏيو آهي. آخر تائين سندس خاندان مان ڪوبہ گهر لڏي نہ ويو ۽ سمورا سادات پنهنجن ڪکن ۾ محفوظ رهيا.

4 ۽ 5 صفر 1235ھ مطابق 1906ع جي وچ واري اڌ رات جو کيس اچانڪ علالت ٿي، جنهن جي ان کان اڳ ڪابہ ظاهري علامت نہ هئي. انهيءَ مهل پنهنجي پوئين ڪافي "ڏاگها جيئڻ ڏينهن نہ ايري، پنڌ پراهون منزل ڏور" چيائين. چون ٿا تہ ڪين نزع جي عالم ۾ ڏسي اتي جيڪي موجود هئا، تن کي ارمان ٿيو تہ خدا جي برگزيده بندن کي بہ آخري وقت ۾ ڪيڏي نہ تڪليف تي سهڻي پوي! تنهن تي پاڻ اکيون کولي کيس فرمايائين تہ "ابا! گاذر کي ڪپڙي سان ڪابہ دشمني ناهي. هن جو وير آهي مپير سان، سو جيڪا ميرائي آهي اها پاڻ سان کڻي وڃڻ بجاءِ بهتر ٿيندو تہ ٿوري تڪليف وٺي هتي ئي ڇڏي هلجي."

مائي ليلان:

مائي ليلان جي ذڪر کان سواءِ سيد مصري شاهہ جي سوانح حيات مڪمل نہ ٿيندي، جا مائي صاحبہ ساري زندگي سائينءَ جي سفر حضر ۾ ساڻس گڏ هئي ۽ سندس انتقال کان پوءِ هڪ سال تائين اوتاري تي مجاور بڻجي ويٺي رهي. آخر اتي ئي مري، مرشد جي پيرانديءَ کان دفن ٿي.

ليلان هڪ ماهر فن رقاصہ، حيدرآباد جي ماڙيچن جي قوم مان هئي، جيڪي دراصل ڪتري مسلمان چيا وڃن ٿا. سندس مائٽ ننڍي ئي کيس سائينءَ جي خدمت ۾ ڇڏي ويا. جهڙي هئي شڪل ۽ صورت جي سهڻي، تهڙي ئي ڳائڻ ۾ ملوڪ. هميشه سائين جي اڳيان حاضريءَ ۾ هوندي هئي ۽ اک هميشه مرشد ۾ ڪتل هوندي هيس. جن ڏٺي تن جو چوڻ آهي تہ نهايت فضيلت ماب، باادب ۽ ڪم گو عورت هوندي هئي. ڪلام فقط سائينءَ جو ڳائيندي هئي ۽ حاضرين جي حلقي ۾ قطار کان هڪ قدم اڳتي، بلڪل سائينءَ جي سامهون ٿي وهندي هئي. سائين سدائين "مائي" ڪري سڏيندو ۽ جمع ۾ خطاب ڪندو هوس مثلاً "مائي ليلان فلاڻي ماڻهو کي سڏي وٺجو، فلاڻو ڪم ڪري ڇڏجو." وچ ۾ ڪجهہ وقت لاءِ مائٽن ۾ موٽي وئي پر اتي اهڙي ڪا بيماري اچي لڳيس جو سَنڌ ئي سڪي پيس، جنهن ڪري رشتيدار وري ڪڻائي سائينءَ جي اوتاري تي ڇڏي ويس. اتي اچي وري جلد ئي چاڪ چوبند ٿي پئي. بولي نالي هڪ پٽ بہ ڄڻيائين جنهن پنهنجي مرشد متعلق هيٺيون بيت چيو آهي:

"سائين سدائين هجين نصرپور ۾ نٿ،
ڏسي تو ڏاتار کي کامي مرن ڪر......"

بولي جو پٽ محمد اسماعيل هن وقت پوليس سب انسپيڪٽر جي عهدي تي فائز آهي. سندس خاندان مان هن وقت مائي خوشحالي ۽ مشهور رقاصہ شمع حيدرآباد ۾ رهن ٿيون ۽ عرس جي موقعي تي هر سال درگاهہ تي چونڪي ڏيڻ لاءِ حاضري ڀرينديون آهن.

سندس جسم خاڪي شاهه محمود جي متبرڪ درگاهه جي اتر طرف سپرد خاڪ ڪيو ويو. سندن آخري آرام گاهه تي جوڌپور جي مريدن پنهنجي ملڪ مان ڳاڙهو پٿر آڻي سندس پائيتي ميان علي غلام شاهه جي نظرداري هيٺ، مزار مبارڪ مٿان ڳاڙهي پٿر جي عمدي چٽي ٺاهي چڙي آهي.

هر سال 5 صفر تي سندن سالانه عرس انتهائي احترام ۽ اهتمام سان ملهايو ويندو آهي، جنهن موقعي تي ڪڇ، گجرات، جوڌپور، جيپور ۽ اجمير مان هزارها هندو ۽ مسلمان مريد مڙي اچي چونڪيءَ لاءِ حاضر ٿيندا آهن. ڪي هندو مريد جي هتان لڏي آفريڪا هليا ويا آهن، هر سال مرشد جي درگاهه تي حاضريءَ ڀرڻ لاءِ لازمي طور ايندا آهن.

گاديءَ تي سندس پائيتيو سيد علي غلام شاهه ولد سيد فتح محمد شاهه ويٺو جنهن 1928ع ۾ رضا ڪئي. کيس ڪوبه اولاد نه هو. جنهنڪري سندس مامي جو پٽ سيد قادر شاهه، جو پنهنجي وقت جو وڏو حڪيم ۽ موسيقيءَ جو ماهر فنڪار هو، گادي ڏٺي ٿيو.

مصري شاهه کيس پنهنجي پائٽيءَ سان شادي ڪرائي هئي، جنهن مان کيس ٻه پٽ ڄاوا. ننڍو سندس حياتيءَ ۾ ئي راهه رباني وٺي ويو ۽ وڏي سيد مريد علي شاهه مسند ماڻي. سائين مريد علي شاهه بعد سندن لائق فرزند سيد قادر شاهه ثاني هن وقت مسند نشين آهي.

پيغام:

سمورن صوفي سالڪن وانگر سيد مصري شاهه تي پڻ پنهنجي دؤر ۾ اهوئي ازلي پيغام پهچائڻ جو فرض عائد هو. جو ڪانئس اڳ شاهه عنايت رضوي، شاهه لطيف، سچل سرمست ۽ ٻيا

اولياءَ الله ڏيندا ويا. مصري شاھ جو سمورو صوفيانہ ڪلام انهي مرڪزي خيال تي ڦرندو نظر اچي ٿو تہ "ذات نسورو نور، آيو سانگ ڍڪي صورت جو". جيئن سچل چيو تہ "اھو اٿم ارمان، چا منجهان هت چا ٿي آيس." مصري شاھ ساڳي ڳالھ ٻين اکرن ۾ دهرائي تہ "اھو آهي افسوس، ماڳ مسافر تي مالڪ وينو." انسان کي پنهنجو اصلي مڪان ياد ڏياريندي، شاھ صاحب کيس ڏياريندو هليو آهي تہ "پکي تون تہ آهين پرڏيهي، ڪهڙي وھ ڪان وطن ڇڏيوئي؟" "هستي ڇڏ هن جاءِ، ٿي مساڪن ملڪ عدم جو". شاھ لطيف دنيائي تماشن ۾ غافل انسان کي سجاڳيءَ جي دعوت ڏيندي فرمايو: "ستا اٿي جاڳ، ننڊ نہ ڪجي ايتري، تو جو ساڙيھ سمجهيو، سو مانجهاندي جو ماڳ." مصري شاھ ان کي ڪافيءَ جي صورت ۾ ڏئي چيو: "مانجهاندي جو ماڳ پلو يار ميان، راھ مسافر رات وهاڻي!"

دنيا جي بي ثباتي جي دليل طور ان ڪان وڌيڪ بهتر ٻيو ڪهڙو مثال ٿي سگهي ٿو تہ "قطر سينءَ جو ڪارخانو. ڪڪر ڇانءِ، ڪوڙو ڇمر" دنيا کي هڪ ڇنيل ڏکيل ڪنوار سان مشابهت ڏيندي مصري شاھ هڪ اخلاقي نظم ۾ چيو آهي تہ ان مڪار رن، ملمعي ۽ مڪر سان منهن ڇنيو آهي، جنهن ڪان نفس نافرمان کي بچائڻ جي واحد واٽ اها آهي تہ خودي جي خام خيال کي جلائي ڇڏجي تہ پوءِ ڇڻ ناڪس کي زنجير پئجي ويندا. دنيائي عيش متعلق ڪهڙو نہ صحيح چيو اٿس:

"عيش دنيا جا مڙيئي مان وارا ۽ ملوڪ،
سک هڪيءَ ساعت جو ۽ ساريءَ عمر جو سور ٿيوا"

مصري شاھ جو سمورو ڪلام بي خير انسان لاءِ سجاڳيءَ جو سڏ آهي. "جاڳ ڏي جيءَ کي جفا، گينوار غفلت کي ڇڏي، رات وئي اپنڻ اکيون توکي نياڳا ننڊ نہ ڏي." ان نياڳ جي ننڊ مان سجاڳ ڪري کيس هڪل هڻي ٿو تہ "هئڻ ۽ هستي اٿئي پُتل

پٽ جو پروسو، نانھن آھين نانھن ٿي ويھہ، نانھن ۾ نجھرو اڏي.“ ھن حياتي کي حباب مثل ڪوڙي ڪکر جي ڇانءِ سڏي، سيد مصري انسان کي تنبيھہ ڪري ٿو تہ ”ھڙ پرائيءَ تي ھونئن ٿي بانور رکي بيٺو آھين، شئي ڏسي ٿو شيڪجين ويندئي وٺي ويلي ڪنھين.“ پنھنجي اصلي ماڳ ڏانھن موٽڻ جي مھميز مصريءَ شاھ جي ڪلام جي ھر سٽ ۾ مضمر آھي، جنھن سان گڏ ھو ماڳ جي مسافر کي اڳواٽ آگاھ ڪري ٿو تہ ”ھيءَ نہ تنھنجي تون نہ ھن جو، عمر مايا ڪوڙ ڇاڻ، مور تون ماڳھين مسافر رات ٿو رڻ ۾ رھين“. اھائي تنبيھہ ۽ تلقين آھي جا اللہ جا برگزيده بندا وقت بوقت ڪندا پئي آيا آھن، ڪندا رھن ٿا ۽ تاقيامت ڪندا رھندا.

مصري شاھ امام جي ڪلام جون ادبي خوبيون:

ھن ڪامل شاعر جي ڪلام ۾ سڀ شاعراڻيون خوبيون موجود آھن. سندس بيت، ڏوھيڙا، وايون ۽ ڪافيون قديم شاعرن وانگر چند وديا جي متن تي ٺھيل آھن تہ غزل پارسي شاعرن وانگر علم عروض جي قاعدن تي ٺھيل آھن. منجھن ڪيترين ئي لاثاني تشبيھون، استعارا ۽ صنعتون ڪم آيل آھن جن مان ڪي ھيٺ ڏجن ٿيون.

1_ تشبيھہ:

شاعر جڏھن شيءَ جي ڪليو ڪلايو پيٽ ڪندو آھي تڏھن ان کي تشبيھہ چئبو آھي. مثال:_ ويندو مثل واءِ جي ھيءَ طلسم ترت تمام..........

2 _ استعارہ:

جيڪڏهن اها پيٽ اهڙي ڪلي نہ هوندي تہ ان کي استعارہ چئبو آهي، مثال: ڪراندرجي آرسي تقويٰ جي صيقل ساڻ صاف"

3 _ ڪنايون:

لفظن کي اهڙي طرح سان استعمال ڪرڻ جو اصل معنيٰ بہ قائم رهي پر مجازي معنيٰ جا پئدا ٿئي سا ، درست سمجهي وڃي. مثال:

"موڪل ڏي تہ ملير وڃان، راجا راضي ٿي،
تہ لهي سنگهارن سيءَ اڌو عـــمر چام جو"

4 _ ايهام:

معنيٰ وهم ۾ وجهڻ. شعر ۾ اهڙا لفظ ڪم اچن جن جون گهڻيون معنائون ٿي سگهن. مثال:_

متان رانجهن توڙي يوسف مصري، مڙيون مٽي تنهن جو مان.

5 _ مجاز مرسل:

جيڪڏهن شاعر شيءَ جي عام ٻالي ونڻ بدران ان شيءَ جو نالو جنهن مان اها شيءَ ٺهي آهي يا اصل معنيٰ بدران ٻي معنيٰ، پر اها تشبيهہ نہ هجي تہ چئبو تہ صنعت مجاز مرسل ڪم آئي. "هنيون" گوندر لڻا اعلان ٿيو آزار کي.

6 _ مراعات النظير:

جيڪڏهن شاعر هڪ ئي هنڌ اهڙا لفظ استعمال ڪري جن جي پاڻ ۾ هڪ ٻئي سان نسبت هجي:

"مرلي سي مجهي موهہ ڪي جوگي جان ليگيوي"

7_ تجنيس حرفي:

جيڪڏهن مصرع ۾ اهڙا لفظ ڪم آيل هجن جن جو ڦيريون اکر ساڳيون هجي، تہ ان کي تجنيس حرفي چئجي. هيءَ صنعت مصري شاهہ جي شعر ۾ تمام گهڻي استعمال ٿيل آهي. مثال

"تظر رکي آءُ تو نرمل ناتي ننگ جي الا"

8_ تضاد حرفي:

ساڳئي مصرع ۾ ٻہ لفظ هڪٻئي جا ضد ڪم آيل هجن تہ اها صنعت تضاد حرفي سڏبي مثال:

"ڪُن اچي ڪديا قلم. امرونهي سپ ٿيا عدم"

9_ تلميع:

جڏهن شعر ۾ قرآن شريف يا حديث يا ڪنهن مشهور ماڻهوءَ بابت يا ڳالهہ بابت ڪو اشارو ڪيل هجي تہ ان کي صنعت تلميع چئبو آهي. مثال:

فاذْ ڪُروۡني آذْڪُرڪُمْ اباڻن اهجاڻ

10_ صنعت تجاهل عارفانہ:

شاعر شعر ۾ اهڙا لفظ ڪم آڻي جن ۾ ڪا ڳالهہ سمجهي ٻہ پر ڄاڻي واڻي اڻڄاڻائي ڏيکاري، يعني اها ڳالهہ اهڙيءَ طرح بيان ڪري جو ڄڻ ان بابت ڪجهہ بہ ڪين تو ڄاڻي. مثال:

"دين مذهب ڪٽ رهيا ڪفرءِ اسلام. رند راهون نهاريندا رهيا"

11_ تجنيس معمہ:

ڪو نالو ڳجهارت وانگر ڪم آڻي. مثال:

"آ اشارو عين ات مصري م ڇڏ ميدان کي"

هت عين مان اشارو حضرت علي رضہ ڏانهن آهي.

12_ تجنيس قام:

ڪنهن بہ مصرع ۾ اهڙا بہ لفظ ڪم آڻجن جن جي صورتخطي هڪ جهڙي هجي پر معنيٰ جدا جدا هجي. مثال

"تو بلا بڪل سڄڻ ڪهڙ بلا بيمار جا"

13_ تجنيس جمع باتفريق:

ٻن شين کي اول ڌار ڌار بيان ڪري پوءِ گڏ بيان ڪرڻ کي تجنيس جمع باتفريق چئبو آهي. مثال

اندر آڙاهہ عشق جا مگر ۽ ماتام، لهس لوءِ لوسائي تنهن وڌيس.

14_ صنعت ارصاد:

ارصا معنيٰ چوڪيدار پهرينءَ مصرع ۾ ڪو قافيہ ڪم آڻجي ۽ ٻي مصرع ۾ اهڙا لفظ آڻجن جو پڙهندڙ ازخود صحيح ڪري وجي تہ هن مصرع جو قافيہ ڪهڙو ٿيندو.

مثال:_ ساريو ساريان روز رهاڻيون، تارا تڪيندي راتيون وهاڻيون

15_ صنعت حسن التعليل:

ڳالهہ جو مشهور سبب ڪو ٻيو هجي پر شاعر ان لاءِ ڪو سهڻو سبب ڏي.

مثال:

ذري سونهن يوسف کي بازار نيائون،
بنا ملهہ مقيد خريدار ڪيائون،
مصر ۾ نہ منظور ٿيو ماهتابي.

16_ صنعت ضرب الامثال يا ارسال المثل:

شعر ۾ ڪو پهاڪو ڪم آڻڻ

مثال: جڏهن حب الوطن آندءِ

من الايمان سچ سمجهيءِ

17_ صنعت تجريد:

هڪ شيءِ مان ٻي پيدا ڪرڻ ۽ متڪلم پاڻ کي حاضر ۾ آڻي پاڻ سان ڳالهائي جو ٻيو ڪوبہ نہ سمجهي تہ بيان پنهنجو ٿو ڪري يا ٻي ڪنهن جو. تہ ان کي صنعت تجريد چئبو آهي.

مثال: ياد ڪر تہ ياد ٿيئن لائي نوان نت نينهڙا،

ميون ماڻن سين نہ مار، سمجھ سياڻا ڪر ڪا سهڻل سائين.

18_ بلند خياليءَ جا مثال:

اسين عشق ۾ ٿياسون الٽ، ڪريون ڪوهہ ڪفر ايمان کي،

اسين اجايل عجز جا ڪريون ڪوهہ وصل ويران کي.

19_ منظر نگاريءَ جا مثال:

بالوب ڪا جهوڙا کهول ڪي، ڪالي ڪيس

ڪنگهي سي قول ڪي، هنس هنس،

ڪي باتيان بول ڪي گن گيان ليگيوري

20_ شاهہ مصري امام جي شعر پڙهڻ مان معلوم ٿئي ٿو تہ کين تاريخ جي ڄاڻ تمام گهڻي هئي. ڪيترن ئي ڪافين ۽ بين ڪن بيتن ايران جي مشهور بادشاهن ۽ پهلوانن جي قصن طرف تمام سهڻي نموني اشارا ڏنا اٿن.

مثلاً: حضرت يوسف ع، حضرت موسيٰ ع، خضرع، رستم، زال زر، سڪندر، دارات ڪيڪائوس جو ذڪر وڻندڙ نموني ڪيو اٿس.

برهہ جا بان تون بيحد، بچين باري بَنيون، بالم!

منجهان آدم اسان ڪارڻ، ڇڏي اولاً ٿيون اظهر،
چئي اَلۡعَبۡدُ اَنَا اَحۡمَدُ، سڪڻ جا ساز ڪئي سالم.

ڪري پورا پهت پڙ ۾، پاتا تو پير پاڪيزا،
صنوبر سروَ ٿيا ساجد، قري في الحال ٿيا فالم.

جڏهن ميدان جنگيءَ ۾ جُڙي جاني ڪيئي جلوا،
انهيءَ شعلي شمع شاهد، امام الانس جن عالم.

وجهي مَ خانہ ۾ 'مصري'، ٻڌي دستار تو دلبر،
وٺي هٿ ۾ وٺي واحد، ڇڏيئي چوڙي زلف ظالم.

***

بروبر بيخوديءَ جا پِير، پياري يار پيمانہ

رهي هر حال ۾ مائل، سَڏي سائل تو اي سهڻا،
پياري شوق جا ساغر، ڪيئي داناءِ ديوانہ.

ورائي تو اصل وندا، پيارين ٿو اي پَٽ پُر ڪيو،
نِها وَسَنَئي سدا شل نَر، اهڙا محبوب ميخانہ.

مرون ماڻهو، ملڪ حورون، پکي جن جيت ۽ پريون،
پيو دستئون تنهنجي دلبر، وتن ٿا مرگهہ مستانہ.

سڪي سيمرغ ٿيا ساجد، متي ميخاني مَٽ تنهنجي،
برهہ جي بوءِ ڪيا بي پر، اڏائين عشق آشيانہ.

گهٽي گهَري منجهان گهاٽي، مروت ڪر ڪا 'مصريءَ' سان،
پياري قدح مان ڪؤثر، وسايو خانہ ويرانہ.

***

ڏاڍا ناز سجڻ ڏيکارين ٿو.

تات جنهن کي طلب تنهنجي جي،
سي وريو ڪيئن وسارين ٿو.

جيڏانهن ڪيڏانهن ڪٺيو اڪڙيون،
محبت واريون مارين ٿو.

اجهل اوبڙا، نين بچايو،
پهت پرين پنهنجا پارين ٿو.

’مصري‘ چئي ساڻ جو ماڻن،
ميون دليون جيارين ٿو.

***

ڏيئي نيڻن جا نظارا، سيني لائيي ڪيئي سلامي.

ڏسي تجليون ٿيا تائب،
نيازي ناز جا نائب،
جهلي ڪعبي جا ڪنارا، اچي ساجن ٿيا سلامي.

سڪندر سرڪ سدا سائل،
متي ميخاني جا مائل،
ڪيا ڪيڪائوس دارا، اوهانجي عشق انعامي.

زلف زندان وجهن زاهد،
اڙائين اوچتا عابد،
گهرا گيسو ڪيس ڪارا، ڏسي شائق ٿيا شامي.

جمل جامان جڙاداري،
مرصّع تاج مرواري،
چوڏس چمڪن چوڏارا، قبائون ڪُلّ ڪِمامي.

محب 'مصري' اگڙ آيا،
سنيها ساهہ سمجهايا،
اوري اڏيائون آڻي اوتارا، وري هر باب ٿيا حامي.

***

گهونگهٽ واربون گتيون گتيون، ڇڏ هر گَت گڏجي.

ڏيئي ڏڏن کي ساغر سڪ جا،
لاهہ نقاب لِڪڻ ۽ لِڪ جا،
ماڻن سنديون متيون متيون.

پيون پَڌر سي پوءِ نہ وَنديون،
تانگها تار مڙيئي ترنديون،
جي راز تنهنجي رتيون رتيون.

بيحال جي بندي بهارڻ،
مشتاقن جي مارڻ ڪاڻ،
سيرَ چوڙيئي سي ڇَتيون ڇَتيون.

مَنْ طَلَبَ تنهنجا قول اصل جا،
واري خيما ڪوڙ وصل جا،
پَيج فراق جون پتيون پتيون.

سچا سُخن فَاَمّاَ السَائل،
مُصريءَ ساڻ ملي ٿيو مائل،
پار پرين پنهنجون پتيون پتيون.

***

ڪٿين کهاٽيون ڪنديون ڪنديون، تنهنجي بره بڇڻ جون.

وَلَحْن اَقْرَبُ ـ نيڻ اڙائي،
چشم اَويڙا چوڏس چائي،
بازيگر تو بنديون بنديون.

جي نيون جي نوڪن چڙهيون،
سي سُبحانَ الَّذي اَسْريٰ پڙهنديون،
دلبر دردن ونديون ونديون.

ڪوٺيو وِيتو ڪيس ڪرائين،
ويڻنديون واريو پوءِ ورائين،
گڏ وهارين گنديون گنديون.

بِرهه اوهانجو بيشڪ باري،
زوراور تي توسين زاري،
ميت 'مصريءَ' جون مديون مديون.

***

ساتيئڙا رات ويڙا مونکي جيڏيون کين جاڳائي.

بوتا چوڙي پنيور پيلايائون، پينر بي پرواهيءَ سان،
کهڙيءَ پت کنگال کري، تن توڏن کي ترسائي،

کرها کنوات سُوات نہ هاٺا، اوجهڙ ويا سي اوٺيڙا،
پرهہ پوءِ پهاڙ ۾ تن جا، تي پورهيت پير پڇائي.

نند نصيب نياڳ جا ڏينم، جاڳيس کين جوانن لاءِ،
اهڙا ستاٺا سيڻ ڏسي، چو ستيس سيج وڃائي.

چاٺي سجاٺي چپر چڙي ويا، جيئري جيئي جانيئڙا،
سيئي محب موتائي 'مصري'، محمد چام ملائي.

***

سي سدا رهيون سڪي جن دلين ڪي تو دام پاتا.

وَنَحْنُ اَقْرَبُ مان وٺ وينيون،
پڪي اسان جي پاڙهي پيئون،
لئون لائي وئيون لِڪي.

لاَ تَقْنَطُوا جي وعدي وهاريون،
برهہ بچي اوهان بندي ٻهاريون،
جڳ تين رهيون جُهڪي.

ڪُلُ شَيءِ مّحيْط مشتاقن،
اهي اشارا آهن عشاقن،
شڪ آٽين تا شڪي.

مُصريُ مرض محبت ماريو،
جام پياري تنهن کي جئاريو،
ٻاجهہ پريا ڏيو ٻُڪي.

***

لاهہ گهونگهٽ تي لاحجاب. ڪراسان سين انجام اچڻ جا.

چائي چشم مبارڪ چهرا،
ڳڍجي گوليءَ سان تيو ڳهرا،
نازڪ لاهہ نقاب.

بي وڙي آئون وڙ ڪان ويَيس،
اچي اوهان جي پناري پيَيس،
بديون منهنجي باب.

سُٺي سهڻا اهنجي نانوُ نماڻي،
شاها پنهنجو شان سڃاڻي،
لاهہ تندي چڏ تاب.

مُصري مست متي مُک تنهنجي،
ڪري احسان اگڻ آءُ اُن جي،
بخشي حرف حساب.

***

جن ناز ڏٺا سي ٿيا نروار،
شوق وجائي شان جا.

ڪيائون قبول ڪسڻ قدم تان،
گل رخسار، مستان چشم تان،
صدقو سي چمار، پهت سندن پيڪان جا.

پيا زنجير زلف جا جن کي،
لحظا لئون لطف جا تن کي،
ساقيءَ جيءَ سنيار، جُنگ پين جولان جا.

لڳن نينهن هنيائون نعرا،
وجي مٿي ڪيا مردن مارا،
عشق وڃن اختيار، محبت جي ميدان جا.

جام جڙن تا مر تن 'مُصري'
آءُ چون تان اچ تون اُسري،
پير مَ پوئتي وار، ماڻ مزا ميخان جا.

***

برهہ بيرنگ بي حساب،
تو مَين جي مَت منجهائي.

جتي هٽي نيزا نظارا، نائڪ نوڪون نيهن ناب،
ان اثر اعلاج جي، طاقت طبيب ناهہ تاب،
گڏ ڪٽي ڊيڙا ڍڪائي.

هوش جي اُت ناهہ حاجت، ٿيون متيون سپ مهٽي هاب،
عقل ات اوجهو ٿيو، ڪنهن رمز جو وڃيو رباب،
نظر سين نوعي نَچائي.

عشق جت آٽيو اڙائي، تت نہ هوئي ڪي حجاب،
درد در پردا وڃائيا، ڏوهہ ٿيا هاٽي ثواب،
ڪفر اي ڪلمُون پڙهائي.

جيئن بدل بجليون ٿيون پڙڪن، تيئن لڪيو لاهي نقاب،
سو سڄاڻج صحيح 'مصري' منهن مقابل ماهتاب،
منجهہ ئي منجهہ جو مچ مچائي.

***

اسان اُميدون وڏيون وڏيون،
اڃان آهن تو ۾.

هاڻ مڙيئي حيلا حجتون،
ڇيهہ ڇنم مون ڇڏيون ڇڏيون.

پاڻ سڃاڻي ساڄن سڪنديون،
سهڄن سان تو سڏيون سڏيون.

دعوائون دوئِ بينائي جون،
لَنوُن تنهنجي سان لڏيون لڏيون.

لاتَقنَطوُ امنْ الرّحمَةَالله،
جاني جياريئي جڏيون جڏيون.

محب 'مصري' سان ماڻا ڇڏيو،
رمزن واربون رَڏيون رَڏيون.

***

جهانگيئڙن ڪؤن جدا گهڙي نہ گهاريندِيس،
سرهي صحبت سندين، منڙي محبت سندين، ساريو سارينديس.

آءُ وساريان گهڻو وسريو ڪين وجن،
چاڪن وانگر چت ۾ چٽڪيو روز چڪن،
تن مارن سان ملي هي ٿپ ٿارينديس.

ڪيئن ڪوٽن ۾ وهان مينڊين مَر ڏوئي،
لعل لڱن تي ڪري لينگڙ ياري لوئي،
ڏوتيئڙن کي وجي ڏيهه ۾ ڏيکارينديس.

اجهي اباڻا ميان عمروس چري هاڻ ورندم،
پسي پنوهارن کي ننهن سينءَ نيڻ ٺرندم،
باباڻن سان ٻولون پنهنجون پارينديس.

پانڌي پائر ڏيهه جو شال اجهو اچ ايندو،
تن مارن سان 'مصري' مولٰي ميڙيندو،
گامُوين سان گڏجي ورهه وسارينديس.

❊❊❊

آئون ويڙهيچا وطن ڪيئن وساري وهنديس.

سپون سمونڊن ۾ جيئن سانوڻ ڪاڻ سڪن،
تيئن طلبون ۽ تانگهون ماڙيچن جون منهنجي من،
پاڻي پاس پرين شال پلر جو پئنديس.

جي رب راضي ٿيو ڪاٽيا قيد عمر،
آسون اميدون اهڙيون آهنم منجهہ اندر،
ڏيئي واڏايون وڃن پوءِ پکن ۾ پهنديس.

هڪ جيڏين سان جيئن هت هيس آءٌ هيڪاندي،
تيئن مارن سين مولٰي ميڙيندو هيءَ ماندي،
جنب گڏاريم گڏ جن، ڏيهہ وڃي سي ڏسنديس.

ويڙهيچن ڪؤن وچڙي ويل ورهہ ٿي پانيان،
'مصري' موتي ڏسي لوئي هڏ نہ لاهيان،
ٻي نہ ڪنديس ڪا ڪَن، جا سين آءٌ پئي جيئنديس.

***

ويندا لوھہ لهي اڄ سياڻي.

لاَ تَقْنَطُوامِنْ رَحْمَتُ اللهِ،
ايندو پرين پهي، اڄ سياڻي.

آخر هلندين اوڏهين،
ڪوڏينهن ڪوٽ رهي، اڄ سياڻي.

نائي نينهن نهوڙيا،
تنهنجي نينهن نهي، اڄ سياڻي.

ملندئي 'مصريءَ' ڪان بہ متي،
ماڙيچن جي مهي، اڄ سياڻي.

***

ماھيءَ جا مونکي ميھڻا سپ سھجون ساھ سيباڻا.

تخت ھزارا تي يڪبارا، چڙيو ئي تور تڪاڻا جي،
ڇوچڪ جي گھر چاڪ سڏايو ئي ٻوڙي شان ٻاٻاڻا.

ھرڪنھن حال وصال تيوسين، اھڙا آڻا ٽاڻا جي،
ڏسي ھميشه ھيڪاندا ھمدم، رھيا رقيب ريساڻا.

ٻاٽا طعنا مون گل ڳانا، بديون ۽ بھتانا جي،
سيئي سھسين سرير سيباڻا، ماڻا محبوباڻا.

رانجھن يار ھئين جو ھار، اھو ھر جاءِ ھُل ھلاڻا جي،
سڀي شان شھاڻا ’مصري‘، وچ سيالين سماڻا.

***

عشق اصلئون ادبيت جي وڏي قَنات کيرائي.

منجهان موسيٰ ڏنيون تجليون پيون تڏهين طور تي تنهنجون،
شمس الضحيٰ سندي شعلي مطلع الا نوار جي مُنهن جون،
چڏي سا جاءِ جمعيت جي جبل پنهنجو پاڻ جلائي.

ذوقئون ظاهر تي زليخا پڙهيائين باب برهہ جو،
وٺي يوسف تي مصر ڏي ور وحدت جي ورهہ جو،
عزيزي عام عزت جي کير کنعاني کَهائي.

اول احد پوءِ اَنَا احمد سڏايئي سر سلطاني،
مڙئي ڪار ڪفر جي متي مذهب مسلماني،
محمد ﷺ نانءُ محبت جي لِکا مِ لئون کي لکائي.

مجي منصور کيو مظهر انا الحق عشق اثباتي،
علو اسرار عجائب جي ڪري جهلڪار ڏنائين جهاتي،
اشاري امر الوهيت جي سر ميدان مارائي.

مام سمجهج ايها 'مصري' ڏنا جي عشق اشارا،
سڃاڻيو تون سُڃاڻج ناز نيڻن جا نظارا،
سر سُوريءَ تي چڙهائج پيون متيون وڃائي.

***

ناتي نازن جي ڪيا نظر نهال، ملڪ فلڪ مخمور ٿيا.

ڪيائون ناز نقابا لاهي،
وڏائون ڪوٽ ڪفر جا ڍاهي،
باندي ٿيا بيحال، چشم مبارڪ چور ڪيا.

تجلن تنهنجن جبل جلايا،
ان آڙاهه تي عاشق آيا،
پئي ٿيا پئمال، مچ گهڙي منصور ٿيا.

سهڻي ساقيءَ ساغر سڪ جا،
لڪ لڪوٽي لحظن لڪ جا،
ڏنن جام جلال، پيتائون پر نور ٿيا.

جهڳ مڳ جهلڪيدار پيالا،
محب ڏناسون محبت والا،
’مصري‘ مالا مال، هينئڙي هاڻ حضور ٿيا.

***

اکيون ازخود اچي اڙيون ڪري سامان سڪ وارا.

جتي جانب لؤن لاين، اجا اَتئي اپيون آهن،
ورڻ واريون هڏئون ناهن، ڪنهين لالچ وچي لڙيون.
هٽي بيٺيون نسنگ نعرا.

سياھ ڪج زلف شب رنگي، ڪري جلوا جهلي جنگي،
ٻڏي ڪنهن ٻاڻ سان ٻنگي، نپٽ نيندن ڇٻي نڙيون،
وڏا واسينگ وھ وارا.

اکين ڏاڍو سو عشق لايو، وڃن ٽيون گهور سانُ گهايو،
مارين مرگان چشم چايو، ڏاڍي ڪنهن چاھ ڪيون چريون،
جهڄن تا نيڻ ويچارا.

جادوگر يار جاڳايون، سڏي سيني سڄڻ لايون،
'مصري' محب مارايون، پين قابو ڪمند ڪڙيون،
چلڻ جا سپ چڪئن چارا.

***

اکڙيون نازجي ناتي، سي تان رمز پليريءَ رتيون.

جام جلالي پيار پياري،
تنهن تماشي وهم وساري.
موَ انهيءَ کان متيون.

ناز نيڻن جي نيون نهوڙي،
اچي بيئيون خيمان کوڙي،
طرف سڄڻ جي ستيون.

زلف سياهہ واسينگ ولاتي،
جهٽ وجهن تا پايو جهاتي،
پيڙا ويڙن پتيون.

کوني قريبن قيد ڪرايون،
واري 'مصري' ڪنهن نہ ورايون،
ناز سهٽي جي نتيون.

***

تنهنجي زلفن ڪيڙو زيان وي، چڻ وشيهر نانگ ور وڌيا.

جوڳي جلايا جلويدارن،
پڳا مورچا ڪئين مڻ وارن،
اڙي اجاريا قلبن ڪارن سبق ڏئي سبحان وي.

سيهہ شوخ سدا شب رنگي،
زابر زور لڙن تا زنگي،
اڙي فارس توءِ فرنگي ماري ڪيا مستان وي.

شوريده سرشار سياهي،
بندئو پوءِ ڪن بي پرواهي،
افلاطون توٽي ڪي طائي هيڻ ڪيا حيران وي.

سيل اصيل واسينگ اويڙا،
جهلؤ ڪن تا جهڙپون جهيڙا،
’مصري‘ ٿيا منصور ميڙا مچائيون ميدان وي.

***

ٻيٺا ٿي اڇي بي پرواهہ. سڄڻ سڪندن ڪي اڄ سامهون.

پرينءَ پري ڪان پاتي جهاتي، اڀري جيئن ڏرو پرڀاتي،
ٿيو صبح ڪيو شمس شعاع وئيون رات فراق جون شامون.

لاهي نقابا ڪيائون نرواري ڪُلي بدنِ ٿيو باغ بهاري،
نري جُسي ڪيو نهري تاهہ ٿيم جناتُ عدنِ جو جامون.

ڪلي گهُنڊ گهورن سين گهائيون سڏي سڪنديون سيني لائيون،
اوناياٺون اکنڊين جي آهہ مخفي طور ڏنائون مامون.

چاياٺون چشم مبارڪ چهرا ڏيئي لغز جيئن لوهون لهرا،
'مصري' آهن موت مباهہ، تَنَ ڪي ڪيو تيغونن طعامون.

❊❊❊

ڪهل پويئي ڪر قياس، ڪوهہ تو ڪلپائين.

چندين چت چوري تنهنجي ڪوڙين ڪيئڙا ميان،
چور چشم چپراس.

نينهن نقابا نهايت نت نت نيڙي ميان،
نئون نئون ناز نراس.

تي غمناڪ گذارين تا غم تنهنجي ۾ ميان،
گم غريق غواص.

سر سهجئون ڏين سڪنديون توڙي توڪي ميان،
گهرجي توءِ تپاس.

چڏ ماڻا تيءُ 'مصري' ساڻ مشتاقن ميان،
مَ تيءِ محب مَوَاسُ.

***

ورهہ ويراڳين جي وات، پورب وارو ويا پنڌ پُڇائي.

سنجهي سامين ڪئي هنگلاج هلڻ جي،
وائي نہ وارئيون بي ڪا واري ورڻ جي،
گهيڙ ڏسي اونها گهات، ثمر ڪنيائون سفر چتائي.

نينهن وارن کي ننڊ نہ آئي،
اڪ الک ڏي لنؤن جن لائي،
اُتي ويني اُڪات، ويل نہ ويتا وينڻ وڃائي.

اڇا آديسن چيلهہ بند چيڙا،
پاڪ پلهہ سي نہ ڪيئون لنگ ليڙا،
ڏس لاهوتين جي لات، جوڳي جبروت ۾ ويا جوت جاڳائي.

مصري ماکي مد محبت موريا،
برهہ بادل جي ڪڪر ڪڪوريا،
ڇمر پئي جن تي ڇات، ويا وڻ واسي وائرا وسائي.

***

آئون وريو نتي وران، جيئن وران تيئن واريو، ڙي يار.

محبت تنهنجي مچ مچايا، برهه اوهان جي ڀڙڪا لايا،
ٻارڻ تنهن تي ٻران، هيءَ ٻري سا نہ ٻاريو - ڙي يار.

سهجن ساڻ تا سڪنديون سڏيو، گهرا تيو وريو گوليون گڏيو،
ٿاهه انهيءَ سان تي ٿران، جيئن ٿران تيئن ٿاريو - ڙي يار.

ڪنيزڪ جي قرابت ڪيهي، آئون جُتيءَ جي جوڙ نہ جيهي،
پورهيت تي من پران، پاڻياري پنهنجي پاريو - ڙي يار.

حدث جڳائين هڪ جهڙن سان، هيئن مَ ماريو مئي ماڻن سان،
گڏ رهڻ تي گهُران، جيئن گهُران تيئن گهاريو - ڙي يار.

ٻاجهارن جون جڙن ٻاپيسون، تان ٿهن 'مصريءَ' جون مجليسون،
توهه اوهان جي تي تران، ترهي ري اچي تاريو - ڙي يار.

❋

آئون جڏي نتي جيئان. جام پياري تنهن کي جياريو.

پَت پٽڻ ري نہ پوءِ وران،
آهي نا جيڻ نا تي مران،
آئون پڪ ڏيو تان پيئان،
ولهيءَ ڏي کا وتي واريو.

روز ازل کنان آئون اُجايل،
سهٹا سائين سنديئي سائل.
گڏ گداگر کيئي کيان،
سي سرکيون ساريو.

پاند حجاب جو ڇڏيو ڍاري،
هاٹي کلان توکي کيئن نهاري،
ناز کري جو دلڙي نيان،
نقابا نہ تڏهين نهاريو.

محب 'مصريءَ' ساڻ ماٹا ڇڏيو،
هر گت گڏجي گولي گڏيو،
هتي هيکلي تي ٿيان،
سڏي سکنديون وٹ وهاريو.

❊❊❊

سنيها سجڻ پار جا، سوزئون سڻ تون سالڪ سارا.

نورنگ ناز نوان نت نت نت دام وجهن ديدار جا،
ڪائين ڪل خيال خبيثي ٻاڻ هتي ٻي پار جا،
جڏهن لاهي نقابا ڏين نظارا.

راس رخ جي رنگ جهڪا ڪيا حورن ۽ هالار جا،
شعلي تنهنجي شمس نہ ثاني، مور نہ مٽ پيزار جا،
شاهہ سڪندر توڙي دارا.

بيٺا گردا گرد شمع ڪي عاشق ان اسرار جا،
پيا پلٽ پروانہ پتنگ جهٽ جي لڳن جهلڪار جا،
ورن پوئتي ڪين ويچارا.

مک مهتاب منور 'مصري' روپ عجب رخسار جا،
تجلن سين سپ ڪيائون تالان، نوع نشي سرشار جا،
اهڙا اکڙيون ڏين اشارا.

❊

آخر اوڏاهين ويندينءَ، ٿانءِ وڃي ٺر ٿيندينءَ.
ڪو دم ڪوٽ رهي.

قيد آهين ڪو دم هت قسمت سانگي ڪوئي،
ڏوڙ پريا ڏوم ڏہر ڏراڙن ري ڏوئي،
لاهين متان ڪين لِک سينءَ لينگڙياري لوئي،
ان اطلس ڪان اگري پاٽر پرهيندينءَ.

پَنوهارن ڪان پري پروس پلڪ پيا،
هھڙا حال هتي قيدالماءَ ڪيا،
ڏوٿيئڙن ڪي ڏٺي ڏاڍا ڏينهن ٿيا،
لکيو لوح قلم لِک نہ لاهيندينءَ.

ڪيم پٽولا پهرج اگڻ عمر جي اڇي،
اڱ اهڙي ڪانہ ڪئي، ڪا ڪُر اوهان جي ڪڇي،
وسندا مينهن مارئي پوندا پٽ پڇي،
ڪاڄ ڪانٺوبا ڪنيون ڪانڙ ڏيهہ ۾ ڪيندينءَ.

سخت سنيها مڪا 'مصري' ماروئڙن،
حق پچن جي هتهين سي ستيون هُت نہ سڏجن،
سرتيون سيل رکيو، مارو مهندان مرڪن،
تون پڻ تن سان ملي ڳالهيون ڳرهيندينءَ.

✲✲✲

قيد ڇڏيندمر ڪين، عمر اجهي آيم اباڻا،
نيٺ نڌر ڪي نيندا پنهنجي ڏيهہ ڏاڏاڻا.

ميرا مَنَہ مارو پنهنجا، ماڙين تي نہ متين،
تڪيا تنهنجا طول وهاڻا.

وتن سنگهار سَيرا، توڙي قوت ڪٿين،
للرلنب ۽ لاڻا.

چوڙيليون چاريندي وچڙا، پريو نت پرين،
پُسيءَ سين پاند پراڻا.

'مصري' مارو ملڪ پنهنجي ۾، سَہَر سڏ نہ سٽين،
ويڙهيچا وتن ويڳاڻا.

❊❊❊

ڪَهہ ڄاڻان ڪهڙي ڏوهہ، ڇوري ڇپر ڇڏي ويا،
ڏاڍي زوراور ذات جتن جي.

پينر پانيم ڪي پيڙا هوندا،
آخر ڏئي اندوهہ، گولي گوندر گڏي ويا،
ماءُ ڏاڍائي ڏِس ڏين جي.

جڏهن مديون منهنجون ٿيون محبن معلوم،
تڏهين رُلائي رند روهہ، وري ويلي وڏي ويا،
جوڙي هنيائوم جڙ جيرن جي.

ڪَرم ڪمينيءَ جي قلم قضا جا جهڙا،
لکيا هوا منجهہ لوح، اهڙا انگ اڏي ويا،
ڪانهِليءَ ۾ ڪانهي، ڪاتي پهچ پنڌن جي.

پهہ پهاڙ ۾ ٿي محڪم ’مصري‘،
ڪيچن ڪارڻ ڪوهہ، جنهن لَڪ تان لنگهي ويا،
وڙ انهن جي وات وطن جي.

***

سيباڻي ساهہ کي شهرت، سنيم سهجئون سجڻ سر تي،
جو هو جيءَ جان سين جڙيم، ڪري ڳهٽو ڳچيءَ ڳل جو.

ڏسي صورت سنديئہ ثابت، صحيح سهسين ڏيان سجدا،
وري وهہ واهہ وضو ساريم، ڪيڏي رت روح ۽ دل جو.

منهنجو ڪعبو اِهي ابرو، ڪنڊا جي قوس ٻئي تنهنجا،
بہ بيت الله وري بلڪل، رکي تانگهو نہ تن تل جو.

اگر زاهد انهيءَ ڪُن جي، وجي ويهجو تئي واقف،
ڇڏي طاعت تئي تارڪ، ٻڌي ترهو توڪل جو.

اکين جي آب سين عاشق، وري ور ڏئي وضو ساري،
نمازون نفل نت نِيَتي، ڏسي نم ناز نرمل جو.

مچي ميخاني محبت جي، ملي مَٽَ جو ترن تي مائل،
تہ مجنون جيئن جڙئي 'مصري' قدح ڪيڪان قاتل جو.

***

ڪهران قاتل ڪڪوهہ توڪان، جو ماري مرد مڻ وارا،
۽ من هڪ تل تئي تارڪ، ڪنا دنيا هي دم منهنجو.

هلت هن جي هڏهين حرڪت، لمحہ جنهن منجهہ لذت ناهي،
هئي تون دل ڪٺي بن ڏي، قديمي ڪوڙ ڪم جنهن جو.

للو ڪر فڪر فرقت ڪي، ڪٺي جمشيد جو پيالو،
اهو پيمان ڪيو پٽ مون، اصل ناهي عدم جنهن جو.

اجي ڇم دست، ڪر ديدار، درويشن جو دل دائم،
ڏسي مورثون هتيو حضرت، هو هرڪنهن تي حڪم جنهن جو.

مچي ميخانہ محبت جي، ملي مَئي پي تہ منهہ مخفي،
الهيءَ شرطئون تئي پڌرو، خلل خواري ختم جنهن جو.

پيالو ٻيءَ ۽ هڻ پَٽَ سان، هي پَٽُ پنهنجي پسڻ وارو،
۽ ملڪو الموت تئي مسخر، قمر زهره قسم جنهن جو.

ڪمانون ٿو ڪڍين قدسي، هٽيو ڏربين نٿو دلبر،
هي معتجب سدا ’مصري‘، نظم افشان نظم جنهن جو.

***

جيجان جوش جلڻ جيءَ ۾ جدائي جا.

جيڪر جيئري مليم، آئون ھوت ڪين ميس،
پرت وڃايم پردا، ساري لوڪ سُيس،
پور ڏڪايم پيرھن عشق آگاھي جا.

برھ بيمار ڪيس، صحت ڪيان تي سڏڙا،
درد چڪايم دعويٰ ھور پڳم سپ ھڏڙا،
پيا ڏڪيءَ ڪي ڏسڻ عجب الاھي جا.

سيني لائي سڏي، پوءِ ويا چپر چڏي،
اھڙي ھين منجھ اندر، ڪوھ گولي ويا گڏي،
وري ڏسو اوھين وجھلن ھنج ھيرائي جا.

ساجن ساقي تي ھلي، وراھي مر وني،
متان مڙين تون 'مصري' برھ تہ ٻاري بني،
ڪر پريتئون ھاڻ پيڻ جام جڏائي جا.

***

ڪيو اظهار اي اسرار اچي تو عشق عالم ۾،
رنگينو راز ٿيو پڌرو هلايو هنر حڪمت ڪي.

لڪائي لوح قلم قدسي تو دائم دين دنيا جا،
ڪلي قطرا ٿيا قائم زيب آور زيب زينت ڪي.

عجب رنگدار رنگ پور ۾ ڪيئي واهہ ويس جي واري،
پسي پريون ملڪ ماڻهو نمن تنهنجي نزاڪت ڪي.

طلوعي تاب ۽ طلعت تجلو تاج تنهنجي جو،
ڏسي تو ڪين چٽو چمڙو اهيو نابين نعمت ڪي.

متي اڙدن سدا اڳرو اهو آن جو اسم اعظم،
پڪو جمشيد هٽي پيالو قدح ڪشف و ڪرامت ڪي.

لڪائي تيغ تنهنجي جي همہ هر سو ڪري حملا،
هڏي هٿ ٿيا اچي حاضر چڏيو شاهن شجاعت ڪي.

انهيءَ شمشير جو سچ جي پوي پرتووو جي پهڻن تي،
قسم آهي تہ سر قلبئون گهري شوقئون شهادت ڪي.

لکي منجهہ شان جنهن ڪنهن جي قلم تنهنجي بدي نيڪي،
ٻين پارڻ ڳجهو پڌرو انهي تقدير تهمت ڪي.

مڙئي مخلوق تيا مظھر، ڳنا ڪيميا تنھنجي قدرت،
اھا دولت سنڌئي دائم، سدا امن ۽ امانت ڪي.

تنھنجي بخشش مثل بادل سدائين رات سانوڻ جي،
وسي تان ھوند ٿئي وسندي، وري ويران ولايت ڪي.

سگھو ساقي ڏي سا سرڪي، منجھان ڪنھن آب عبرت جي،
تہ رھي ھينئڙو رکي حاضر ھميشه حال حيرت ڪي.

سڪي سينگار تنھنجي ڪي، اچي تان عمر ٿي پوري،
بہ اسم الله بديون بخشي، ڇڏيو 'مصري' حجابت ڪي.

***

ڏراڙن ري دمر، هت آئون ٿي قيد گذاريان،
آئون ٿي گهنگهر گهاريان.

حاڪم هيئن هٹن حڪمن سان،
ناهي اوهان جو نيمر،
ڏي موڪل تہ وڃون وڃي واريان.

اصلئون ائين لکيو منهنجي انگ ۾،
ڪُنْ فَيَڪُوْنَ جو قلمر،
هت پيئي پروس پاريان.

اَن متائي اوڍيان اطلس،
ايءُ پڻ ڪوجهو ڪمر،
ڪيئن ويڙهيچن کي وساريان.

من ۾ مارؤئڙن جو 'مصري'
ڪجڻ خيال ختمر،
هت هَي هَي هنجون ويٺي هاريان.

***

جاني ڏسي تنهنجي جاءِ، تن تسالو ٿيون تلايون.

جت نهايت ناهہ اُتي آهين،
حسن هدايت في هر شيءِ،
سبب تنهنجي ساءِ، ملڪ فلڪ سپ موجود لايون.

لاهي حجاب حورون پريون،
چاهہ چشم جي سين ڪيئي چريون،
الٽا ديد اڙاءِ، تجليٰ ڏيئي تو ترسايون.

ڏاڍا ڏاڍايون تو ڏيڪارين،
سڪنديءَ ڏي جي سنئون نهارين،
تہ ڪوڙين ڪرم سنداءِ، پايان تي لک پال پلايون.

جيئن تهي تيئن پرينيم ٿاهيو،
’مصري‘ ڪان پنهنجو منهن مَ لڪايو،
پاند پيارل لاءِ، سهڻا سائين چڏ سپرايون.

***

جان جان نئي منجهہ جان، تان تان حجاب لاهہ لياڪا.

وَسئي رنگ پور راول جوڳي،
ڪئي سامي سهڻا تو دل سوگهي،
باڻ هٽي ڪيئي ٻان، نال نقاب تو جهلي جاڪا.

موهي ڪيئي مجروح ملائڪ،
درمل ناهي تنهن درمان دائڪ،
ويا ويچ مٿان، ڪٺي تيزاب ۽ ترياقا.

دارون دلبر تو هٿ تن جو،
نيئي جان ۽ جيئڙو جن جو،
چڪن چاڪ سندان، سَڄ سيماب سڻ صدا ڪا.

سهڻا توکي سلطان سڪن ٿا،
پيا پريم پنڌ پچن ٿا،
سفر سال ٿيان، جاني جناب جا ڏَسيو ڏاڪا.

جڙيا! جيئڙي لاهہ جدايون،
'مصري' جون ڪر معاف مدايون،
آڏا جي عصيان، ڏس نہ اسان جو ڏوهہ خطا ڪا.

***

تون منهن لڪائي مَ مار،
ماڻو ناهہ مناسب مشتاقن سان.

وَفِي اَنْفُسِڪُمْ وارا وعدا،
پنهنجا پيارل پار.

اِهْدِنَا الصِّراطَ الْمُستَقِيم،
چڏي ڏاڍ ڏيکار.

لاهي نقابا طرف نماڻن،
نازڪ يار نهار.

مشفق مائل تي 'مصري' ڏي،
واڳ وصل جي وار.
❋❋❋

ماڙيون پانيام ماتام،
مولا ماروئڙن ري دل ماندي،
الا ورهہ وهامي راتڙي.

اوني اباڻي پار ڏي، من پرهہ ڦٽيءَ پيغام،
آئي پائر ڏيهہ جو کو پاندي.

موتي اسان کي ميهڻو هيرا هار حرام،
آهي چوڙين کي نت چاندي.

کوہ کڙولا قيد جا، کوڙا کوٽ کمام،
پانڻن باهہ برابر باندي.

ڪندا نيئي ڪڏهن الا، منهنجو ملڪ مقام،
ٿيندا قيدياڻيءَ جا ڪانڌي.

مان وڏي سان 'مصري' کي، الا ميڙئين محمد ڇام،
نہ وهم انهيءَ ڪان دل تئي واندي.

***

وجن ويڙهيچا نه وسري، وهڪون جن جون وارين ۾.

ڍار ڍنگر جي ڍٽ، پهون پهرايم پٽ،
وِڪيا مون تي ور وٽ، چام جُندا چارين ۾.

جُوءِ ڪشادي جيڏين، قوت ڪڪائون ڪن،
ڏؤنرا ڏين وٽن، پهت پنهوارن ۾.

ڪالهه ڪَتي جا مونِ، رڪ پرور پرتنهنجي تون،
سون رپو ۽ سيمون سوءَ سنگهارن ۾.

ويڙهه وماسيا وتن، ويڙهيا منجهه ولين،
مُصريءَ ماڳ سندن، گهوٽن ۽ گهارن ۾.

***

سنگھارن کي ساري، ساھہ منهنجو سومرا.

والي ويڙهيچن ڏي، واڳ وطن تي واري،
قسمت قيدالماءَ مان، علي شير اڪاري.

مڙيئي ملڪ ملير جو، پريو مينهن موچاري،
پنهون پنوهارن پانهنجون پُرڪويون پَلُر پياري.

اندر اباڻي پار ڏي، جهڄئو جيءُ جهونگاري،
مون مَنُ ماروءَ جام لئہ، گوندر ڏينهن گذاري.

ماڳ اهي 'مصري' چئي، وهان ڪين وساري،
اٿم اميد الله ۾، ڏاتر شال ڏيکاري.

***

سانگي سنيالي سانگ پنهنجا، ويڙا ڏور ڏهائي،
الا من ميڙائو مون ٿئي.

جوءِ جيڏاهين جيڏئين، تن تيڏاهين تانگهہ،
اوري آٽيندن شال الاهي.

سنيها ساٽيهن جا، ڪالهہ ڏنا مونکي ڪانگ،
خاصي گنيانتي خبر سڻائي.

مينهن موڪون لائيون، سا قولاري قانگ،
جيڪا ويڙهيچن تي ورهائي.

موتي هيرا 'مصري' چوي، پانيان نسورا نانگ،
منهنجي ماڙين دلڙي منجهائي.

***

يڳل ئي سان پير پيرِ، ڪَٽُ تہ ڪُوڙي ڪم اچيئي.

ڪوهہ اَياڳي ارٿ سان،
ويٺي وجهين آهين وير وير.

اُتي اَتڻ آءُ سگهي،
ڪر ڪيم ڪي دم دير دير.

تَڪُ ونگي جي وَر گهٽيرا،
غافل تائين گهير گهير.

سُٺُ صرافن سامهون،
ڪاپائتيون ڪنديون ڪير ڪير.

محبت رکي من ۾ 'مصري'،
في الحقيقت قير قير.

***

وسري ويا ڀئي جُڳ جڏهن، دل جان سان دلبر ڏٺم،
مهتاب مک محبوب جو، محراب منهن منور ڏٺم.

دل سجاتو سڄڻ جو، اچي سير سيڪنهن جاءِ تي،
مَنَ جا تيا مطلب مڙيئي پورا پرين پرور ڏٺم.

شيخ قاضي پاڪدامن، اي مشائخ مولوي،
ڪر نصيحت ڪي ڦٽو، هر جاءِ حق حاضر ڏٺم.

دين ۽ ايمان تقويٰ، زلف جي پيا پيچ ۾،
دام ۾ داڻي مثل، تڪرار ڪارو تر ڏٺم.

عمر ساريءَ جي عبادت، تر هڪي تاراج ڪئي،
ويو هٽي هندو ڪٽي، ڪعبي اندر ڪافر ڏٺم.

عاقل ۽ عالم اوليا، صنعان جهڙا سوَ هزار،
قيد ڪامل جي ڪڙي ۾، ملڪ سڀ مضطر ڏٺم.

حسن خود هٿ ۾ جنهين جي دام ڏاڍو دلفريب،
راهه ۾ رهزن وڏو ئي، رهنما رهبر ڏٺم.

چوطرف، چارئي ڏسيون، چوڏهن طبق، چارئي مڪان،
ڪونہ ٻيو ٻڌنڌڙ دليون، تنهن مت نڪو مسخر ڏٺم.

ڏس همت حضرت حسين جي، پڻ اکيون اي آسمان،
دل ڪتل دشت بلا ۾ ساقِي ڪوثر ڏٺم.

ٻڌ مٽي پوري ڪئي، منصور ’مصري‘ سڀ مراد؛
سر بسر صورتِ الاهي، سهڻ سندس سرور ڏٺم.

❊❊❊

ياد ڪر تان ياد تين، لائي نوان نت نينھڙا.
ري يادگيري يار جي ڪوڙا ڪنڻ ھت ڏينھڙا.

جي وساريندين تہ وسري تون بہ ويندين ويسرا.
فَاذْكُرُونِي في الحقيقت سڻ اھي سنيھڙا.

ھت وٺي ھل ھوت جو. پيرين متان پنڌڙو ڪرين.
ورنہ انھيءَ ويڙھ ۾ سھسين سجھن سپ سينھڙا.

ڪري اڪڙيون پيرِ رڙھ. راحت اٿئي رڙھڻ ۾.
ڏي جفائون جان لھ. ڳولھي پنھوءَ جا ڳينھڙا.

ٻول ٻاروچل ڪيا. پاريندو پاٺھي پب ڏٺي.
وندر ۾ وسندا وري. ’مصري‘ محبت مينھڙا.

***

وڃ چڙهي وائي مٺي، ڪانگل ڪهي تو ڪال جا،
چوَ اڳڻ ايندا ڪڏهن، هت هوت محرم حال جا.

لنوءَ مَنهن منهنجي مٺا، ليڪي لَڪڻ تنهن لعل جا،
ڏي خبر ڪنياتا ڪريَ، جڏيون جياري جال جا.

پر هٽي ڪي پار ڏي، ماڻن پيري جي مثال جا،
سي سنيها ڏي سگهو، موتي اچڻ جي مقال جا.

گس جهلي گوندر لٿا، پڏي ويڻ واٽ وصال جا،
سي لمح لحظي لهي ويا، سيڻن ڪئي سنپال جا.

مهر محبوبن سندي، عيسيٰ امر اعمال جا،
ٿيا جنازا جان سين ساعت اندر صد سال جا.

هت ڇُڙي ۽ اک قَري، ٻي ارٿ ڍرڪي مال جا،
ٿيا سياڳا سوڻ ’مصري‘ جرح ويا جنجال جا.

❊❊❊

سجده گاهه صورت ۾ چاڙهي، سير جن سر جو ڪيو.
مسجد مڙهي ميخاني ۾، محبوب تن ميسر ٿيو.

هت هتي هر ڪنهن وجهه، هر جاءِ حق حاضر ڏسي،
سرخرو ساجد ٿيا، سهسين اچن سي سر ڏيو.

سڪ سندي ساقي ڏني، سُرڪي سڏي جا سور جي،
تنهن مَئي محبت موهيا، مقدر مرڻ مانجهين مجيو.

هي عيد چاتو عاشقن عهداً امر الله جو،
خير شر خالق سوا ڪنهن ڪان نہ چاڙهن ڪي ٻيو.

مَنْ طَلَبَ شَيءُ مڙيئي، 'مصري' مرادون من اندر،
"وَنَحُنُ اَقْرَبُ" ويجهڙو، ووڙينڊي وارث ور پيو.

***

ڏس صاف صوفي اڄ اڇي پيمان يڪ رنگ يار جو،
تان ڪسوٽي قلب جي آگاهہ ٿئين اسرار جو.

وحدتا ڪثرت جو قلزم ٿيو متارو موج ور،
لڙ لٿي لهرين لڪايو ڪپر ڪارونيار جو.

زهد طاعت ۽ عبادت ڪين ـ ٿيندي جلوه گر،
نيڪ نامي ناهہ ڪر ڇڏنيم ننگ و عار جو.

ڪفر ۽ اسلام ڪي هِت هَٽ ٻڌي تسليم ڪر،
تڪيو تڪبر ترڪ ڪر تسبيح استغفار جو.

مست مائل رند انهيءَ رازن سندا محرم مقيم،
ٿيا پتنگ پرجهي پرولهي، پهہ ڪري ان پار جو.

ڪر اندر جي آرسي، تقويٰ جي صيقل ساڻ صاف،
وڻ "هئڻ" جو ڇڏ وڃي تُر هومَ ٻَڌ تڪرار جو.

مٽي متو مهراڻ 'مصري' آهہ مشڪل موج مست،
ڪنهن تَري تاروءَ پتو آندو نہ ابتي آر جو.

***

ڪيھي ڪتابت ڪريون، ڪاڪل ڪنڍڙي ۾ ڪجل جي.

صفون سھيسن سڪندن سنديون،
چال ڏسي ٿيون چريون،
بي چون بيرنگ بي مثل جي.

پائي دام دلين کي دلبر،
دست دوا تي ڌريون،
طمع ڏيئي طعامي تل جي.

ھيون حيرت ۾ حسن جي حورون،
پرت پرن ٿيون پريون،
انھيءَ شڪاريءَ جي شڪل جي.

’مصري‘ مشتاقن جي رت سان،
نين نوڪون پريون،
ڪار ڪيبر ڪن قتل جي.

***

ڪج زلف ڪمند ڪڙيارا، سي تان پائين دام دوپارا،
ڏين لامارا لحظي لحظي، بند ڪن بلغ بخارا،

ور وجهيو واسينگ ورن تا ڪيس تليهر ڪارا،
رهزن چڻ رخسار رنگيءَ تي مار متئا مڻ وارا.

پيا نشان پيڪان تنهنجا مرگان وتن تا مارا،
جهنن ساڻ ڪمن چوڏس هٽيو چشم مبارڪ چارا.

لالائي ڪيون لعلون ليزم صورت شمس ستارا،
شعلي شان لجايون شمعون پيون ٿيون خاڪ پيزارا.

سوسن سنبل سروَ صنوبر لالا توءِ هزارا،
ملڻي داغ دوپارا جهليا ٿيا عريان اپهارا.

جلوا مثل جناب عَدْن مِنَ تَحْتِهَا اَلانْهارا،
جن جا بخت پرائن 'مصري' سي نر ڏسن نظارا.

***

ڪر ڪا مهر مل ماهرو، مَ لڪاءِ مک مڪرم مدام.

دلدار دم دور مَ وهو، ڪو ڪر ڪرم ڪامل اهو،
هر مهل سر مک ڪولئو، هڪ لِک لمحہ وارهو لگام.

ڪرهو درد دل ڪا دور دک، مَ لڪاءِ مارو مور مُک،
سرهو سدا اهو سور سک، دل دام در دارالسّلام.

ڪر ڪرم وارو ڪو ڪڪر، وهلو وسو وس واهور،
وهہ ورهہ آهہ وهہ واهہ وڪر اصلؤ لکهو عالم دوام.

رهہ راس راول ڪر رحم، مَ سهاءِ سو سهہ سهم،
حور و ملڪ مارئا مرم، مائل ڪرهو مرحم ملام.

ڪا مدد مالڪ مهر ڪر، گولو گدا گل گام گهر،
سرهو سڪالو ساهہ سر، 'مصري' رکهو عالم امام.

***

نٿي نماڻن جون دليون، ناحق نگارا بي سبب،
وٽ وهيو ويهجو وريو ڪريين ڪنارا بي سبب.

ناز سين لاهيو نقابا، ڳڻ وهيو گهونگهٽ ڪدين،
ڪوهه متا مشتاق مارين، ڏيئي نظارا بي سبب.

لال لب لعلِن يمن جون، روءِ رخ رشڪِ چمن،
نيڻ نرگس نيم خوابي، انتظارا بي سبب.

زلف سلسلدار گيسو، عنبرين رخسار تي،
ڪر ڪيڻو ڪانئن ڪليجا، نانگ ڪارا بي سبب.

ڪن ڪمان ابرو اڏو اڏ رخش رستم زال ڪي،
سام بر زوءِ گيهو ڪان تا وتن وارا بي سبب.

عشق جي آٽي اري مِ پوءِ پراهون ٿيو بهين،
آهه دل دلبر سندي تي سنگ خارا بي سبب.

سهج سڪندن ڪي سڏيو، تهتئون تڙائين ترت تون،
هي سندءِ انصاف عالم آشڪارا بي سبب.

مر نہ عاشق عيد ڪن، ماڻا مَ ڪر محبوب تون،
ڪيس چڙ ڪه تو ڪُهين، ور ڏيو ويچارا بي سبب.

مهر ڪر مُصريءَ تي خوش دل ڪيم تي خنجر گذار،
نت عيوض وٺندئي انهيءَ جو داد دارا بي سبب.

هستي ڇڏ هن جاءِ، ٿئي مساڪن ملڪ عدم جو.

هٽ هٽڻ جي حيف حويليءَ، وڪ وطن ڏي پاءِ،
ڪوڙيون ملھ تنهنجي قدم قدم جو.

هي جي انديشا اٽڪل وارا، "لا" سي سپ لڙهاءِ،
آسانگو اڙبيم پرم جو.

سير صفاتي دم درجاتي، وڇ تي وهم وڃاءِ،
پيچ تھ خانو هي طلسم جو.

مُوتُواقِبْلَ الْمَوتَ جو 'مصري' منجھ ٿئي مچ مچاءِ،
معنيٰ مطلب نينهن نظم جو.

***

منهن تنهنجو مصحُف، بي ادب تنهن سان ڪيئن ٽيندس؟

منهن مبارڪ مظهر ذاتي، صورت ڄاڻي صاف،
صِدقئون ساري سجدا ڏيندس.

جهڙي ڪهڙي حال توسين، ڪاهي پنيون ڪوهہ ڪاف،
نيهين نباهي نازڪ نيندس.

جاسين آهيم ساهہ سسيءَ ۾، لاشڪ ڪانهي لاف،
مَنَ موهن توکي ڪيئن مٽيندس.

جي ملو 'مصري' کي، محرم تہ سيئي سور صراف،
تو سين وِره ويهي وٽيندس.

***

درد وندن کي ديدار جو دلبر واري ڏي دلداريون.

جيڏانهن ساجن تو سينداريون،
اچن اوڏانهن عين اپاريون،
پيئون پسن اُن پار،
ورن پوءِ تي کين ويچاريون.

لاهي نقابا تو لَئون لاين،
فاصْبِرْ صَبْرًا سر تي اَين،
باتِ انهيءَ کيون بي اختيار،
بِرهُ بَچي اَن بَندي بيهاريون.

سهسين سيني ۾ سر واهيون،
بنديو کرين تون بي پرواهيون،
سهڻن جا سالار،
هٽي مُحب سدا مُنهن پاريون.

جبل تہ جُلون ساڻ جلايئي،
مُصريءَ سان مُنهن ۾ لايئي،
اهڙا رکيئي جڏهن آر،
وارث تڏهين کيم وساريون.

❊❊❊

هٽي تو ڪيو هينئڙو هادي بند، پائي ڏاڍيون ڏوريون.

پيچ پيارل پاٽان پاتوئي،
ناتو نذر سان لائق لاتوئي،
ڪڙو ڪمينيءَ ڪنڌ.

ڏيئي ڏکيءَ کي دم دلاسا،
برهه بچي پيا پوريئي پاسا،
تڏهين پيس پنڌ.

لئون لڳين سي لاشڪ لُڇنديون،
پيئي پڌرسي تان پل پل پڇنديون،
نينهن نقاب جي نِنڌ.

لاَ تَقْنَطُوا تو تسلايون،
درد وندن کي ٿيون دلجايون،
قاسايون انهي قنڌ.

ڪٿي ياد ڪٿي ويو وسري،
ڪٿي ڪماند ڪٿي تون مُصري؛
هاڻ ڏسان کهڙي هنڌ.

***

دلڙيون دام دلبر جي ڏاڍي ناز نهوڙي نيون.

اَنَا اَحمَد جا جڙين اشارا،
پيئون پڙدر تي ڪري پسارا،
ٻن ڏنائون ٻيون.

پتن دام ٿيون درمانديون،
وهن ڪيئن وره ڪان وانديون،
حسن هاديءَ جي هنيون.

نيون نهوڙي ناز نيڻن جي،
سک وڃاين سڪ سيڻن جي،
خوني خيال ڪنيون.

رنگ وٽين رخسار رنگيءَ جو،
جهٽ لڳن هاٽي جيڻ جنگيءَ جو،
قيد قريبن ڪيون.

ڪن منيون مجليسون 'مصري'،
وين وهم ٻيا سپ وسري،
رمز سهٽي جي رهيون.

***

ساهہ صبر نعو سهي، دل درماندي درسن ڏاران.

نينهن نقابت کين نهاري،
لڄ شرم جا گهند اتاري،
پرت پڌر ٿي پهي.

اهڙي تا نہ هيس ڙي جيڏيون،
حسن هاديءَ جي کيون مون سان هيڏيون،
طلب وڌيس منجهہ تهي.

هاءِ پليندي نہ رهيو ڙي سرتيون،
روز ڏيانس ٿي ماهيو متيون،
رخ ڏسڻ ڏاران نہ رهي.

جيڪر جام جڙن بلوّري،
محب 'مصري' اڇي ڪن ميخوري،
تاهہ انهيءَ سين ٿي ٿهي.

***

تولئي سکندي ٽيڙم سال ميان،
ساريو صحبت تي سخت گذاريان.

تنهنجي سانگي سهڻا سائين،
ٿيڙا ڪيا مون حال ميان،
پائي اَلفِيوُن تي عشق اُجاريان.

ڪڏهين ڪَنيز ڏي قاصد ايندو،
ڦيريو وجهان اهي فال ميان،
وٺيو واٽڙين تي نت نهاريان.

سهجئون سڏيندا سي ساجن سڪنديون،
ڪندا صحي سنڀال ميان،
اُيهي سنيهڙا تي ساهہ سيڪاريان.

سُڌ حياتيءَ جي سجڻ نہ آهي،
جيئڻ هوندو نہ جال ميان،
ويهہ ويجهو تي وِرهہ وساريان.

’مصري‘ سان ڪر محب ملڻ جون،
واري واڳ وصال ميان،
توسان گڏجي هي غم ٽاريان.

****

اِج تہ عجيبن آٽي لايا نينهن نوان.

برساتون ۽ بُوندون بدل بهار پنا،
ريهي رحمت سان ريلي گَڏيئون چَمر چَنا،
سڀ هنڌ سبزا ٿيا عيدون اسان ۽ اوهان.

ڏٺيون ڪيانُتَن خبرون سهسين ساوڻ جون،
مليا مُحب مَنگل ڳائي ڳل لاوڻ جون،
الله ڪيون آباديون پانڌين پيرين پوان.

غم گوندر ويا وسري شڪرانا شاديءَ جا،
ڪوڙئين ڪِروڙين ڪَرم حمد لکين هاديءَ جا،
صفتون صاحب سنديون ڪهڙيون چئي ڪيئن چوان.

مينهن مُنداڻتا ’مصري‘ واهہ ولهرين وٺا،
سرها سيني لايا مليا محب مٺا،
ڏيهہ، ڏنگو چا ڪندو سڄڻ هُون سَنوان.

***

رامڪلي

ماءُ ڏٺيم اڄ مات مڙهين ۾،
جوڳي جيڪس ويا جبروت.
لوڪئون پاڻ لڪائي لاشڪ،
لاتگوتيا تيا لايموت.

سوجهي سڄ ۾ صحي سناسين،
صاحب هٿ ڪيو صبر سڪوت.

آڏيءَ رات اٿي ويا اوڏانهين،
جيڏانهن سَمن هين ثابوت.

ڪينر ڪاپڙين جا ڪينهي،
قلب قراريو جن جي قوت.

نانهن تيا تڏهن نات نوازيا،
نانگا نڪري ويا ناسوت.

لالچ لوبِ چڏي تيا لاغم،
لعل لنگهي پيا ڪوَن لاهوت.

پاڻ وڃائي پورب هليا،
ياڻ پڄائون پولا پوت.

من جون ڪل مٿي ممتائون،
’مصري‘ ماڻيائون ملڪوت.

جيجان جوڳيءَ جا وي ويڙا،
ثمر سجوڙا سُرت سُجان.

چيلهين چڪر ٻڌائون چمڙا، چوڌس چاڙهيائون چوبان
آهہ هري جو انجي هردي، هرڪنهن مهل وتن حيران

تڪيو تاڪي ترڪ ڪيائون، ترت طمع جا سپ طولان
مُوتُوا مرڻا مهند مري ويا، مڙهيون ساڙي ماڳ مڪان

رمز عجائب راول رميا، راهہ مسافر ري سامان
دوئي وڃائي دونهن دکايئون، دل منجهہ درد دکان

جُڳ جُڳ تيا جاميري جيئرا، گنگا جر پي جام جوان
مڙا باسي ’مصري‘ چئي، هت مادر جيڪس هئا مهمان

***

خوش خبر ڪيئن خير جي ڪنياتل ادا ڪا خوب ڏي،
منهين چڙهي مشتاق جي، ماڻن پيري مڪتوب ڏي.

ڏي پتا پيغام پريان پار جا پرڙا هٽي،
جيئن اڪنڊ سپ اَبر جي تيئن من منهنجي محبوب ڏي.

ڪَهُ وجي ڪانگا قريبن جي ڪنيزڪ ڪونيو،
گولي وٺيو ڪنڌ گلم جي، جوڙا چنڊيو جاروب ڏي.

ڪر ڪنڌيءَ ويهي حقيقت سڌ نہ پئي جيئن ساهہ کي،
جيئن اتان آنڌئي وٺي وڃ تيئن متي مطلوب ڏي.

مشڪ بو موڙي مهارون مهر سان 'مصري' مٿي،
ٻاجهہ سان ٻئي پيري ڏس، منهن ڪري مجذوب ڏي.

***

اسين عشق ۾ ٿياسون الٿ، ڪريون ڪوهہ ڪفر ايمان کي،
اسين اجايل عجز جا ڪريون ڪوهہ وصل ويران کي.

هن حياتيءَ لئہ ڏسون تا لعل لب مرجان کي،
پوءِ جنازا بي دفن ڪندا ڪوهہ قبرستان کي.

اسين ڪتل آهيون قرب جا، مور نہ مڃيون فرقان کي،
پڇون ڪين دعويٰ داد جو قاضيءَ توڙي ديوان کي.

اسين قبلو ڄاڻو ڪعبو ڪج ابروءَ سندي ايوان کي،
جي نہ آهيو مست ڏسون ڪين ٻئي مستان کي.

جي گهرين ٿو منجهہ ٻنهي، عالم جيڻن جانان کي،
تان ڪٽي ڇڏ بهشت دوزخ روضہء رضوان کي.

جيڪو برهہ جو بار باسي ويو، ڪنہ قبرستان کي،
ڏنائين ڏک ري ڪونہ ٻيو ٻيڙو نظر درمان کي.

حق جي صورت ٿو گهرين، ڇڏ باغ هن بستان کي،
آهہ اشارو عين اُت 'مصري' مَ ڇڏ ميدان کي.

***

اج عجيبن ڪان اٿر آندي ڪنياتي خوش خبر،
ڪئي عطا امداد اج محبوب مان تي خوش خبر.

سپ اديون آتڻ اچي سٽو سنيها سجڻ جا،
تان ڪريان ڪل ڪانگ جي اظهار آن تي، خوش خبر.

ماءُ مسافر مال ٿون، آيا وري عيدون ٿيون،
ڏنيم اوسهہ اج امان، نانگن جي نانءُ تي خوش خبر.

داغ ڏيئي دُوارڪا هليا وري هنگلاج ڏي،
آيا چُندي چيلاٽي تي گر جي گانءَ تي خوش خبر.

من ٺريم 'مصري' چوي، ويا گر ڏسي گوندر لهي،
آئي پورب پار جي سا هير هانءَ تي خوش خبر.

***

دست دلبر جي دوا دردن توڙي درمان جي،
وٽ تنهين کان ڪا وڃي، دولت ڏئي دل جان جي.

محب معنيٰ ۽ ملاحت ۾ منور مثل ماھ،
ناھ طاقت شمس و قمر سنبلہ ۽ سرطان جي.

تاب ڇا تارن جو هئي موسيٰ ڳنا تجليٰ تڪي،
هن جلايو جبل هئي رهبر ڳلي رحمان جي.

رخ رنگيءَ جنهن روپ سان روشن ڪيا ٻئي جڳ رلي،
پئي پڌر هھڙي حڪايت ناز جي نيشان جي.

منهن ڏسيو محبوب جو 'مصري' چئي اي مهربان،
جنهن ڏٺي ڏک، ڏور سڀ وسندي ٿئي ويران جي.

***

ھھڙا سڪڻ منھنجا حال ڪئا،
ڏي ڪا خبر ڪنياتا ڪري.

رمز رسم آهي ريت اڳئي اوهان اَلَ اِها،
هر هر هُتي جا هِت ڏيو سڪندن سدائين سنيها،
آسا ڪيم مَت پنهنجي پري.

هن ضعيف جون زاريون وچي تيئن چئيج جيئن تي چوان،
ڪهل ءِ ڪو قياس پئي ڪانگل آئون تي ڪارون ڪريان،
تِمي نيڻ تيڙم هنج هري.

چئج موتي آ مسافر منهن ڏسڻ لئي تي مران،
درد جي درياهہ ۾ تنهنجي توهہ ترهي تي تران،
نَت هوند ويس هت مري.

سي اُڏامي آڻ تون وچي ڏينهن گهڻا جن لائيا،
چئو متان ماندو تئين ڏس محب 'مصري' آئيا،
لنؤ لات ڪا اهڙي وري.

❊❊❊

ڀانڊي ادا پيغامہ هيءُ نيئي پرينءَ کي پهچاءِ تون.

بيهوش بلبل بي صبر، بنان باغ بيوس بند رهي،
سياهہ سنبل زلف سلسدار سان سوگهي ڪيئي،
سڪنديءَ کي ڪيم سڪاءِ تون.

رمز سان رهزن رکيو رخسار تي تو تر تڏهن،
مغمومہ من مشتاق جو ملي مرغ زيرڪ جيئن مڏهن،
اچي هٿ رکي هيراءِ تون.

دل نگهي دربند ڪيو تو دامہ ۾ داڻو ڏريو،
يا کُهو يا ڪر لهو يا قيد مان آجو ڪريو،
سهڻا سائين مَہ ستاءِ تون.

ڪڻ نيڻ ننگي نامور نرمل نماڻن ڏي نهار،
محب چڏ 'مصري' سين ماڻا منهن لڪائي ميون مَہ مار،
رخ تي مَہ چادر پاءِ تون.

***

قاصد قريبن کي کهج، عاجز سندي آزار جو.
مرحمت مرهم ڪريو، درمل سجڻ ديدار جو.

وڃ مَ وهُ اي واسطو جاني اتئي جبار جو.
آٽي ڪُڙيءَ کِهَ خاڪ ڏي ڪو قطرو ان قطار جو.

دل رهي نتي دام ۾ آهس نظر نظار جو.
ڪو ڏئو ڪڙو تنهنجي قيد لئي انهيءَ زلف خم خم دار جو.

سهڻ صبر ۽ سڪ گهٽي بلڪل نہ تيو بيڪار جو.
چئج چڪي سا چوُر تي هاٽي واڳ وارث وار جو.

تاب فرقت تلخ ڪئو تارون زهر هو مون زار جو.
ميوو 'مصري' کي مليو تنهن خوش لبن خنڪار جو.

***

سهسين رنگ سيلا سنها سر تي ستمگر کيم ڪر،
درد وندن جون دليون حيران هر هر ڪيم ڪر.

سياهہ سنبل زلف سھڻا، رخ مٿي چوڙيون چڏين،
مُشڪ سان موهي ملي، ماندا مسافر ڪيم ڪر.

ڪڻ سلوڻا نيڻ نرگس، نيم خوابي پر خمار،
نت نقاب اندر نماڻا، ناز پرور ڪيم ڪر.

منهن وجهيو محراب ۾، ابرن جي عاشق عيد ڪن،
بوالعجب برقو ڏکي، آسمان اختر ڪيم ڪر.

جلوه گر نما تي، مهر ڪر ’مصري‘ مٿي،
دلربا درس ڏئي در دست خنجر ڪيم ڪر.

❊❊❊

تنهنجي ديد جنگي دامہ اڄ دلبر وڏا ديدار جا.
تن عاجزن آهون سُڻي عيلاج ڪر آزار جا.

ان اکڙين ڏيئي اشارا رت اسانجو هاريو.
پائي پيچ پرڏيهي ڪتا، تنهنجي زلف گهنڊريدار جا.

اِيَ سَهْيَ رَسْمہ شڪارجي، جي هٽن سي خوش ٿي ڪٽن.
جي گڏيل گمہ ٿيو تہ ٿا ڪن نوع لکين نهار جا.

تون پر تير انداز تڪڙو، تُرت آءُ تَهَتئون تِڪو.
اَڇي هٽي هت تار، رک وري شوق ٻي پہ شِڪار جا.

ٻَڌ پَٽِي پيرل اڇي ڇڏ ماڻا، ’مصري‘ سين منا.
تو بنا بَلڪل سڄڻ کهڙا بِلا بيمار جا؟.

❋❋❋

آسا

صادق صدقئون ڏي تون سجدا،
سمجهہ وڃائي صحي سڃاڻ.

نازنينن جو نورنگ ناتو،
ڇاڻ وڃايو جن تن جاتو،
مت وڃاءِ تہ مليئي ماڻ.

ڪڏهن سڏايو سيني لائين،
ڪڏهين ورايو تهتئون تڙائين،
پهت سندن اي پڪو • پرياڻ.

ماڻ اهو ملهہ ڪين ملي ٿو،
زور و زر ات ڪين هلي ٿو،
نينهن نہ جڙي ٿو ناٽي ساڻ.

لئون لائي لڳي ڪين لڪڻ سان،
شهرت سهمون ’مصري‘ ساز سڪڻ سان،
پؤ پڌر تان پُرجهي پاڻ.

***

عاشق چڙهي تون اولا، پاءِ پڙ ۾ پير پورا،
لاهي لوڪ جا لياڪا، لُٽ سر لڇون سمورا.

سرمو تہ سيکو پائي، اک اک جو قير آهي،
نِت نينڻ دل نمائي، ڏس ڏک ۽ سک کي ڏُورا.

جُز کل جي جاءِ هڪڙي، آهي لڪ لڪوني لِڪڙي،
ڪائي پان پرت پِڪڙي، وڏي پرينءَ ڪنهن پروڙا.

مخلوق ناهہ خالق، محبوب مُلڪ مالِڪ،
سيپ سِر سلوڪ سالڪ، ڏي اڪنڊ جا اجورا.

مُصري ۾ مَ مڙ مرڻ ڪان، ڊِڄ ڪيم ڪي جيڻ ڪان،
پَتَ پاڪ جي پيڻ ڪان، طالب ملي ظَهورا.

***

جيڪا وڻيئي سا سپ واهه. ناهه مجال مقال منهنجي جي.

تون سلطان سين سهڻن جو،
مائل ڪين قمر قدمن جو،
سنج جل صاف سدا سڪندن جو،
تاب ڳنا ٿيو طور تباهه. ڏسي تجلي رخ تنهنجي جي.

ڏي ديدار دلاسو دلبر،
ڪامل لهه ڪمينن جي ڪَر،
ڏس هڪ وار هيٺن ڏي هر هر،
نازڪ ناز سين نظر نگاهه. ڪر پوئواري پازيءَ پنهنجي جي.

ماٺن سان مشتاق ٿو مارين،
ڪڏهن نهان ڪڏهن نهارين،
پنهنجا قول پرين نٿو پارين،
هنديو بهين ٿو بي پرواهه. ڪهل نه پوئي ٿي ڪيس ڪنهنجي جي.

سڻ تون باب برهه جا بنديون،
ڪئلون آخر توسين ڪنديون،
ميٺي معاف مڙيئي مديون،
'مصري' جون ڪر محب مباح" عادت آهي اصل اوهانجي.

***

بن بي رنگي ۾ بي اختيار،
رنگا رنگي تو رونق ماڻين.

بن بيرنگيءَ جون باڪون ڦٽيون، ڪثرت قلزم تي ڇوھون ڇٽيون،
لھريون لک ھزار، احد اصل جي صفت سڃاڻي.

احد اصل کي اولاً ڇڏيوئي، سرو سلطاني گولن گڏيوئي،
استغنائي اپار، تنھنجي قدرت ُتون تو ڄاڻين.

اورانگھي افلاڪ اڏاڻي، پڇري پاپيءَ ۾ پئين اڇي پاڻھي،
دام اھو دشوار، "ڪُنْ فَيَڪُون" جي قيد ڪھاڻي.

ڪثرت قلزم جي معنيٰ ُمصري، ويّ وحدت ۾ ويئي وسري،
سَمي جي سرڪار، مالڪ ويني تي مَئي ُمھاڻي.

✻✻✻

جيڪي سڄڻ سوريءَ چاڙهيا، سي ڪيئن مشتاق مڇن وهوا.

زلف زنجير جنين ڳل پاتا،
طعنا بديون تن سر چاتا،
چاٽي چال وڃايئون چاتا،
آٽي عشق اجاريا،
چڏيا جوانن جيءَ جَتَن وهوا.

جنهنڪي ڪوڏئون قريب ڪوٺائين،
تنِ ڪي تهتان ترت ترائين،
سُهما سهسين سُور سهائين،
سڪندن سينا ساڙيا،
ڪري اُلٽا پهت پرين وهوا.

تي نشان جهليائون نوڪون،
چتِ ۾ چشمن جون نت چوڪون،
هڙِ دوجهان وڌائون هوڪون،
رونشن رند رُئاڙيا،
تا ويڄن لاءِ وتن وهوا.

تيا ميلاپ لڳي مجروحي،
ڏيئي ساقيءَ سرڪ صبوحي،
طبع رنج اچارين روحي،
ڪُسي ڪونڌر قراريا،
هاٽي 'مصري' شاهہ ملن وهوا.

اي مَد مست ڪري هوشيار، قدح قرب جو اوکو آهي.

سهسين سليمان سڪندر ساجد، مست ڪيا ميخاني جي د،
آهن ڪنُا اُتي ڪئين سي عابد، هاتڪ لک ڪروڙ هزار.

ڪئين ڪيائين زبون زمانا، پاڻ ٿي پَٽِ هٽي پيمانا،
برهہ ڀڳا اُت ڪئين بتخانا، بيخود چاڙهي التا بار.

جنهن مد ماريا مير مٽيارا، سا ئي سُرڪ پيَن سڪ وارا،
مرشد پير مغانَ جي پاران، هر هر هاديءَ پاتن هار.

مُصري پَٽُ هِڪَڻي جو پيئي، سوجوان جُڳ جُڳ جيئي،
شمس برهِ جي شام نہ ٿيئي، هُون هميشہ ٻوڙا ٻپهار.

***

آھي اھو افسوس ماڳ مسافر تي مالڪ وينو.

ديس پرائو نہ دعوا تنھنجي، موڙھو آھين ڪري منھنجي منھنجي،
غيباڻو تون گس گوس، ٺاھئي ٺاھ ٺاھيون ھٿ ٽيٺون.

منزل دور تون تنھا آھين، بار ڳرو تو بَرَ ۾ لاھين،
پسي پاٽيءَ پوس، پاپي پجري ۾ پاڻھي پيٺون.

جتان جوانن مڪڙا موڙيا، تتي تعلق تو تڪيا جوڙيا،
پون انھيءَ جو پرووس، رکج چست چڪاسي چيٺون.

سالڪ ان ساعت ڪي سڃاڻن، پرين پرولھي ڪي پرمل ڄاڻن،
دليون ڏيئي دوس، محبت ماڪيءَ جون 'مصري' ميٺون.

***

آئيو آخر وقت عجيب، واري وار وصال جون وٺيون.

نيڙي سڏئو نينهڙا لائين، پوءِ پرين ٿو پاڻ لڪائين،
انهيءَ ناز نقاب نجيب، گهائي گهور هڻي ڪيون گهٽيون.

مخفي طور منادي ماهيت، هر هنڌ هر هرجاءِ حڪايت،
نئون سڻايو ناد نقيب، تہ اڪيون عشق فلڪ جون ڦٽيون.

جيڪا نيا ان پاڻ ٻُهاري، تن کي ڪئين تيزاب پياري،
ٿيا ترسي ترسي تنگ طبيب، پٽ هڻي ويا پنيون پٽيون.

لاهي نقابا ڪر نظارو، پٽ ميخان محبت وارو،
ڪو قدسي قطرو ڏي قريب، تہ ڪيف انهيءَ ۾ ڪو دم ڪٽيون.

پاڪ پيالا پيري پر تون رل مل روز رهاڻيون ڪر تون،
ڇڏ هڪوار حجاب حبيب، تہ هي جڳ هو جڳ مَي تي مٽيون.

ڪر مجالس پيون ٻن ڏيئي، 'مصري' ساڻ مقابل ويهي،
رهن پلي ٿا رنج رقيب، دليون ٿين ڪرن جون ڪٽيون.

***

دلبر دل کي داغ، پاڻ ڏيکاري ڏنو ئي.

عَبْدَ احد ٻئي پيڙا، کيئين جُنگ ڪَتا کهڙا،
درد وندن جو دماغ، پير اِنهي سين يڳوئي.

وَٽيسُون وھہ واھہ وحيدي، لا خير في عَبيدي،
تنهنجو فضل فراغ، کهڙو قصد ڪيو ئي.

وري وسايا تو ويرانا، يَڳا ڪانگ قِتَن آشيانا،
زاغ چِڏي ويا باغ، باز بره جو ٻچيو ئي.

ڇَڪيئي ميخاني جي مُصري، وري ويئي ڪين وسري،
چوڏس ٻاري چراغ، روشن راز رکيوئي.

***

هرڪنهن جي حاجت هرگز ناهہ،
موج برهہ جي مستقراري.

سهسين سيڻاهيا لهر لُڙهائي،
ٻانڌي ٻيڙا وير ورائي،
محبت مڪڙيون نين نباهي،
عاشق اُنهي جا آگاهہ.

آر اُبتا موج مجازي،
گم گرداب ڪيا ڪئين غازي،
بحر برہ جي اُلٽي بازي،
اَڏو اَڏ ڪري ارواح.

سر جو سانگو ڪوبہ نہ ڪر تون،
مَوتُوا مرڻا مَهندئي مر تون،
تُرهي طور اهڙي سين تر تون،
واري واري ٻيهر ٻانهہ.

بعد بقاء برهہ برساتي،
اندر ٻاهر ظاهر ذاتي،
هر دوجهان هميشه حياتي،
’مصري‘ مطلب تيا دلخواهہ.

❊❊❊

اچ دلبر دامر بنائي ڪيا عاشق ڏانهن عزمر، وهوا.

تير تفنگ تراريون تبرون،
سينا سڪندن جا ٽيا سپرون،
خوني خنجر جون سُڻ خَبرون،
تو ڪجڪلاهہ ڪيرائي،
هٽي زور آور زخمر، وهوا.

نوريءَ يار نقابا لاهيا،
نيزا، نوڪون، نيڻ چتايا،
پالا ٻٽچيون برهہ بچايا،
سُهمان سوز سهائي،
ڪيا سهٽي سهسين سِتمر، وهوا.

هٽيو ٻاڻ ٻَڏي تو ٻَنگي،
اچليو عين جنگاور جنگي،
راول رمز ڏيڪارئون رنگي،
ڪريو فند فڪر قاسائي،
فرزند حوا آدمر، وهوا.

جت ميدان محبوب متائين،
اُت پير پتنگ ڪي پائين،
جوت انهيءَ ۾ جِيَّ جلائين،
رکي ڪامل مرد قدمر، وهوا.

پانڌي پرينءَ کي ڏج پيغام ميان،
جيئن چوان تي تئن چئيج، ڙي يار،
سائي سڄڻن کي ڏج سلام ميان.

ٻَڌي ٻانَهن، جيئن ٻَهڳِڙ ٻاهون،
تعظيمن سان تمام ميان،
ويهي اوڏو سو عرض ڪريج، ڙي يار.

ڪانگا ڪتابت ڪوٺِ رسائج،
فرصت ڪج ڪٿ ڪام ميان،
ويلو وڃ تي ڪومَ وڃهيج، ڙي يار.

نينهن سڄڻ جي نند قٿائي،
تي هرگز هوت حرام ميان،
سگهي سڪندن سار لهيج، ڙي يار.

دلبر توسين ڪا دعويٰ ناهي،
آهہ الله جو نام ميان،
منئون 'مصري' کي ڪيم متيج، ڙي يار.

❋❋❋

عشق سچو ايُ امام، مذهب محبت عين مبارڪ.

سُڻ ميان خليفا معلم خبرون،
ذوق وڇايم زيرون زبرون،
پيش پري ٿيا جزمون لام،
فرحي ان ڪان ٿياسون فارق.

قاضي ڪامل ڪاتب قاري،
برهہ چڏايم بزر گواري،
حسن هلايو حڪام،
تاب تنهنجي ڪيو تن کي تارڪ.

ست سڪڻ جي پڙهہ تون ساري،
ٻيا ورق سڀ وهم وساري،
آءُ تہ ٻڌوُن احرام،
طلب اٿئي تحقيق تبارڪ.

منهن تہ ٿيو محراب پرينءَ جو،
سجدو ساب پيو ’مصري‘ جو،
پلي چون بدنام،
رمز انهي ۾ ٿياسون غارق.

***

پينر هيئن نہ پانيم ڪي مُحب مسافر ٿيندا.

آءُ نماڻي نذر ڏونگر ڏاڍا ٿر بر،
پير پنهل جو وٺي پُلنديس منجهہ ڇپر،
انگ پيوت لايم، ڪَنين ڪيوٽ ۽ وينديا.

مون ولهيءَ وٽ ويهي، سور سَجي ويا سو بون،
هور حبيباڻي هڪ ماءُ مُنجهايم متيون.
عشق اولاڪا آيم، مُئي ڪي سي ماريندا.

جيڪس آءُ نہ هيس، جوڙ جتن جو جيڏيون،
چوريءَ تذهين ويا چڙهي، هوت ڪري مون سان هيڏيون،
پُور پَرايا پايم، گهايل سي گهاريندا.

هاڻ هلڻ حق ٿيو پهڻن منجهہ پهڻ،
ناهہ مناسب 'مصري'، وارث ريءَ هت وهڻ،
آس ايها ئي آهم، تہ واڳون شل واريندا.

***

ڏيرن جو ڪونهي ڏوهه،
آهه نماڻو نصيب نڏر جو.

لحظا لکن جا لوح ئون لکيا،
سرتيون ساري سي مون سکيا،
ڪاف ڪشالا ڪوهه،
پنڌ اٽانگو باري بَـرَ جو.

قلم قضا جي هٿ منجهايم،
ننڊ نپاڳي اَوِيهر آيم،
چِرڪ رڪان تان چوهه،
پيم پرو هُوند ويندي ورجو.

ساڻ ڳنهين جي ساجن سُتيس،
آڊو رکي جي اديون اُٿيس،
آيم تان نہ اندوهه،
پير نهارڻ پِرهه پَڏر جو.

جڏهين لکئي جون لڏيم لائون،
تڏهين ڏکيءَ کي ڏيج ڏنائون،
روز ميثاقون روهه،
وورڻ 'مصري' وَرُ وندر جو.

❀❀❀

محبوباڻي مام جا پچ تون پانڌي پار پيرائتا.

رسمون ريتيون پريون پاهت، ڪوڙئين ڪفر ڪلام جا،
مڙيئي ڪيائون منسوخ مسئلا، اورئين هن اسلام جا،
فتويٰ ڏيئي پڙهيائو فاتحا.

پائي دام دلين کي پهربن، اچلي عشق امام جا،
بي پرواهہ بهن ٿي بلڪل، ننگ ڇڏي پنهنجي نام جا،
پوءِ نازڪ نين نباهي ناتا.

پاڻا قرب اجارين پنهنجا، قبض لکي قتلام جا،
باهہ ڏئي تِنهن جا بستر ساڙين، اڳيئي ڪل آرام جا،
جنهن سين هون هميشه حجاتا.

ان گت محرم ٿيا ’مصري‘ سين، ڇڏي خوف خطرا خام جا،
چوڏس چشم مبارڪ چمڪن، گهرا گل اندام جا،
سي مان سهڻا صحيح سجاتا.

❋

هو نسورو ناز، مخفي مام تي.

ڪربلا جو قضيو ڪير پروڙي،
ووڪي سالڪ سمجهن ساز.

نُڪتو نزاڪت نينهن جو سيد سڃاڻي،
ڪيو اڳيئون ناز نياز.

ذبيح الله کي ظاهر اچي اَلَنا اشارا،
عشق ڏنو آواز.

ڪري ملار محبت 'مصري'،
موهيا سڪڻ ڪيا سرفراز.

❊❊❊

ٻاروچا ٻانھيءَ سان، ڪوھيارا گوليءَ سان، جاني الله لڳ لاھ جدايون.

وڙ اڳوڻي ڪان آئون ور ويئي،
پنھل پَريتِ پنيان تو پيئي،
تنھن دلبر ديوانيءَ سان،
وارث ڪر مَ وڇڻ جون وايون.

ننگ پرئا ننگ نيت نھارن،
ڪڇيون ڪميڻن جون ڪين اگھاڙن،
اصل احسانيءَ سان،
پلا ڪن پري پال پلايون.

تڪي تار ھنئي تو تڙ جي،
سدا چڏيم سڌ سيج سمھڻ جي،
مُنو ئي مزمانيءَ سان،
ڏونگر واريون ڏيئي ڏھنايون.

'مصري' مچي جيئن جر ڪان ٻاھر،
تيئن گھنگھر ڏينھن گذاري گاذر،
ھوت ري حيرانيءَ سان،
عشق وجايس البيلايون.

❊❊❊

ڪڏهين ڪوهيارا وجو هڪڙي رات رهي.

پائي ڳل پانڌي پَلوءَ پيِرين پرين پئج،
مُنهنجي پاران منت ڪيج ڏٺن کي ڪا ڪج،
آءٌ الله لڳ اوري لعل لَکن تان لهي.

موٽ سباجها سُپرين محرم حال مٺا،
تونگ ورن ۾ توري مون ڏاڍا ڏينهن ڏٺا،
تَن تهوارون تيم پَريُون منجهہ پُهي.

چام جَتيءَ جا جَل مَ پُنهل پَراهون پري،
آءٌ اورانهون تہ جيئي جَڏي جان کي تان نہ مري،
دِل درماندي دلبر تُنهنجي حُسن هَئي.

آءٌ پرٽيائي پورهيت ڪانڌَ ڪميني آهيان،
تر بر ٿيلي ٽَڪيَس کهڙي مُنهن بئي ڪاهيان،
'مصريَ' ماڙ ڪري لهندا سار سَهي.

❊❊❊

پاريئين جي مارين توڙي نٿو نهاريين،
آئون اوهانجي آهيان.

پرين پاند نہ ڇڏيئين، جي تي وَرهہ وهاريين،
آس اميد نہ لاهيان.

رڻ پہ راحت روح کي توڙي برہِ بهاريين،
سچ وسندڙي پانئيان.

موچارل منهن پانهجو ڏکيءَ کي ڏيکاريين،
در تنهنجي تي دانهيان.

ملي جي 'مصري' سان گهڙي کا گهاريين،
ڳڻ سندئي هوند ڳائيان.

***

کنيائون ڪلي نيڻ گهرا گلابي،
پرل ٻاجهه نرگس عجب نيم خوابي.

ذري سونهن يوسف کي بازار نيو،
ٻنان ملهه مقيّد خريدار ڪيو،
مصر ۾ نه منظور ٿيو ماهتابي.

پئو پرتوو طور تي نور جو،
نه ماهر ٿيو موسيٰ تنهن مذڪور جو،
ڪٿن بار بيشڪ پلي بو ترابي.

برهه تيغ پڙڪي جو جلوو ڪيو،
هتيا عرش حامل فلڪ فرش ٿيو،
نه آيو اتي ڪو عرب جو اعرابي.

اکين جي اِنن نؤ طبق کي تپايو،
جلي ويا جبل عشق آڙهه مچايو،
وڳي نينهن نوبت پڳي حد حسابي.

ڪيو معراج مردن مگر مچ مچائي،
هو راز رندي منجهان منجهه نه مائي،
اتئي مهل 'مصري' سگهو ڪر شتابي.

***

وڃئو ڪوهہ تي ووڙئين تون وڍڪار ور ۾،
پراهون نہ پاسي اٿئي گهوٽ گهر ۾.

تو ۾ تخت تڪيو چٽ ڪوهہ نہ ڄاڻين،
سندس نوڻ نجهرو صحيح ڪر سڃاڻين،
نمي ڪي نهارج تنهنجي ڪانڌ ڪر ۾.

منجهان منجهہ مساڪن رڳن روح رت سان،
نہ هرگز ڪهين هوت هٿ ڪيو حجت سان،
ڪري پاڻ پاسي لهج دوست در ۾.

لڪو ڪين لنوَ لنوَ اندر تو لڪائي،
ڏيو ڳل ڳرهتي ، پڏر پير پائي،
لايو پهہ پنهونءَ سان چلين تي چپر ۾.

ناهي وار ويچو وهي وير وٽ ۾،
سگهو جوڙ سودو سسي ساهہ سٽ ۾،
لڳي پئج لتڪي تون 'مصري' مهر ۾.

****

سہر سيڻ سنداھ جيڏيون ڙي،
ساري سجون ڏيج ڏيئي ڏيئي ويا.

ملي مائل ٿي مُنيءُ سان مخفي مقالون ڪري،
جان جسو جَڏيءَ جو جگر جيرو منجھ جڙي،
هڪڙي رات رهياھ، جيڏيون ڙي، روح رڳون سڀ ريهي ريهي ويا.

وطن نيڻ جا ولهيءَ کي وايون وچن ڏئي.
چوريءَ چپاتيءَ ويا چڙهي چتايئون نہ چئي.
ڏونگر ڏس ڏناھ، جيڏيون ڙي، رکي ميارون مڙيئي متئي ويا.

پائي قنديل ڪلهن ۾ تي سناسڻ سدا،
ڪنديس ڪاڻ ڪوهيارل جي گاھ وگاھ گدا.
ڪارا وبس ڪيھ، جيڏيون ڙي، وڳا ولهيءَ کي جي ئي ڏيئي ويا.

'مُصري' چوي مگر مچايا منهنجي جيءَ تي جتن،
جئن جئن ياد پون تا تئن تئن دونھ دُکن،
مٿس ڪم وڏاھ ، جيڏيون ڙي، ڪيچي ڪيچ ڏٿي ڏس ڪھڙي ڪري ويا.

***

سڪنديون لئہ سڄڻ جي سي تان. سهسين سانگ ڪنديون.

جڏهن برهہ جي ورهہ واريون ،
وتن ڪنديون وڻ وڻ سين وايون،
سڪ سيد جي سنديون.

ڪري ڪشلا پيبيون پڏر تي،
بار برهہ جي بيابان بر تي،
عشق اوپڙو اديون.

حسن ڏسي هاديءَ جو هليون،
رهن نہ جهليون پاٽان پليون،
آهن آسر ونديون.

'مصري' موتڻ آهن هيٺو،
پير نہ هڪڙو پوءِ تي ٽيٺو،
برهہ اڙانگي بنديون.

***

پلا يار تو ڪان ڏار ڏنم ڏينهن حشر جو.

هن درياه، جي پرواه، سندو سيڙاه، نہ سنڌ ڪو،
صد لاچار، پريون پار ڪونهي ڪُن ڪپر جو.

وٺي وير، لنگهيا سير، پلؤ تنهنجو،
اولو آه، سنڌو ناه، بيشڪ بحر برھ جو.

تنهنجي نينهن، جهلي جيئن، ٻڪري شينهن، سان ٻڌي،
تنهن هراس، ۾ وماس، سدا سراب سپر جو.

ڇاڻي ڇاڻ، ننگ سڄاڻ، ’مصري‘ ساڻ، مل اڇي.
پرو پاڻ، لهج هاڻ، ڏٺيءَ ناڻ نذر جو.

❊❊❊

شيشي کي کول ساقي، شاهہ شتاب ڪر،
سيراب ساڻ ساغر، عالم حباب ڪر.

گذريو ڪي گذريو ويندو، نت نت نہ ناز رهندو،
سڪ ڪين ساهہ سهندو، پاسي حجاب ڪر.

ڏي جام ڪي ڪو جلبو، هرگز هتان نہ هلبو،
ڏک سک نہ سوز سلبو، آتش کي آب ڪر.

مجلس مڙئي معطر، مشڪ و بہ عود عنبر،
از دست ڪيف قنبر، مارا خطاب ڪر.

مئي جام مغفرت سان، ڏي انعام عاقبت سان،
رهزن رقيب رت سان، خنجر خطاب ڪر.

پيئندڙ کي مئي پياري، مئي دل منا جياري،
'مصري' کي منهن ڏيکاري، سهڻا صواب ڪر.

***

چہ سا سازيم شرح صورتت اي جان من ڪونين،
زلف گھنديون، اکيون ڪنديون تکا ھيا تير پنبڻين جا.

رخت ميدن خون رنگي، ز قتل، عارفان احمر،
پرونءِ جي قاب، مثل مھراب، منجھن مثاھ ماڳ شھيدن جا.

لبت يا قوت ڪج بيني، بسان، تيغ ڪرماني،
کھي رستم، ھٽي ھڪدم، پچي اغماز گيون جا.

سيھ چشمان پري پيڪان، بجاءِ جام جمشيدي،
مزگ مخمور، چلڻ تيم چور، ڏسي نت ناز نيڻن جا.

بصحن بيدل و 'مصري' خرامان چون شوي اي گل،
ڪبڪ رفتار، ڪج گفتار، وڻن وھنوار ويڙن جا.

***

منهنجي مارڻ لاءِ چوڙي سر سامين ڇڏيون ڇتيون .

سسئي سوز پنهل جي ڪئا ڪوهہ ڪاف ڪشالا،
جبل جنت ٿيو تنهن کي وڏس توڙي ڇپر ڇالا،
جڙون هنيس جتن جوڙي، سيئي سور ٿيس سرتيون.
ساهہ ساهڙ متان سٽيو تو ڏي تار تري تي،
جهليو طعنا ويئي تربو، وري ڪين وري تي،
پڳس پيلو ٻيون ٻوڙي، اتي پرزا تي پتيون.

مومل محل اڏائي جامان جادوگري جوڙيا،
دلبن ساڻ ڏتاري ناتر ڪئين تي نهوڙيا،
موهي محبت وڏي موڙي، هٽي راڻي ڪيو رتيون.

هير تدبير وڃائي جهليا تقدير جا طعنا،
جهنگ سيالن جا جهڙا پاتائين ڳچيءَ ڳل ڳانا،
ويئي ننگ شرم لجون لوڙي، توڙي ماءُ تي ڏنيون متيون.

آئي ڪوٽن ۾ ڪنواري قبولي قيد عمر جا،
ويا ويچاريءَ نہ وسري. ٿڏا ٿاڻا تاڪ تر جا،
ويني سا وڙءِ ولوڙي پهون پنوهارن پرتيون.

لکڻ ليلان جڏهن چڏيا، ڪانڌ ڪوُنرو تڏهن ڪتيو،
ڏَنائين هار پيس حيلا مَتيءَ مٽيئي مٽي مٽيو،
پئي ڏک ۾ ڏکي دوري، پڳيس پاڻن سنديون پتيون.

ڪڪورئا ڪيف ڪڙي قاتل گڏن تا گهوٽ پيو گهرا،
مهاڻي معاف ڪيو 'مصري' بر و بحر سمي صحرا،
وڏا تنهن جي ناز نهوڙي، ستارا شمس قمر ڪتيون.

***

مناجاتہ

مدحيات ۽ مناقبات

تو در توءِ نہ چڙيان، وي ميان، ڄاڻي جي نہ ڄاڻين.

تيسين دعوا تنهنجي مور نہ چڙيان، وي ميان،
جيسين لال نہ لڌيان، چکيون حجتون هوت هاڻي،

توءِ تڙائين تو ۾ طامع آهيان، وي ميان،
نينهن نبيرڻ نہ ڏيان، جي گهمائينم گهاڻي.

"وَنَحُنَ اقرب" وعدا ڏيئي ڏکيءَ کي، وي ميان ،
انهيءَ گفتي ساڻ گڏيان، وريو مارين ساڻ ماڻي،

سال تيا مون کي صديون سهڻا سائين، وي ميان،
سکان ساريان ، ۽ تي سڏيان، تن تانگهون کيو تاڻي.

من 'مصري' جي جايون جوڙائي، وي ميان،
عجب اوطاقون اڏايان، اکڙين اندر آڻي.

***

ہيو توري ڪير ڏيندو، دردوندن ڪي دلاسا.

درد وندیون در تنهنجي سدا آهن دانهين،
آجهو اولو تون انهن جو اڳي پوءِ آهين.
ہيا پوريا تن پاسا.

وڏي ويچارن وجايا وسيلا واهون،
ٻڌائون ٻيليپو تنهنجو ڇڏي ٻيون ٻانهون،
ايها آزلئون رکي آسا.

جهلي پيراندي پرينءَ جي، جي سيني سر لاهين،
پرين ڏين پاڻي جيڪي اجايل آهين.
پي پُرٿين پياسا.

وِتا وچوڙا وجائي مينهن ميڙائي جا مُصري'
برسيون بادل برهہ جو نوان اويڙ پيا نسري،
ڪاٽا ڪرٿياسون خلاصا.

***

مون ۾ عيب اپار، پلو يار ميان،
اوَ ڳڻي اوڇي اگلڙي آهيان.

ڪوُڙي ڪوجهي ڪَوڙي، ڪانڌ نہ ڇاڻان ڪار، پلو يار ميان،
ڪيم ڪچايون ڪيتريون، بديون بي شمار، پلو يار ميان،
مٿو مداين ناهہ ڪو، بيحد بد ڪردار، پلو يار ميان،
تَوڙا تڪيو ناهہ ڪو، ڏٺيم توهان ڏار، پلو يار ميان،
سنئون ثواب نہ ساريان، سانئيم سيِ ڇمار، پلو يار ميان،
ٻاجھہ سٻاجها سپرين، تڳان تنهنجي تار، پلو يار ميان،
ميث مدايون 'مصري' جون، بخشي بخشڻهار، پلو يار ميان.

***

منهنجو توريءَ ناهه ڪو وسيلو،
ٻاجهه سڀاجها سپرين ميان.

آهين اٻوجهين اڳانجهين اڱلين اپرن سان،
سڀ ڪنهن ريت رسيلو.

منڊين ٽنڊين محتاجين ميرين مڱڻين،
پلتين پهت پسيلو.

ڏڏن ڍهارين ڏٻرين ڏاتيون ڏيندڙ،
طاماعن تسيلو.

ڏي معافيءَ جو محضر مهرؤن 'مصري' کي،
هر ڪنهن ويل هسيلو.

❋❋❋

گجري

سڄڻ تون سدائين نوازين نماڻيون،
ڪريان ڪرم تنهنجي جون ڪهڙيون ڪهاڻيون.

شفيع المذنبين مرسل مڙن جو،
وهر واهہ ور تون وسيلو ولهن جو،
اصل عاجزيون آهن آن در اگهاڻيون.

ويون جي وڙان لوڪ لوڏي لنگهايون،
اوهان ڏئي انعا مون سي پيرل پهرايون،
ڪرين ساڻ ڪوجهن تون رءَ ريءَ رهاڻيون.

نہ ڪئي جڙف نہ ڪيرت وڃا مون ڪان ويئي،
اتئي حال معلوم هادي مڙيئي،
سڏي سگهر پنهنجي تو رهبر رهاڻيون.

مسڪين ’مصري‘ جون سڻ تون صدائون،
پڄائج پيغمبر من جون مدعائون،
مرادون محمّد مڙن تو ڪان ماڻيون.

***

ڌناسري

هوت مَ ڇڏيجا ھيءَ،
سائينءَ لڳ سميع،
پرين پيادي پنڌ ۾

مڙني متاهون مرسلين، تنھنجو شان شفيع،
قائم قرب قرآن ۾، قادر ڪيو ئي قوي،
عيب ڍڪيا تو عاميين لاڙي پاند لونگيءَ،
"لَولاَڪَ لمّا خَلَقْت اْلاَ فلاڪ" واحد ڏنئي ويّ،
ڪر مدد 'مصري' سان اچي واري لڳ ولّي

***

هڪ سائين سچو سرچي،
ٻيو پرچي ڪو مَ پرچي.

ڏول ڏلايون ڏکيندين عيب اسان جا وي ميان،
وري وَرُنهه ڪين ورچي.

سَهس اٺارهہ عالم روزي ڏيندڙ وو ميان،
چکي چوٽو ڪارڻ چرچي.

اپر عصيانن جا پولا پتيون وو ميان،
پڳئي معافي سندي مُرچي.

مليو 'مصري' کي محضر مهر محمّدي وو ميان،
پلين خزانا خرچي.

***

پيروي

دلبر دل جي مهرم لاهہ
دم دم ڏي ديدار دلاسو.

جلوه نماءِ جهان جي اندر، حسن ٿي تنهنجو آ هر جاءِ،
ملڪ فلڪ معمور منوّر، قطري قطري قبلہ نماءِ
نور تجلّيٰ ناز نراسو

لقب لولاڪ جو صاحب، لائق تون لاريب لقاءُ
گوڏي سان گڏ ويهي پيارا، رخ تان گهونگهٽ لاهہ.
ڏيو وصال تہ وڃي وسواسو.

شفيع المذنبين شافع، شان شرافت شاهن شاهہ،
عطا عجز عفوَ جو اولو، مخفي چون معاذ الله،
پينائن پڪو پرواسو.

عام امت انجام لڏائين، عرش مناري استغناءِ،
مقصد ڪر ’مصري‘ جا پورا، سائل سيد ڪيم سڪاءِ،
منهن مبارڪ پسي پياسو.

***

ڏوئل دوست خدا، مجرمن مٿان،
خيمو خاص اڏيندو.

ڏسي ڏوهارين کي، واري واڳ وڇان،
الله حضرت هٿ ڏريندو.

اڄهو ٿيندو عاصين، احمد ڄام اڳيان،
الله دارو تي پہ دڙيندو.

پرين پاڙياٽين جي، ڪري پاڻ پڇا،
الله گنهگار گڏيندو.

'مصري' محرومن جي، مهرون مصطفيٰ،
االله سيد سام جهليندو.

***

ديسي

ڏسي ههڙا منهنجا حال وو حال وو،
اجهي اگڻ آرياڻي ايندا، هت هوت اچي هڪ ٿيندا.

نيت نذر نماڻي ناڻ سئل،
پسي پورهيت پنهنجي پوءِ پيل،
لڙي پڇندا سي لڪپال وو لڪپال وو،
چني چپرن ۾ نه ڇڏيندا، وني ساڻ وڇوڙيل ويندا.

يلا بدڪارن جا بار ڪٽن،
بيهي پازياڻين ڪي پاڻ پڇن،
وري واري واڳ وصال وو وصال وو،
متي ڪاهل ڪرم ڪريندا، هيءَ نال نماڻي نيندا.

ملي معاف ڪندا محبوب مديون،
سڏي سيني لائيندا سڪنديون،
ڪندا سهڄئون سڄڻ سنيال وو سنيال وو،
ويهي ويجها روهه وٺيندا، مان سان محبت ڪين متيندا.

شاهه 'مصري' جي اچي ماڙ ڪندا،
تنهنجي پختي پياري پاڙ ڪندا،
سندا ڪوثر قدح ڪلال وو ڪلال وو،
پري دوهرا دست ذريندا، ڳل بانهون ڏيئي ڏيندا.

يا محمّد مير مرسل نانءَ مولا جي نهار،
واسطي حيد علي المرتضيٰ جي منهن ڏيکار،

يا شفيع المذنبين ٻنهي جڳن جا بادشاهہ،
ڏس حال حسن حسين لڳ هادي حقير جو هڪوار.

عصيان صدقہ امام زين العابدين جي بخش تون،
ڪر مدايون معاف اچي اهڪيءَ منجهان عربي اڪار.

باقر و جعفر امامن جي ٻهر مون بدڪار ڪي،
ڪر عطا امداد احمد چام سوليءَ واٽ وار.

موسيٰ ڪاظم جي منهنجي دل ۾ هوئي حب هر زمان،
تنهنجي سڪ جي سيدا، سرڪي صفا پرتئون پيار.

شوق ۾ ساهہ، خراسان جي منهنجي من جون مڙيئي،
سرسبز ٿي نڪرن مرادون مثل سبزيءَ بار بار.

تقيءَ جي تهدل طلب ۾ هو ئي هينئڙو مون سندو،
سرخرو ثابت قدم ۾ برجاءِ برپا برقرار.

نظر ۾ نافع نقيءَ جي نااميدي ناهہ ڪا،
ڪوئنين جا ڪوڙين ڪروڙين آهن ات اميدوار.

عسڪري مهديءَ مهابي تو مگي 'مصري' مدام،
جام محبت جو ڏئي جيئڙو جڏو جانب جيار.

***

گجري

منارا ڏٺاسون پنيون من جون آسون،
پسي پير جا پڙ، وهم غم وياسون.

چمن جائنت چوڦير مڙيو ملائڪ،
لهن فيض في الحال فيّاض فائق،
وٺن تا ولايت بهاريءَ جون باسون.

مٿي فرش جي عرش اعظم اهيارون،
قبي ڪَرَ ڪناري ڪروبين قطارون،
لاٿائون لڳي لڙهہ اندر جون اداسون.

پربو عام پر جام پانڌين پياري،
نظاري نظر سان نوازيو نهاري،
ڏني مک لٿا ڏک سيئي سک سرياسون.

نسل پاڪ حيدر علي ءِ حسن جو،
مدگار 'مصري' سين بنهن جڳن جو،
ديکي در سڌر حج حضوري ڪياسون.

***

سورٺ

يا علي ياري ڏئي، عاجز سندي سڻ التجا،
واسطي الله جي، ڏي مدد يا مشڪلڪشا.

ڪيڏ پٽي پاڙون بلا هن، ازدها آفات ڪي،
سنڌ ساريءَ مان، مهابي مير محمد مصطفيٰ،

تڙ هتان طاعون ۽ افسوس، اندوهہ اڳيان ۽ پويان،
هن مرض ڪان محضر معافي جو عنايت ٿئي عطا.

ڪم هتان خطائون بخش خاوند، ڏوهہ اڳيان ۽ پويان ،
هن مرض ڪان محضر معافي جو عنايت ٿئي عطا.

پنج تن جي ناںءَ هيءَ 'مصري' جي من جي مدعا.
يا الله العالمين، ڪر مستجب هذالدعا.

***

ميران مشڪل لاهہ، محمد ڄام مهابي،

وائي

سوالي نہ خالي شاهہ اوهان جو،
اول آخر آهہ.

داتا درد دفع ڪر دم ۾،
دولهہ دير مَ لاهہ.

تون تہ طبيب آهين اسان جي تن جو،
ٻيا در ڪيم دِ ڪاءِ

سرهو سڌ صحت جو سيد
سائين لڳ سڻاءِ

ٻانهيءَ ڪي ڪڍ ٻار ٻچل مان،
ڪشتي جيئن ڪَڍياءِ

مناجات 'مصري' جي ميران،
ويجهو ٿي ورناءِ

❊❊❊

صبح جا سوالي وڃن ڪين خالي،
تنهنجي در تان داتا دولهہ دستگير.

وڄن گهنڊ گهڙيال نوبت نغارا،
سوالي سمنگيا تو سيد سوارا،
پريو پلوَ پانڌي اچن تنهنجا پير.

لکين سبز لاڪا ۽ حاتم حضورا،
هي زاهد ۽ عابد عبادت اجورا،
وٺن تو ڪان وارث ولايت جا وير.

مرض قرض مولا عليؑ لڳ لاهين،
هي زحمت ڪڍي شاهہ رحمت رسائين،
محابي محمد محي الدين مير.

وڌم دست دامن ۾ تحقيق توڙا،
مڱڻهار 'مصري' جا جوڙا سجوڙا،
ڏي بخشاءِ پنڻي سندا پُٽ ۽ ڪير

***

بماگ

اچي آسان ڪر مشڪل پلا بادشاھ بغدادي.

سڪيا سائل سڏي تو ڪيا،
ڏسي ڏولين چڙهيا ڏڪيا،
پئي پينار سپ پر تيا،
هتئون تنهنجي هم هادي.

سمان لاڪا سهڙ سائو،
تو ۾ تڪرا طاماعو.
پني تو ڪان پر پينائو،
پلوءِ پُر ڪيو اچن پانڌي.

ڪروڙين ڪرن لک حاتم،
جُمع جڪرا توٽي جادم.
تنهنجي درگاھ مان دم دم،
لهن تا فيض فريادي.

تون آهين سرتاج سر پيران،
مدد 'مصري' جي ڪر ميران،
داتا ڏيو ڏير دلگيران،
ڪنا ڪُل عيب آزادي.

***

پرھ پير پنھنجي ڪي پسي، منھنجي اڄ اکين عيدون ڪيون.

اٿندي اميرالمومنين، سيد سچو مرشد مليو،
مرڪي محبت جام ڏيئي، ھمدم ٿيم حيدر ھَسي
دل باغ جون دريون ڪليون.

صبح دم سر تي اچي، نسيان نينھن نعرو ھنيو،
ٻيايون سيئي ويبون ٻڌي، پيو اَبَرُ وحدت جو وسي
ويران مان وسنديون ٿيون.

سڀ صحيح فن ۾ صفت، ازالون جنھن جي آگي انگي،
اُو علي المرتضيٰ، رحمت ربي ريلي رسي
ويل نہ ڪنھين ويسانديون.

مالڪ، ملڪ، ولايت، ساقي، ڪوثر قسيم،
مشڪ بو 'مصري' کي ڏيئي، پيمان تن لاتي تَسي
تنھن آب ڪيون آباديون.

***

ڏناسري

اسين آهيون عيبدار، پرن پير پاڙي جي اَن کي.

شاهہ نور نبيءَ جا نوري،
حاضر حضرت جو آهين حضوري
سيد سچا سردار.

شاهن ساڻ سوا سگ کهڙا.
اسين جتيءَ جي جوڙ نہ جهڙا.
بيڪس ۽ بيڪار.

لڄ بہ اَن تي، لڏ بہ اَن تي،
ڪيٺ ڪرو ٻئي اَن جي ڪاتي،
هِتي هُتي جا بار.

اڳي پوءِ اميد نہ لاهيون.
پيش پيرانديءَ پڙ ۾ پيا آهيون.
پلؤ وجهيو پينار.

مُصري' جا جُڳ جيئن جوڙا،
يلا پُٽ، يلا تن گهوڙا،
ڏيار هو ڏاتار.

❊❊❊

پلا پير تنهنجو پيرو نہ ميرو،
سوالين جو سڏ سڻ تون سيد سگهيرو.

سڻ فرياد ڪر داد دلشاد دلبر،
ڏي اڙين کي آڌر سڌر پير سرور،
ڇيهن کان ڇڏائين ترت نام تيرو.

خراسان، ايران، اصفهان اوري،
هي ملتان مڪا تڳن ڪين توري،
قدم کل تي قادر اوهانجو اڳيرو.

هي پيچ لڳ ٻئي جڳ سندئي سڳ سلامي،
مريدن جي ميران مدد ڪر مُدامي،
ڏيو ڏان ڏاتار سڀ کان سويرو.

شهنشاھ بيواھ جي واھ ڪر تون،
پلئہ پير پينار جو پاند پر تون،
گدا گنج مان تنهنجي گهري ٿو گهڻيرو.

ڏني ديد ٿي عيد توحيد تَن کي،
هدايت لڳي هير 'مصري' جي من کي،
کُلئي ڪس لهي وبا ديکڻ ساڻ ديرو.

***

هل داتا جي در تي موڙهو پٽين ڪوهہ مگتا،

سر سلطان سخن ۾ پرس پاڳارو وي ميان،
مرد محسن مانجهي مير متارو وي ميان،
درد درياءَ دهر تي، موڙهو پٽين ڪوهہ مگتا.

پر پاتار ۾ پيهي پن پر مَ لَکي وي ميان،
وير وجا جي نہ جاتي ورنهہ ولَکي وي ميان،
سوجهي رس تنهن سر تي، موڙهو پٽين ڪوهہ مگتا.

ڪوني ڪمينن ڪو جهن ڪوڏ قرب مان وي ميان،
هل هماٽيءَ سامهون هر دم حب مان وي ميان،
گوهر گنگا جل تي، موڙهو پٽين ڪوهہ مگتا.

تريون طبيلا بخشين ڏڏن ڏوهارين وي ميان،
موتي مينهن جئين وسائين متي محتاجن وي ميان،
ڇاتون پون ڇپر تي، بوندو پون بحر تي.

تون ميراٽي 'مصري' مگٽو آهين وي ميان،
چوڏس چوتاٽيءَ جو چارڻ ڇائين وي ميان،
چڙهہ تنهن نيڪ نظر تي.

***

تون سلطان سيني نبين سندو،
سليمان دائود بردو بندو،
جتيءَ جاءِ جا روب قيصر كندو،
منا مير محمد مدد ماڙ كر،

علم اولين جو تون عالم علم،
شريعت طريقت حقيقت حلم،
معرفت جو مربي خليلن ختم،
منا مير محمد مدد ماڙ كر،

تون آهين پيشوا كل پيغمبر سندو،
مهت تيوئي منا مير محشر سندو،
دنيا ڏٺي دين داور سندو،
منا مير محمد مدد ماڙ كر،

بہ توريت زبورّ انجيل آهہ،
فهم فيض فرقان بہ فصل فتاح،
ايڏو عـز اعليٰ اوهان جو كيو اللہ،
منا مير محمد مدد ماڙ كر،

كئي ظاهر تنهنجي نور ذات صفات،
قدم تنهنجي قائم كئي كائنات،

تي وحدت بہ ڪثرت ثبوتي ثبات،
مٺا مير محمد مدد ماڙ ڪر.

تون اسرار ربيّ جو عالم عليم،
فياض زمان فيض فضل العظيم،
صراط الهدا، منبع المستقيم،
مٺا مير محمد مدد ماڙ ڪر.

تون گلبن گرامي وفا باغ جو،
چراغ دل اهل افراغ جو،
الاهي احڪام ابلاغ جو،
مٺا مير محمد مدد ماڙ ڪر.

بهر الاهي سميع و بصير،
منهنجا ڏوهہ بخشين صغير ۽ ڪبير،
تون عاصين جون آهين دوجڳ دستگير،
مٺا مير محمد مدد ماڙ ڪر.

مهابي علي مرتضيٰ شاهہ جي،
منهنجي واهہ ڪر وات الله جي،
ڪر سائل سئون طرف الله جي،
مٺا مير محمد مدد ماڙ ڪر.

بحقّ حسن مجتبيٰ خون جگر،
تون مشڪلڪشا تي منهنجي ماڙ ڪر،
رک سدا سرخرو آبرو سربسر،
منا مير محمد مدد ماڙ ڪر.

بحرمت شهنشاهہ شبير جي،
خزاني منجهان خير جي رزق ڏي،
هي مسڪين محتاج ڪنهن جو نہ ٿئي،
منا مير محمد مدد ماڙ ڪر.

مون کي ڏي محبت تون عابد سندي،
زيادہ ذڪر ذوق منجهہ زندگيءَ،
ڪڍي غير غفلت گناهہ گندگي،
منا مير محمد مدد ماڙ ڪر.

گهري خير خيرالنساءِ کان گدا،
پلئہ پُر ڪيو اچن سائل سدا،
منهنجو عرض آهي اهو ئي احمدا،
منا مير محمد مدد ماڙ ڪر.

بي بها باقر بهادر دريا دين جو،
سرو خوش خرامان مذنبين جو،
گل باغ بستان فرحين جو،
منا مير محمد مدد ماڙ ڪر.

هوئي جعفر صادق جي حب هر زمان،
متي پيروي تنهنجي پورو رهان،
محب متي ڪلمون ڪوڙئون ڪهان،
مٺا مير محمد مدد ماڙ ڪر.

هو ئي قرب ڪاظم جي سڪ ساهہ کي،
اهو ئي عرض آهي منهنجو الله کي،
رهنما تون ڪر راهہ بي راهہ کي،
مٺا مير محمد مدد ماڙ ڪر.

هوئان موسيٰ رضا جو ڪلابن ڪلاب،
اگهائين اهو عرض عالي جناب،
سواليءَ کي سڌ سان سگهو رس شتاب،
مٺا مير محمد مدد ماڙ ڪر.

ڪيو تقويٰ تقيءَ جي تجلي طلوع،
ڪيو روح الامين جنهن مان رنگين روءِ روح،
تيا ماٺهو ملائڪ مڙئي مشڪ بوءِ،
مٺا مير محمد مدد ماڙ ڪر.

نقيءَ عسڪريءَ ڪيو نمودار دين،
بہ حلم و هدايت بحق اليقين،
تون جرمن خطا ڪان رکين راحمين،
مٺا مير محمد مدد ماڙ ڪر.

خضر وار ڏيکار مهدي امام،
اهو سوال سائل سندو صبح و شام،
چئي سيد تي سپ جڳ صلواة وسلام،
منا مير محمد مدد ماڙ ڪر.

مڱي مان 'مصري' سو امداد تئي،
ڪيم ڪم ڪچا جرم عصيان جي،
تون بخشين بديون، ڏوهہ بخشائي ڏي.
منا مير محمد مدد ماڙ ڪر.
لاَ اِلٰهَ اِلاالله مُحمّدُ الرّسُولُ الله صَلّي الله عَليہْ وَسَلمْ.

***

سورٺ

جاڳ ڏي جيءَ کي جفا ڳينوار غفلت کي ڇڏي،
رات وئي اپڻ اکيون توکي نياڳي نند نہ ڏي.

پرھ تان باکون کنيون اوڳا اجا آرس اٿئي،
نيڻ کولي ڪر نظر ساٿي سوارا ويا لڏي.

قطرسينءَ جو ڪارخانو، ڪڪر ڇانءَ ڪوڙو ڇمر،
پاڻ کان پاسو ڪري ۽ پيچ هتان پلي وڏي.

هئڻ ۽ هستي اٿيئي پُتل پت جو پروسو،
نانهن آهين نانهن تي وھ ناهنَ ۾ نجهرو اڏي.

تاڪ بيا تڪيا مڙيئي عدم جو اولو وٺي،
خود پرستي کانءِ ’مصري‘ وھ چڙهي توڪل تڏي.

❊❊❊

سورٺ

هڙ پرائيءَ تي هونئن ٿي بانور رکي بيٺو آهين،
شئي ڏسي ٿو شيڪجين ويندئي وٿي ويلي ڪنهين.

هيءَ نہ تنهنجي، تون نہ هن جو، عمر مايا ڪوڙ چاڻ،
مور تون ماڳهين مسافر، رات ٿو رڻ ۾ رهين.

هئڻ ۾ هستيءَ گهٽا، هت ڪونڏ ڪيرائي وڏا،
عجز جو اولو ڪري تون، وڃ تہ لالڻ کي لهين.

پاڻ چاڙين پاڻ کي پيوند تو پاڙهي وڏا،
چرڪ هڪڙي، چن ٻنڏڻ، چو سور ۾ سختيون سهين.

هر زمان هلندن سان هادي، هوت همراهي ڪرين،
من ۾ رک محبوب 'مصري' ڪوهہ پيو ڪرسين ڪهين.

***

سدا منھنجون سڪنديون، پانڌي زور پچن،
اڪڙيون عربيءَ جام کي.

ناتي نبيءَ ڪريم جي نائي نيھن نين،
اندر اڪنڊ عجيب جي اپر اڄ اٿن،
محبت جي مجاز جا مگر مچ مٿن،
تسياري طلب ۾ تانگھو ڪيو ترسن،
ھاشميءَ حبيب ڏي منجھان ھيج ھلن،
موليٰ من ’مصريءَ‘ کي ميڙئين محبوبن.

***

فرق نڪوئي ڦير وحدت ڪثرت وچ ۾.

ھندو مومن ھيڪڙو، سڀ ۾ صاحب سير،
وحدت ڪثرت وچ ۾.
ڪُل شَيْءٍ مّحيطُ، ٿيو پرچي پاتائين پير،
وحدت ڪثرت وچ ۾.
صفت سگيٽي احمد سنئين، ويو وچائين وير،
وحدت ڪثرت وچ ۾.
مٿو آھي ’مصري‘، ڪڙو چوئيس ڪير؟
وحدت ڪثرت وچ ۾.

***

پردو پرين وچ ۾ پانهنجو اٿيئي پاڻ.

وَهُوَ مَعَكُمْ اَيْنَما كُنْتُمْ، سمجهي صحي سڃاڻ،
پردو پرين وچ ۾.
وَنَحْنُ اَقْرَبُ وٽ ويجهوئي، تنهنجو توهي ساڻ.
پردو پرين وچ ۾.
وَفِي اَنْفُسِكُمْ اَفَلاَ تُبْصِرُونَ، اهوئي اٿئي اهڃاڻ،
پردو پرين وچ ۾.
'مصري' چوي محبت جو، پريو نينهن نياڻ،
پردو پرين وچ ۾.

***

سما تنهنجي سونهن جي،
آهي هنڌين ماڳين هوءِ
ڪايو پان پڪون هٽين، ريجهيو روءِ بروءِ،
صاحب سر سخن جو آهين، خاصءَ خصلت خوءِ،
تنهنجو جود جهان ۾ ٿيو، جوهر سيڪنهن جوءِ،
ڇَٽَ ڇپيءَ جي ڇيڳريون، بد جهين ۾ بوءِ،
اڇيو وهن اوڏڙيون ، عطر لايو اوءِ،
ڪاڄ ڄُنين جو ڪڪيون، دريا دانر دوءِ،
نَڙا، نتر، نيڙيون، سرها سيڪنهن سوءِ،
معذرت منظور ٿي، گندريءَ گفتگوءِ،
'مصري' چوي مشڪ ٿيو، ڪينجهر ڪوءِ بڪوءِ.

***

تون تہ منهن لکائي ۾ مار،
يلا منا ماڻا ناهہ مناسب مشتاقن ساڻ.

وَفِي اَنْفُسِيکُمْ وارا وعدا پيارا پار،
اِهْدِنَاالصّرَ اَطَالمْ مُسْتقَيمْ چڏي ڏاڍ ڏيکار،
لاهي نقابا طرف نماڻن نازک نظر نهار،
مشقن مائل تي ’مصريءَ‘ ڏي، واڳ وصل جي وار.

***

وجي وينا ويڙو، سوني سر ساڏوهيون.

سائينءَ ڪارڻ سومرا، جهانگين سان ۾ جهيڙ،
نوڻ جني جا نجهرا، ينگا مٿي پيڙ،
ڪک چُرن جا ڪيم ڪي، اولا عمر اکيڙ،
تر جايون ٽرن مان، ناحق ڪيم نکيڙ،
جُڙئي جس جهان ۾، اهڙو عدل پکيڙ،
ماندي رب ’مصري‘ چوي، موٽي مارن ميڙ.

***

وجي ويڙھہ وٺاڻ، ڏوري ڏوٿيئڙن ڪيا.

رهن سدائين رڃ ۾، اهڙا ان اهڃاڻ،
نڪي پرڇهن پاڻ کي، نڪي ڄاڻن ڄاڻ،
وهڪون واريءَ وچ ۾، لوئياڙن لاڏاڻ،
نوان اڏيائون نجهرا، ريلن راڄ رهاڻ،
ڏسي لاهيان ڏڪڙا، ملي مارن سان.

***

ساڙيهہ منهنجا سيڻ، جن جا پال پٽن ۾.

ماڪٺان مٿا پانئيان، ويڙهيچن ويڻ،
صبح سانيڪن تي، تڪڙا وارين تيڻ،
کهہ کاٽونبا ڪنييون، خاصا سندن ڪيڻ،
'مصري' ماروءَ سامهان، نت نت منهنجا نيڻ.

***

محب منا مشتاق، ڪنهن ڪي دانهن ڏيندا؟.

تو في الفور ڦاسائي نيا، فهم فڪر سڀ اي فرياد فراق،
غم غيور بحر ۾ غرق هٽي، ڪيا غمز تنهنجي غمناڪ،
هيڪ هيڪاندا همدم هُوءِ جي، هٿڙا سي هيرايل هيراڪ،
ٿيا تالان تخت ڇڏيائون بي طاقت، تن جي ابرو ڪنڌي جي طاق،
ملڪ فلڪ مڙئي 'مصريءَ' موهيا، ڪي ڪج زلف قزاق.

***

ذاتي ذات صفات، ذاتي ذات تنهنجي،
ليل نهار لياڪا تنهنجا ميان.
شام سحر پريات
جمل جهان جبل، جن انسان ميان،
جمل جميع جملات.
درّ رخسار معاني شمعش ميان،
زلف اندر ظلمات.
لالڪو لئہ مقصد 'مصري' ميان،
ڪارڻ ڪل قتلات.

***

آئون ڄڻي اوھين ڄام، پلو يار ميان،
ھوت پنھون پنھنجا، ھتڙا مَ لاھج.

بيا بلوچيءَ بات جي، مون نہ پروڙي مام،
پَائي اوڳڻ پاند ۾، لڳيس اوھانجي لام،
غافل آھيان گدلي، الا سائيم تنھنجي سام،
ٻاھ سباجھا سپرين، ڪچي قولج ڪام،
مَيي مھارون ’مصري‘ تي، واري آءُ وريام.

***

سڏڙا شال سڏيندو، پلؤ لائي نال نيندو.

پنھل پازياڻيون پنھنجون، چپر ڪين ڇڏيندو،
مشفق مرحم مرض سڃاڻي، سھجن ساڻ سڃيندو،
نازڪ نيڻ ڪيبر ڪيفي، گولي ساڻ گڏيندو،
’مصري‘ محبت جون ميخون، من ۾ جاني جوڙي جڙيندو.

***

سهڻا سائين مون نہ سرندي، سري سيڪا سجڻ توکي.

پنيءَ تنهنجي پورهيت پاڻ مهاڙي، پئي پازياڻي پرندي،
هوندي هوت هميشه جاني جتيءَ ساڻ، وري ورچي ڪين ورندي،
شوق اوهان جي شمع جيئن شائق، تنهنجي ٻري آهي تہ ٻہ ٻرندي،
'مصري' ماري آهہ درس ڏاران، منهن ڏسڻ ڪاڻ مرندي.

***

اوڳڻ ڪيم ڳڻيج، پلو يار ميان،
تو دلاسي دوست جيان ٿي.

پرين پورهيت پانهنجي، ڇپر ۾ نہ ڇڏيج،
لاڙي پاند لُنگيءَ جو، ڍليون ڍول ڍڪيج،
ونگيرن واڻون ور اڙانگا، رهيس هاڻ رسيج،
اکيون عاجز سامهيون، الا سائينءَ لڳ سجيج،
پسي مدايون 'مصري' جون، مهرون ڪيم متيج،
محبت ڪيم متيج.

***

جن ڏنا تنهنجا ديد سهڻا، سي ٿيا سيلاني.

چشمن کي چوگردؤن وينا، ٻڌي شهر شهيد.
سر سوريءَ ڏڙ ڏار رڙن ۾، ڪئي عشاقن عيد.
پيا ٿي جي پُرزا پڙ ۾، توءِ پڙهن توحيد.
وجهي ميخانہ منٿيءَ ۾ 'مُصري'، ڪيئي ملڪ مريد.

***

ڪن ظالم زلف زنجير، رانديون رنگيءَ رخ تي.

ور ور نانگ ور شيهر وانگر، بي صلح بي پير.
ڀهگڻ مار ٻچن تي متيا، جادوگر جانگير.
ڏَنگي ڏيهہ هٽي ڪيئي ڏاني، قيريدار فقير.
ٿيا مطيع اُنهن جا 'مُصري' وحدت وارا وير.

***

اهنجو هيج حبيب، دارو درد وندن کي

درد وندن کي دلبر تنهنجا، راحت رنج رقيب،
گهايل گهور سجڻ تنهن کي، ڪندا ڪوهہ طبيب،
در مل ڏي ديدار انهن کي، نازڪ يار نجيب،
روز ازل کان اصلي آهي، اهنجي هٽ عجيب،
ماڻ منا تنهنجا 'مصري' کان، لذت دار لبيب.

***

پنهل جا پچندي الله، پنڌ رند راهون پيچرا.

لڳي لالن پٽ ۾ لکن سان لچندي،
ساڳو سرواڻن جو، ڏوري شال ڏسندي،
جانب ڪاڻ جبل ۾، ٽر ٽپر چلندي،
هلي هوت پنهوءَ کي، 'مصري' چئي ملندي.

***

ڪنگالن جي ڪهل پوئي ڪوهيارا، موٽي آءُ تون موٽ الله،

اصل اوهان جي وو آهيان ميان، پنهل چام پرٺ الله،
پاڻ سچاڻي وو پورهيت جو ميان، لوڙهہ لکن ۾ اچي لٽ الله،
ڏونگر سندا وو ڏکڙا ميان، ڪيچ ڏٺي ڪين تان ڪٽ الله،
مولا ڪارڻ 'مصري' چوي ميان معذون ڪي ۾ مِتَ الله.

❊❊❊

موٽن سنديون معذور ڪي، آيل ڙي متيون آچ مَ مادر الله،

چوري وڏو جنهن جي چت ڪي ميان،
پنهل جام پڌر پڌر الله.
ڪري ڪشالا ڪيچين لاءِ ميان،
چلنديس هاڻ چپر الله.
ڏوري ڏسنديس ور ڏونگرين ميان،
ڪوهياري ڪي ڪنهن پر الله.
توڙا تنهنجي طعنن جا ميان،
بار ڪنيا مون بر سر الله.
محبن ذاران وو 'مصري' چئي ميان،
ڪين گذاريندي گهر الله.

❊❊❊

تنهنجي مدد مهار، اڪارين آرن مان،

لطف ساڻ لنگهائين عفو جي آڏان،
چڪڻ ۽ چاڙهن مان،
سه سيارو سپرين، مٿان مينهن ملار،
پهچائج پارن مان.
پنهنجي ترهي تارئين، ڪپر ڪارونيار،
اٿل اوپارن مان.
ملائين 'مصريءَ' کي، ساهڙ ساڻ ستار،
ڪڍي ڪارو نيارن مان.

***

اسان تان نہ سَري سيڪا توکي سپرين!

مون ڏاوَ ڏتاريو، چٺن ڪيس چري،
هو جو بار بدِين جو، پچي ٽيم پَري،
آءُ اينديس ڪيترو، تِکون تار تري،
تنهنجي مدد 'مصري' چئي ملان مان مري.

***

اچي پرٽياٽي پيئي، پنھل سائين پُنيءَ تنھنجي.

ڪري ڪوڙايون ڪچايون ڪوڙئين، پلو ميان،
آئي در دوست سنديئي.
ورھ وَر ڏيئي ورائي ڪئي ويگاڻي، پلو ميان،
وسئون ويچاري ويئي.
سڏي هيڪر سات پنھنجي گڏي گولي ڪي، پلو ميان،
نانءِ الله جي نيئي.
محب 'مصري' جون مدايون اصلئون آھن، پلو ميان،
متيئي معلوم مڙيئي.

***

موٽ سپاجهل سائين ، واقف حال منھنجي جا.

دوست دعا ڳڻ وي آهيان، پلو ميان سر تنھنجي سدائين،
منڻ مناسب وري ناھ ڪي، پلو ميان واڳ ولهيءَ تي ورائين.
شال موچاري وي من پوي، پلو ميان ڪميڻي ڪي ڪڍاهين.
'مصري' سان وري محبت جو، پلو ميان ناتو نيهي نباهين.

***

ڪرهل آڪاهي، واڳون، ورائي، جُل مَ جام چتيءَ جا.

ڳڏيو وجي گوليءَ کي، ليڙن سان لائي،
تولئہ تئنگ وٽن ۾، ٻانيڻ ٻاڏائي،
ڏاڍو جوش جبل جو، تتن کي تائي،
تنهنجي مدد 'مصري' چئي مارڳ مرڪائي.

***

لائيون ڏينهن گهٽا، ڪڏهن ايندا.

ساريو سانگيئڙن کي، ويئي هٿ هٽان.
مارن ساڻ ملير ۾، ڪتا ڪير ڪٽان.
منهنجو مرڪ نہ ماڙيون، ويڙهين منجهہ وٽان.
پلڪ پراهين نہ ٿيان، ڏراڙن ڏٽان.
'مصري' ماروءَ جام جي منهن ۾ مشڪ مٽان.

***

اڏايام عجيب لئہ ڪوڙئين پتئين ڪانگ،
آيا اڄ عيدون ٿيون سڄڻ ڪري سانگ،
اصل عاشقن ڪي، آهي توڪل توشو تانگ،
مٿي منجهہ 'مصري' چوي لڳي ڏڪارين ڪي ڏانگ،
اروٿيون اڙانگ لحظي منجهہ لهي ويا،

مينديو مينهن پڇائيو ميلو سنهي بوند،
موتين جهڙا منهن ۾ نقطا نور نمود،
موڪل ڪئي مينهن ڪي عالم جي آخوند،
سُرلي سچ جهڪا ڪيا آگم عاد ثمود،
هٽي علي شير عمود، پڳا ڪوٽ ڪفار جا،

بستر مينهن پڇائيو تن ڪئي ستي ڪاند،
دامن ڪوري وڄڙي، آيو پاٽي پڪي پاند،
ڪويل ٽي ڪوڪون ڪري'مصري' چوي مانجهاند،
اڌ اتاهيئن جهوپڙو ڪوڻ نہ سهي ڪاند،
ويل نہ ڪنهن ويساند، سورج صاف نہ اپري،

عالم آسودو ٿيو پرين آيو پرچي،
سارنگ چڙهيو سيج تي، سونهن پريو سرچي،
پريا تل ترائيون، اوهيرن اڇي،
وٺو مينهن وڏ ڦڙو، پيا پٽ پڇي،
جن ڪي سڪ سچي، تن ڪي اوسر اوڏو نہ اچي،

اڏ اتاهيئن جهوپڙو پريون، نوڙيون نير نهار،
پکو پاٽيءَ وچ ۾ چوڪنڊين چوڌار،
امنگ آب اگوندرو، اٿلئون اوجهل اپار،
بستر مينهن پڇائيو، جهومڪ ۽ جهالار،
رمندي راج دوار، رسيلو بوند پڇائيو.

سانوڻ سرنديپ اگم عجيبن جي ڪيا،
مثل مينهن 'مصري' چوي آهين لعل پرين لاريب،
بوندون بحر برهہ جون ٿيون، جهلڪن مٿي جيب،
ڪنول اکيون ڪامڻ جون، جنهن منجهہ ڏاڍا فند فريب،
ڪٽڻ ساڻ خجل ٿيون، ڪنوٽيون ڏسي خيب،
پسايائين پازيب لار لئيندي وچڙا.

ڪري بدل بهار اتر چڙهي آئيو،
ڪارا ڪڪر ڪينجون، چوطرف چوڌار،
ان ارزان ٿيو، ويا ذرت ڏڪار،
وٺا مينهن 'مصري' چوي، من لٿا مونجهار،
ٿيا ڪوڙيئن قلب قرار، پرين پرچائو ٿيو.

بدل بحر پري اتران چڙهي آئيو،
وڄون اتر واءُ تي آئيون ڪنڊيرون ڪڪر ڪري،
قادر ڪيو قحط کي ضايع منجهہ ذري،
من گهريا 'مصري' چوي، پلڪ ۾ ٿين پري،
جن ري ساعت ڪين سري، سي هينئڙي ۾ هون پرين.

موليٰ محب ملاءِ آهون عالم جون سٽي،
وڏي سگهہ سچا ڏٽي آگا توکي آهي،
ايڙيا جي آسون ڪري سي سلڙا ڪيم سڪاءِ،
وجهي سگهہ سائر ۾ مٿان مينهن وساءِ،
جي جنين جا سيڪڙو سي تنين رب رساءِ،
خالق خر ۾ ڪلاءِ مهابي مرسل جي.

ڪڪر ڪانڌ نهار ٿو ڪهر ڪچاڙئا ڪوڙئين،
آگم اڄ الله ڪيا وسندو ويرو تار،
ڪارا ڪڪر ڪنديرون اتران ٿيو اوپار،
وڄن وڏاياڻون ڏنيون رسي سنڌ سڪار،
پريون تل ترايون ڏڻ اٺوٺا ڏار،
ريلا رحمت پرئا آيا پکي ڏپار،
ورتون وچڙا وار، منهنجا مينڊا مينهن پسائيا.

مينڊا مينهن پسائا مانگ پني مالا،
وڄون وسڻ آئيون، ڪري چوطرف چالا،
اوهيرن اڇون ڪيون، بدل چڙهيا بالا،
جن ڪي اوسر اهالو ڪيو، سي ڪيا سانوڻ سڀالا،
مال مڙيئي ملڪ جا ٿيا مچي متوالا،
اوحر احمد ڇام جي ڪئا عالم اجالا،
وچوڙئلن وٺيون وٺون وصالا،
انشاالله تعاليٰ سيڪنهن هنڌ سڪار ٿيو.

واحد وسائينس آهون عالم جون سٺي،
موڪل ٿئي مينهن کي هڪ تل مَ ترسائينس،
وسائي واٽن تي اوپر اپائينس،
صاحب ساريءَ سنڌ تي بادل برسائينس،
برڪت وجهي بحر ۾ هرجا هلائينس،
هو جي سر سڪي ويا سي واري وهائينس،
پڪا پڪن سامهان اوري اڏائينس،
هون سدائين هتهين رب تون رهائينس،
'مصري' ملائينس، ڪنڌ وانگر ڪير ۾.

چڏڻ ڪيم چڏينس آهون عالم جون سٺي،
اوطاقون عجيب جون اندر من اڏينس،
پرين پراهون نہ وجي، صاحب رب سڏيندس،
اهڙي گتِ گڏينس، جيئن سدا هوئم ساهہ ۾.

توکي طلب جنهن جي تنهن پڻ تنهنجي سڪ
فَاْذِكُرُونِي اَذْكُرْكُمْ سيکنهن هينئڙي هڪ،
ڏارين هٽي ڏک، پنهنجا سڏي پاڻ ڏانهن.

پنهنجا سڏي پاڻ ڏانهن، ڏاريان ڪيائين ڏار،
ذِكُرُونِي اَذْكُرْكُمْ پرت پروڙج پار،
اوڏا سي اغيار، پرانهان سي پنهنجا.

تن ۾ جنهن جو تڪيو، من ۾ ماڳ مڪان،
سو ساڄن سرت سڄاڻ سدا آهي سانَ تو.

الست ارواحن کي جڏهن، ڪيو حڪم حڪيم،
جف القلم بما هُوَ ڪائن توڙان ٿي تقسيم،
’مصري‘ محمد چام کي، ڪيو رهبر رب رحيم،
تڏهن ڦاسايو فهيم، مون من ماروءَ چام سين.

الست ارواحن کي، جڏهن جوڙيو رب جلال،
قالوا قرب ڪمال ٿيو، بلٰيٰ مٿي بر حال،
جَفّ الْقَلَم بِمَاهُوَ ڪائين، خاصا ڪيت خيال،
سرتين ڏاران سومرا، هت ساعت پانيان سال،
’مصري‘ سي ملير ويا، جي هئڙم پائي حال،
واڏايون وصال، مون من ماروءَ چام سين.

الست ارواحن کي جڏهن، پيدا ڪيو پرور،
جَفّ الْقَلَم بِمَاهُوَ ڪائن، ڪڙا قيد ڪس،
سرتين سنداَ سومرا، سڪٿا سانگ سفر،
مون جيڏيون ملير ۾، ويجهيون پاسي ور،
جن جا ٽاڪ ٽرن ۾، تن ڏوٿين ڪهڙا ڏر،
ماڙين منجهہ ’مصري‘ چئي، ڪڏهن لهندم ڪر،
نت نت نيڪ نظر، مون من ماروءَ چام سين.

الست ارواهن کي جڏهن راهہ ڪيو رحمٰن،
جَفّ الْقَلَم بِمَاهُوَ ڪائن، تر تفاوت تا نہ،
توڙائين تقدير جا، نينهن پڳا نيشان،
اڪند اباڻي پار جي، منجهہ پريا ماڳ، مڪان،

سرتين ۾ سائيهہ جا، جيءَ اندر جولان،
'مصري' ماروءَ ڄام جا، پانيان بَرَّ بستان،
ٿر ٿر اندر ٿان، مون مَن ماروءَ ڄام سين.

الست ارواحن کي، جڏهن سمجهايو سميع،
جڙيائين جهانگيئڙن سان، مون من پت پليءَ،
جَفُ الْقَلَمَ بِمَاهُوَ كائِنءَ، لَنِي كون لِكيءَ،
قلم كُن فَيَكُونَ جي، هتي آندي هيءَ،
ويڙهين پکا وَيءَ، مون من ماروءَ ڄام سين.

الست ارواحن کي، جڏهن هاديءَ هلايو،
قلم كُن فَيَكُوُن جي، کي جو كمايو،
قلبُ منهنجو كوٽ ۾، قيدن كنبايو،
اکنڊ اباڻي پار جي، محشر مچايو،
قضا کي كريم جي، كنهن وير نہ ورايو،
قُلْ لَّن يُصِيبَنا إِلاَّ ما كتبَ اللهُ لنا هو مولانا اوڏاهون آيو،
پُوئي تنهن پايو، مون من ماروءَ ڄام سين.

الست اروا‌حن کي جڏهن آگي كيو اظهار،
جَفَّ القلم بِمَا هُوَ كائنءَ، نكو تر تكرار،
قلم قيدالماءَ جو، الاهي اختيار،
اکنڊ اباڻي پار جي، ڄاڻي ڄاڻٽهار،
ميڙيندو 'مصري' چئي، سانگي رب ستار،
قائم قلب قرار، مون من ماروءَ ڄام سين.

الست ارواحن کي جڏهن ڪيو امر الله،
ڪنڌي ڪنارو ڪونہ ڪو، وحدت ريءَ ٻي واھ،
تڏهن ساريا سومرا، سانگي منهنجي ساھ،
ريهي روح رڱن ڪي، ڏنا پنوهارن پاھ،
چتا چرن ڪين ڪي، چوڙيلن جا چاھ،
ڪيا فضل فتاح، مون من ماروءَ ڃام سين.

الست ارواحن ڪي جڏهن باري بهاري،
هڪجا هُر دوجهان هو قلزم ڪناري،
قلم ڪن فيڪون جو ڪو وير نئو واري،
سرتين ۽ ساڙيھ ڪي، تو ساھ سندم ساري،
ڏيکاريندو ڏھ ڏٽي، ويڙهيچا واري،
ماڙين منجھ 'مصري' چوي، ماريس مونجهاري،
ويل نہ وساري، مون من ماروءَ ڃام سين.

الست ارواحن ڪي جڏهن قائم ڪيو قدير،
قسمت قيدالماءِ جا، زوراور زنجير،
پري تري ڪين ڪي، تُر هڪو تقدير،
سيئي ساريم سومرا، سرها جتي سرير،
ويڙهيچن وٿاڻ ڪئا، بر منجھ ڪٽي بير،
ڪيو بنڌياٽي بند مان، عمر ڃام اسير،
ٿرن ٿڌي هير، مون من ماروءَ ڃام سين.

مون من ماروءَ ڄام سين، جڙيو آهي جيءُ،
قضا آنديس ڪوٽ ۾ قسمت قيد قويءَ،
موڪل ڏي تہ ملير وڃان، راجا راضي ٿيءُ،
تہ لهي سنگهارن سيءُ، اڊو عمر ڄام جو.

اڊو عمر ڄام جو لٿو لوئياڙين،
سنبهي جي سانگ ويا، سي پائر نت پسجن،
واري واڳ ورائيان، وطن ويڙهيچن،
لاَ تَقْنَطُوا مِنْ رَحْمَتُ الله آسون اپاڻن،
'مصري' چئي مَلير ۾، موٽيو ميڙا ڪن،
جهوپا جهانگيئڙن واري، اڏيا ويڙهہ ۾.

واري اڏيا ويڙهہ ۾ ويڙهيچن وٿاڻ،
فَاَذْكُرُنْي اَذْكُرْكُمْ اباڻن اهڃاڻ،
پري اڏيائون ياڻ، نوان نجهرا نانهين ۾!

نوان نجهرا نانهن ۾ اڏيا اباڻن،
اِذا اَتَمْ الفُقْرَ فوَ اللّٰہَ سچ ۾ سانگ سندن،
پر پوج پيارئا، ڌڻ ڪي ڌاراڙن،
سچا ست سندن، ٿوري قوت قرارئا.

وهڻ واڇوٽو جن جو، تن تن سانگين ڪهڙي سوڙ،
مٿي مڪ مچر جي، ڪن ريلڻ اندر روڙ،
وَمَنْ يتوڪّلْ عَلَي الله، توڪل توشو توڙ.

جهنگل اڏيا جهوپڙا، جيڏين پليءَ جوڙ،
وهو ولهرن ۾ ڪن، ورن وٽ ولوڙ،
جن جي وٽن سان ويڙهه، سي جهانگي جهلج ڪيم ڪَي.

جهانگي جهلج ڪيم ڪي، جن جون جهرڪون جهنگلن ڏانهن،
تا پوج پيارن پهيڙا، اَڏيءَ پريو اَنهن،
اَدِي تنهنجي اڏيا، ان پڪا نيئي پرانهن،
راجا تنهنجي رنج جي، ڪنهن در ڏيندا دانهن،
وُني جن وهانءَ، سي جهانگي جهلج ڪيم ڪي.

جهانگي جهلج ڪيم ڪي، جن جون جهوڪن جهنگلن منجهه،
ادِي ڪان عمر جي، ڏيل وڏائون ڏنجهه،
هيئن تہ هلندئي هيترا، ستم سياٽي منجهه،
جن جي هر نڪي هنج، سي جهانگي جهلج ڪيم ڪي.

جهانگي جهلج ڪيم ڪي، جن جي جهنگن مٿي جهوڪ،
پرهين پٽولا ڪين ڪي؛ اوءِ لوئي وارا لوڪ،
سدا سانگين سومرا، ٿر پليرا ٿوڪ،
جي مهيون پين موڪ، سي جهانگي جهلج ڪيم ڪي.

جهانگي جهلج ڪيم ڪي، جي ٻجن ڏادي ڀاءِ،
اٿ ئي پهر اندر ۾، ان کي اُڍو آهہ،
ماروئڙا مصري چئي، تا ڏهڪن تنهنجي ڏاهہ،
ستم جو سڏ سومرا لوئيارن تان لاهہ،
علم لڳ الله، جهانگي جهلج ڪيم ڪي.

جهانگي جهلج ڪيم ڪي، جن جون جهوڪون منجهہ جهنگن،
وتن ويچارا ويڙهہ ۾، ويڙهيچا منجهہ ولين،
ڏوٿيئڙا ان ڏيهہ ۾، تا ڏاهہ تنهنجي ڏهڪن،
ماروئڙا ’مصري‘ چوي، تا ڪاج ڪٿونبا ڪن،
جي چانور ڪين چگن، سي جهانگي جهلج ڪيم ڪي.

جهانگي جهلج ڪيم ڪي، جن جون جهوڪون اندر جهنگ،
سرتين سانبيئڙن جا، سدا سرها سنگ،
مون جيڏيون ملير ۾، ڪن ريلن اندر رنگ،
ظالم زور ڪٽيو اچين، زابز وجهيو زنگ،
آهين وس الله جي اڳيان پويان انگ،
وڏا مون ولين، جيئن ٻاٻاڻن سان ٻنگ،
ڏوٿيئڙا ڏڪائيا، تنهنجي ڏمر ڏنگ،
قسمت قيد قويّ جا، تاڻيو ٻڌن تنگ،
نر سچاڻي ننگ، جهانگي جهلج ڪيم ڪي.

جهانگي جهلج ڪيم ڪي، جن جاجهنگن منجهہ جنسار،
پائر پسائي آئيا، پگهر پير پنوهار،
ساکهہ ڪٿوريان اگري، جڏن جوت جُهار،
هڪ تسلي تن ڪي، ٻيو اڪين جو اوچار،
ملي ماروءَ ڄام ڪي، من لٿو مونجهار،
قسمت قيدالماءَ جا، آهن ويڙهين منجهہ ويچار،
باري بند بدا ڪيا، عمر ڄام اپار،
وتَواصَوْ بِالْصَبّر ان آيت چي آڌار،
وتن ويچاراَ ويڙهہَ ۾، ثوري قوت قرار،
سي ملائيا ’مصري‘ چئي، سائينءَ رب ستار،
سومرا سردار، جهانگي جهلج ڪيم ڪي.

جهانگي جهلج ڪيم ڪي، جهنگل جن جي جوءِ،
ويڙهيا گهمن وليين، سانگي سنجهه صبوح،
پٽولا پنوهار ڪي، عمر آچ مَ اوءِ،
سون تنهنجو سومرا، سانگين سندي سوءِ،
ماڙين ڪان 'مصري' چئي، هنڌ پليرا هوءِ،
پيي پائر ڏيهه جي، خاص ڪان خوشبوءِ،
راجا روءِ بروءِ، جهانگي جهلج ڪيم ڪي.

جهانگي جهلج ڪيم ڪي، جن جون جهرنگون جهنگن پر،
موڪل ڏي تہ مٽين وڃي، تاڪ جنهن جا تڙ،
ڪنگالون قصور ري، ڪوٽن قيد مَ ڪر،
واري منج وطن ڏي، ٻاٻاڻن ٻر ٻر،
ڏاڍي ڏوهه ڏمر، جهانگي جهلج ڪيم ڪي.

جهانگي جهلج ڪيم ڪي، جن جون جهوڪون جهنگن وٽ،
تنهنجي ڏمر ڏڪائيا، ڍاٽي اندر ڍٽ،
عمر ڄام الله لڳ، هي قيد ڪڙولا ڪٽ،
ستيءَ سندا سومرا، عيب ڪيم اپٽ،
جن جون پهون پهرن پٽ، سي جهانگي جهلج ڪيم ڪي.

جهانگي جهلج ڪيم ڪي، جن جون جهنگن منجهه جهوڪون،
چنين چيلا تن جون، ٻڌيم ٿي ٻوڪون،
ڳڌجي گولاڙن جون، آٽين گامون يا گوڪون،
آئون پڻ اباڻي وڃان، جت مينهن وسن موڪون،
راجا ڇڏ روڪون، جهانگي جهلج ڪيم ڪي.

جهانگي جهلج ڪيم ڪي، جهنگ جنين جويون،
وجهن ڦانگن ڦلڙا، پنوهاريون پويون،
ماروُ سندي مشڪ جون، پَرَ اڇن ٻُويون،
تن سانگين سبيم ساھ ڪي، سنهيون هٽي سويون،
تا پوچ پيارن پهيڙا، خوب ڪنيو کوهيون،
جن جهنگ پلاُريون سي جهانگي جهلج ڪيم ڪي.

جهانگي جهلج ڪيم ڪي، جهنگل جنين جي جاءِ،
قيدئون ڪيِ ڪنگاليون، پنوهارين پهچاءِ،
ساڙيھ ڳنان سومرا، ستي ڪيم سڪاءِ،
واري منج وطن ڏي، ناحق نيرَ مِ پاءِ،
ايءَ پڻ سوپ سنداءِ، جهانگي جهلج ڪيم ڪي.

جهانگي جهلج ڪيم ڪي، جهنگل جن جايون،
ڏنيرن ڏوٿيڙن ڪي، وڃن واڏايون،
وَٺو ملڪ ملير جو، ٿيون ساڙيھ سرهايون،
ڪيِ بندياٽيون بند مان، قيدن ڪيپايون،
جن پوچ پهون پايون، جي جهانگي جهلج ڪيم ڪي.

جهانگي جهلج ڪيم ڪي، جن جي جهنگن جهور،
منهنجي پرت پنوهار سان، جيئن سان چنڊ چڪور،
وينِي ويڙ وصال جا، دل ۾ ڪريان دور،
ڪنديس قصا ڪوٽ جا، اباڻن سين اور،
ملي ماروءَ ڄام سين، هينئڙي لاهيان هور،
ظالم ڇڏي زور، جهانگي جهلج ڪيم ڪي.

جهانگي جهلج ڪيم ڪي، جن جي جهنگل جهاٽ،
آهيم انهيءَ ڏيهہ جي، اندر اڄ اساٽ
موڪل ڏي 'مصري' چوي، تہ وڃي ڍاپر ڍاريان ڍاٽ.
ڏسان ڏاڏاڻن جا، گونن اندر گهاٽ.
اکيون اوڏاهين ڪڍان، ڳوڙهن پريو ڳاٽ،
ڪارڻ واحد واٽ، جهانگي جهلج ڪيم ڪي.

جهانگي جهلج ڪيم ڪي، جهنگل جن جي جهُر،
هُت وسن ٿا نِتُ ويڙهہ ۾، انهيءَ پهر اَبَر.
قيدالماءَ قويَّ ٿيو، آنديس هت اَمُر،
وڙ ميڙو ماروءَ جام جو، ڪهہ دولت تنهنجا دُرَ،
آئون ڪيئن اطلس اوڍيان، ڪڍو لائي ڪُر،
سانگين جا سچا ڪٿا، صاحب سيل ستر،
جَزَاڪَ اللهُ فِي الْدارِيْنِ خَيْراً اهڙا ان اجر،
ڦٽا ڪر فخر، جهانگي جهلج ڪيم ڪي.

جهانگي جهلج ڪيم ڪي، جن جون جهوڪون جهنگن هُون،
وٺا مينهن 'مصري' چئي، ٿا پائر وسيو پُون،
ڏيڙ ڏراڙيون اتهين، ٿيون ڏوبو ڏوبو ڏُون،
موٽ گهرجين ٿي مارئي، چوڙيليون ٿيون چُون،
اڍي عمر جام جي، ٿيون ريلن رتو رُون،
گهَرجن جا گهونا گهون، سي جهانگي جهلج ڪيم ڪي.

جهانگي جهلج ڪيم ڪي، جهنگل جن جي جان،
لِڱئون لوھ لهي پيا، سانگين ڪئي سنيال،
موڪل ڏي 'مصري' چئي، ٿيا سرتين ڏئي سال،
پائي سون تنهنجو سومرا، لاهيان لڱئون لوئي لال،
ڏونگها ڏوٽيڙن ڪي آهن، اھڙا عيب افعال،
مون جيڏيون ملير ۾، هت هيڪانديون هم سال،
ڪوڪڙ ڪانڌن سان چوندي، آئيون ڪانا پري ڪالهه،
وٽو ملڪ ملير جو، مارن متا مال،
پٽ پنوهارن اڏيا، پائر پڪا پال،
ڪنهن پڻ وڏي ڪانڪا، زنجيرن ۾ زال،
پلا ڪري پال، جهانگي جهلج ڪيم ڪي.

جهانگي جهلج ڪيم ڪي، جي جهنگل وتن جام،
جه وڏائون جُڙ جندن ۾، ته اڇيو پئن عام،
لَاخوف عَلَيْهِمِ وَلاَ هُمُ يَحْزنون اي ٿين انعام،
پيرن ٿينديئي بنگلا، هونديئي هي نه حمام،
پُنگا پٽن پر اڏيا، مارن ماڳ مقام،
آهيم عرض الله کي، سچو صبوح شام،
ميڙيندو 'مصري' چوي، اگو ساڻ اڪرام،
واري ميڙ وطن کي، سانگين سندي سام،
نالي نبيءَ جام، جهانگي جهلج ڪيم ڪي.

جهانگي جهلج ڪيم ڪي، جهنگ جنين جولان،
ان پائر پڪا اڏيا، 'مصري' چوي مڪان.

اڳ تہ اباڻي پار جي، قيد پئي ڪانہ،
صم بُڪم عُمي، برو تن بي جان،
ڏت اڳاهين ڏيهہ جا، سرتين ڪيا سامان،
مٺي ماڪ ملير جي، تنهنجا ڪُهہ، پلاٽون پان،
هرڪنهن مهل حمير جي، هاجي ڪيا حيران،
عمر انهيءَ ڏيهہ جا، ڏوتي ڏين نہ ڏان،
پاڇايون هي پاتشاهہ، ڪپي ويندئي خان،
آخر هلندين اوڏهين، آهين هت امان،
ڪارڻ رب رحمان، جهانگي جهلج ڪيم ڪي،

جهانگي جهلج ڪيم ڪي، جهنگل جن جاگير،
سرتيون سچي سيل سان، سرهيون منجهہ سرير،
ڏنيم ڪيانتن خبرون، سنديون ملڪ ملير،
وري وڃڻ وصال جي، هينئڙي آيم هير،
لڳنئون لوهہ لهي پيا، قلت قيد ڪثير،
لاَ تَقْنَطُوامِنْ الرَّحمتُ اللهُ اهي دلاسا ڏير،
موڪل ڏيَ 'مصري' چئي، عمر چام امير،
جن برين ڪنيا بير، سي جهانگي جهلج ڪيم ڪي،
جهانگي جهلج ڪيم ڪي، جهنگل جن جهالون
مون لئہ مارن تي وڏيون، هُت قوڳن ۾ فالون،
ڪين وهنديس ڪوٽ ۾، سر ڪري سالون،
سيل وڏي سان سرتيون، ٿيون لڏيون ڪن لالون،
جن جون مور نہ مجالون، سي جهانگي جهلج ڪيم ڪي،

جهانگي جهلج ڪيم ڪي، پنيءَ پر پاڻن،
سرها وڃڻ ساڙيهہ جا، ڪڏهن نہ ڪومائن،

اجھا آڏ ٽرن ۾، اڏيا اباڻن،
چوڙيا چيڪ چنن ۾، ٻکر ٻاٻاڻين،
'مصري' چئي مشڪ جي، ويٺھ وتاڻن،
ڀني پر پاڻن، اچي بوءِ عطر جي.

اچي بوءِ عَطر جي، ڀنيءَ پاڻن پر،
وسن تا ان ويڙھ ۾، اُتو پھر ابُر،
موتين جھڙي مينھن جي، منھن ٻاٻاڻن ٻار،
وَسَقَاھُم رَبُھُمْ شراباً طَھُوراً پين پاڪ پلر،
اتيو ويل اسُر، ميڙا ڪن ملير ۾.

ميڙا ڪن ملير ۾، سانگي ساٽيھي،
ورونھن ڪن ورن سين، جيڏيون مون جيئي،
اَلْفِرَاقُ اَشَدٌ مِنَ الْمَوت، پري ھيءَ پيئي،
ڏاڏاٽا ڏيھيَ، ڪندِن ھيٺ قراريا.

وھڪ جنين جي ويڙھ ۾، ڀنگا پر ڀٽن،
توري قوت ٽرن ۾، ويٺا ئي وھسن،
سدا تنھنجي سومرا، ڪٽڪ پر ڪنبن،
تن مارئي ميڙ مِٽن، مھت سان 'مصري' چوي.

وھڪ جنين جي ويڙھ ۾، ڀنگا ڀٽن پر،
سونھن سدائين سج ۾، سانگي سيل سڏن،
لگين لاکيون لوئيون، اڏو ٻنڌ اپر،
انجون قيد ڪنگاليون، ريءَ قصور مَ ڪر،
سا تون ميڙ سگر، مھر ڪر 'مصري' چوي.

وهڪ جنين جي ويڙهه ۾، پنّن پر پنگا،
صُمٌ بُڪُمٌ بر ۾، گڏ رهن گنگا،
تنهنجون محلاتون ’مصري‘ چئي، آهن ڏوٿيڙن ڏنگا،
ڪوهه سون سندا سونگا، ور سڳا ساهيڙين جا.

وهڪ جنين جي ويڙهه ۾، پنگا پنّن ڏانهن،
وڃيو ويڙهين وچ ۾، آڏيءَ پرين اَنهن،
پوڄ پيارين پيهرا، جنين پنڌ پرانهن،
سي جهانگي جهلينئي جهل ۾، جور ٻڌي جيلانهن،
اوٗ قضا ويل ڪريم جي، قيدي ڪنڌ ڪانهن،
منصف ٿي من مانهن، موڪل ڏي ’مصري‘ چئي.

هن وس ولهڙن ۾، ساهيڙيون سرهيون،
اٿو تان عيدون سون، اٺوئي ارهيون،
ڦانگن جهليا ڦلڙا، ڦوڳ مڪيون ڦرهيون،
ڪو ڪڙ ۽ ڪوڏير سان، ان ڪوڏ پريون ڪرهيون،
لڳين لاڪيون لوئيون، پوڄ ٿين پرهيون،
مهت سين مرهيون، ماروءَ سين ’مصري‘ چئي.

هن وس ولهرن ۾ ٻيرن جهليا ٻور،
جندا چارن وچ ۾ تنبئا منهنجي تور،
مولا مونڻ جا ملير ۾ متا هت مذڪور،
ڪڙا لاهه قصور، موڪل ڏي ’مصري‘ چوي.

هن وس ولهرن ۾ سرها سپ سنگهار،
ڍرئو پاڻي ڍٽ تان اڇو نير اپار،
منگها مکون مکڻيون چيڙ پکا چوڏار،
لنب لوهيڙا لاٽيون، لُلر لوط ليار،
سيارڇ ساڏوهيون، ٽوين تي ٽانکار،
عمر الله توهار، آئون پڻ اتيئي وڃان.

هن وس ولهرن ۾ ساڳ پکا ساوا،
پريا تل ترائيون کن ڏين کاوا،
اڇيو اَڏ ٿرن ۾ رنين تا راوا،
جيڏين جهوپا جوڙئا پٽ وڇهي پاوا،
سٿاگيريون سرتيون کن جشن ۽ جاوا،
ڍٽين پٽين ڍاوا، ماروئڙا 'مصري' چوي.

ٿيا ڊامڻ ڍکيون دير پکي ڊيهي،
پرڙ پچڻي پَرون کين سرتيون سيئي،
جن قوت ککائون سومرا تن قحط کل کيهي،
سي پائر ويا پيهي، فاقو فرحت جن جو.

اڇا اوڍڻ ان جا سانگن سونهن سهج،
کنڊا کارڻ قوت جي روڙي کيائون رج،
عيب ايلاچا ان کي لوئي وڏي لڄ،
ڏوئي کري ڏج، ميري مشکان اڳري.

ميري مشڪان اڳري سري تن سڪاڄ،
ڪرڙ ڪندا ۽ ڪُهري ڪيجڙ سندن ڪاڄ،
ان جا آڏ ترن ۾، رهي وينا راڄ،
لوئي وڏيءَ لاڄ گٽل وٽ ڪٽيءَ جي.

گٽل وٽ ڪٽيءَ جي، ير ۾ پليري پال،
ابريشم ڪان اڳري لينگڙياري لال،
تني تنهنجي ٿهہ ۾، ڪوڪڙ آنديم ڪالهہ،
تنهن پراٺي جي پاند ۾، چڳيون چني آيس چال،
آهي ڪهين قرب ڪمال، ڪٿي ڪاٿر ڏيهہ جي.

ٻيريون ڪيريون ٻاٿريون، ڦوڳيون ڦلاريون،
بيٺيون ير ينگن جي ٿهڪي ٽاڪاريون،
ڪونيٽ ڪرڙ ڪڪوريا، ڏونرن جون ڏاريون،
پڪن منجهہ پنوهار جي، اڄ پسيون پاليارپرون،
تنهنجي محلن ڪان 'مصري' چئي چام پليون چاريون،
سيئي مون ساريون، ٻيريون ڪيريون ٻاٻريون.

ٻيريون ڪيريون ٻاٿريون، جت ٽانڪاريون ۽ ٿوهہ،
ڦانگو ڦوڳ ڦلاريا، ٻونگر جهلي ٻوهہ،
ڪاڏا ڪيت سچيت سان، رچي منهنجي روح،
سنجئم ساٿيهين سان جي ڪلي ڪارا ڪوهہ،
سي ساريان سنجهہ صبوح، ٻيريون ڪاريون ٻاٿريون.

ٻيريون ڪاريون ٻائريون جت جهونا گهونا گهاٽ،
لال لوهيڙا لڳئا ڳاگن پر آ ڳاٽ،
وٺا مينهن ’مصري‘ چئي، چنن پيئي چاٽ،
آهيم اُج اُساٽ، وجهل انهيءَ ويڙهه جي.

ٻريون ڪاريون ٻائريون، جت مٺيون موراڙيون،
منگها مڪون مڪٺيون لائيون ليارِيون،
نوڙن ۾ نگهلي پيئون، ٺهڪي ٺاڪاريون،
سيئي مون ساريون، موڪل ڏي، ’مصري‘ چئي.

ويڙهيون وسرن ڪين ڪي ڍهريون ۽ ڏيهي،
مون جيڏيون ملير ۾ سرهيون سيئي،
ورونهن ڪن ورن سان واريءَ منجهه ويهي،
پڪي منجهه پيهي، قصا ڪنديس ڪوٽ جا.
ويڙهيون وسرن ڪين ڪي، ڏيهي ۽ ڍهريون،
پهن ساڻ پنوهاريون پٽن تي پهريون،
گهرا گاهه گسن تي، لنب مُئي لهريون،
مون جيڏيون ’مصري‘ چئي ٿرن ۾ ٿهريون،
سي ڪين ٿين ڪهريون، جن قوت ڪڪائون سومرا.

جن قوت ڪڪائون سومرا تن قحط ڪل ڪيهي،
وٺا مينهن ’مصري‘ چوي ڍهه پڪو ڍيهي،
ڪندن هيٺ قراريا، ڏوٽيئڙا ڏيهي،
جيهي جي تيهي تہ امن ساڻ اماڻ مون.

امن ساڻ اماڻ مون، آجي ڪري ايئن،
تہ وڃان سڳر سامهين، جتان آنديئي جيئن،
پيئا پس پنوھار سين، تڪون ڏيئي تيئن،
ڪڇو لايان ڪُنر ڪي، ھتي ويھي ھيئن،
تہ مرڪي ھت ’مصري‘ چوي، ڪريان ڪنڌ مٿاھون ڪيئن،
ھت لحظو لمحہ سينءَ، ويھون ورھين پانئيان.

ويھون ورھين پانئيان، ساعت مثال سال،
اڄان اباڻن سين ڪوڪڙ چونديم ڪالهہ،
سونھن سچ سنگھاريون لويون مٿي لال،
اَڏ ٽرن ۾ اڏيان تن پيھون پڪا پال،
مارن منجهہ ’مصري‘ چئي مندي ناھ مقال،
اڌ بر وٽن برحال، اجھي اوٽ الله جي.

اجھي اوٽ الله جي، تن ڪوٽن ڪيھي ڪل،
توڙئون توڪل تڪيو اولو اتر جهل،
ماڙين محلاتن جي، آھي پنوھارن ڪي پل،
سونھن سدائين سچ ۾، بري بي خلل،
او ڄٽ چاڙن ڪين ڪي، ويچارا ولّ چلّ،
موڪل ڏي ’مصري‘ چوي، ڇڏي ارڙا ۽ اڙول،
ورڪتيون خوب ڪٿل، ڪهہ سالون تنهنجون سومرا.

ڪهہ سالون تنهنجون سومرا، محلاتون ۽ ماڳ،
مُرين تي نہ مٿائيان، سرھا ساٿيھہ ساڳ،

کِهہَ کاتونبا کائيو، ڪن چوڙيليون چاڳ،
انجا صاحب سڀ سچا ڪيا، ستر سيل سهاڳ،
مارن جا 'مصري' چوي، لاٿان لُلر لاڳ،
پلا تنين ڀاڳ، جي پيڙيون پتارن سين.

جہ ڪنوڻ ڪنوايو ڪنوڻ تي، ٿيون ساهيڙيون سرهيون،
انهي عيدون ان ۾، انڻ اُنهي ارهيون،
ونديو پيئن ويڙهہ ۾، ٻاڪريون ٻرهيون،
ميڙي ڏٽ 'مصري' چوي، ان ڪوڏ پريون ڪرهيون،
ڪي ڳالهڙيون ڳرهيون، مون ان سين آڏ ٽرن ۾.

جہ ڪنوڻ ڪنوايو ڪونڻ تي، تہ سرها ٿيا سنگهار،
ڍريون پاٽي ڍٽ تان، اچو نير اپار،
تليون مڙيئي تار ٿيون، پلر پريا پار،
ڏٽ انهيءَ ڏيهہ جو، تا پالارين پنوهار،
اونڌا اَچار، عمر ڪر مَ ان سين.

ميڙا ڪن ملير ۾، ٻاٻاڻا ٻڪر،
ان قوت ڪکائون قيمتي، ساڏوهيون سگر،
ڪ کاتونبا ڪنيون، پچتيون پرٽ پتر،
هيءَ بندياٽي بند ۾، هو ويجهيون پاسي ور،
الاهي امر لِکَ، لکٽي مان نہ لهي.

لِکَ لکئي مان نہ لھي، ڪين منجي مس،
قلم ڪُنْ فَيَڪُون جو، سٹائو سرس،
قضا زور ڪريم جي، ناھ ويچاريءَ وس،
ڪنھن پر لايان ڪيئن وجي، سندو قيدن ڪس،
قادر پيچ قفس، لاھ فراق فقير تان.

لاھ فراق فقير تان، سانگي ميڙ ستار،
ڏسان ڏاڏي پوٽيون، پھون پٽ پنوھار،
ويڙھيون ۽ ولھار، ماڳ اھيئي 'مصري' چئي.

ھن مند ھيڪاندا ھُتي، سرتيون سانگيئڙا،
پاٽي پوج پٽن ۾، تڙ پڻ تانگھيئڙا،
اڏي ويئم اوڏڙا جھوپا جھانگيئڙا،
وري وانگيئڙا ڪر لندم ڪوٽ ۾

ھن مند ھيڪاندا ھُتي، سانگيئڙا سرتيون،
لڳين لاڪيون لوئيون، ڳوڙھي رنگ رتيون،
وتن ويجھيون ويڙھ ۾، جھڙيون ڪر ڪتيون،
سدائين ساٿيھ ۾، سرھي سيل ستيون،
ڄَڻَن منجھ ڄتيون، منھنجون ڳتيون مارئين.

ھن مند ھيڪاندا ھتي، مارو منجھ مليں،
ھمسن مون ھڪ جيڏيون پيئن پس پنيں،
منھنجي انگ الست ۾، جيڪس ھئا زنجير،

اچي پيس اوچتي، سهمن منجهہ صغير،
کهڙا کيم کبير، سڌ نہ پيئم سور جي.

هن مند هيکاندا هُتي، مارو منهنجا مٽَ،
صبح سائيکا سنجئا، مون ٻاپاڻن سين ہٽَ،
لکئي لوهہ قلم، سا سناٽي سٽَ،
بيکس اندر پٽ، کهڙا مون کبير ڪَئا.

اطلش اوڍين کين کي، هو لوئين وارا لوڪ،
پهرئين وس پنهواربون، کين مريڙا موڪ،
قوت ککائون قيمتي، ٿر پليرا ٿوڪ،
سدا سنگهارن جي، جهنگن پاسي جهوڪ،
راجا ڇڏي روڪ، موکل ڏي 'مصري' چوي.

پهرينء وس پنوهاريون، مريڙا موڙين،
مني مک مجر جا، رتا گل روڙين،
آٽيو آڏ ٽرن ۾، چانگڙيون چوڙين،
ورن سان ووڙين، ولهرن وچ ۾.

وهو ولهرن وچ ۾، کن ورن وٽ وروندهن،
سهسين سج جهکا کيا، سا کا سندين سونهن،
تن سرتين جا سرير ۾، دم دم دکن دونهن،
پسيو ٽَڻن پر ونهن، تنهنجو محلاتون 'مصري' چوي.

پھرينءَ وس پٽن ۾، ٿيا ڳِمَ ڳنڍِيَنِ،
سٿا ٿيريون سرتيون، مرڪن منجھ ملِين،
گھر ڪٿيري ڪين، اٿن مينھن اگوندرا.

❊❊❊

آئون پيادي ڪيئن پڄان، آيل تن اُتن،
من ’مصري‘ چئن موٽن، پئي ٻاجهہ ٻروچ کي.

پوندي ٻاجهہ ٻروچ کي، ڪامڻ ٿيءُ قزاق،
ستتئي وينديئي سسئي، اٿياري اولاڪ،
وٺي گس گوڙن جو، ٿيءُ چتو ليڪون چاڪ.
متان پوئي ماڪ، پير پريان جو نہ لهين.

سسئي ٿيءُ سجاڳ، اوٺي ويندءِ اوچتا،
متان سمهين سسئي، پر ڏيئي کي ٻاڳ،
ميا اٿ ’مصري‘ چئي، وڃهندءِ وهہ ويراڳ،
وٺ ورڪي واڳ، پائي پيچ پنهوءَ جي.

پائي پيچ پنهوءَ جي، وٺ گوڙن جو گس،
واڳن پئج وڃڙي، ول جيئن ڪري وس،
پوري شهر پنڀور ۾، تون تان ڪيم ترس،
هوتن سندو حب ۾، ڏونگر ڏيندءِ ڏس،
رات ڏيئي رس، جيئن سج نہ اپريئي سيج تي.

سج نہ اپريئي سيج تي، لٽيرلي وينديءِ لڙ،
پرٽياٽي پنهوءَ ري، گوءِ داڳينا ڏر،
هلج هاڙهي سامهين، هئين لاهي هڙ،
ايندي بوءِ ٻرن ۾، مشڪ ڪتوري مڙ،
ٻانهن جهلي ٻڙ، پاٽيهي نيندءِ پاڻ سين،

پاڻيھي نيندءِ پاڻ سين، ٻاروچائيءِ ٻاجھہ،
ڪين ڇڏيندءِ ڇپرين، ’مصري‘ ڇئي محتاج،
وجھہ وڙ ولون واجھہ، پيھي پٻ وٽن ۾.

پيھي پٻ وٽن ۾، راھہ رڙھج ڪي رات،
حجت جي ھو تن سين، وائي وار مَ وات،
ڪين ڇڏيندءِ ڇپرين، رفيع الدرجات،
پرھہ ڦٽيءِ پريات، سنڪي پونديئنءِ سسئي.

گھوريءِ گھوريا گھر، پوريءِ شھر ڀنڀور جا،
آھين آريچن جا، ٻر، ٻستان ۽ ٻحر،
ووڙج ور وٽڪار ۾، وندر ڏيئي ور،
ڏيندءِ ڏس ڏونگر، گڏ ٻئي جت جبل ۾

گڏ ٻئي جت جبل ۾، ھلج ساڻ ھيئين،
تان تون تاڻج تڪڙي، جاسينءِ ساھہ ڏيين،
جيڪو دم جيين، رڙھن راحت پائءِ تون.

رڙھڻ راحت پائءِ تون، ٻڌ مَ ڪر ولاڻ،
ڪيرون، ڏيندءِ خبرون سنديون جتن جاڻ،
پڇندءِ حال پھاڻ، پاڻان پٻ وٽن ۾.

پاٽان پب وٺن ۾، هلي ايندءِ هوت،
موٽي کي متان تئين، في الحقيقت فوت،
مُوتوُاقِبْلَ الْمَوتَ ماٽيندينءَ، 'مصري' چوي.

ماٽيندينءَ 'مصري' چئي، جتن جو جنسار،
ڪن چڙيندءِ چپرين، ڪيچ ڏٽي ڪوهيار،
ويچو پانءِ مَ وار، ساجن ساهه پساهه سان.

ساجن ساهه پساهه سان، ويجهو وهين وٽ،
"وَنَحْنُ اَقْرَبَ اليہ من حَبْل الْوَرِيْد" گهوٽ تنهنجي گهٽ،
جاڻ وڃاءِ مَ ڇَٽ، ڪوهه نهارين ڪيچ ۾.

ڪوهه نهارين ڪيچ ۾، وڃئو وندر وٽ،
"وَفي اَنْفسْکُم اَفَلاتبُصِرُوْن، هوت تنهنجي هنج
ڏونگر وڃهندءِ ڏنجهه، سگهي ملنديءَ سات ڪي.

سگهي ملندينءَ سات ڪي، ڏکي ڏرين ڪوهه؟،
مُالَہٗ وَ وَلدهٗ اِلاَّ خَساَراً، اي مڙيئي موهه،
تهدل ٿيندءِ توهه، پاروچاڻي پاجهه سين.

پاروچاڻي پاجهه سين، لنگهي ويندينءَ لڪ،
فَاذْ کُرُ وني اَذْکر کُمُ، سسئي لتا سڪ،
جهڙ جهولا ءِ جهڪ، رهبر ٿيندءِ راهه ۾.

رهبر ٿيندءِ راهہ ۾، پرين اڇي پاڻ،
متان ساهين سستئي، سينو سائينءَ سان،
ڪيچي لهندءِ ڪاڻ، پسي پهر پنهوءَ جي؛

ستينءَ لگ سنوڻ ڪري، حيف تنهنجي حال،
هُيئي سُڌ هلڻ جي، سندي جتن جال،
هيءَ لاڏاڻو ساٿڙو، ڪيچ لڏيندو ڪالهہ،
تڏهن سست رڪي سنيال، اوڏو اوٺين جو رکي؛

متان وسهين سستئي، ٻولي ٻاروچن،
ويساهي وڃن، جت جاڳائين ڪين ڪي؛

متان وسهين سستئي، سخن سرواڻن،
سوٺو چڏ سهاڳ جو، ڪڍ اوڳي نند اکين،
ايءَ پر اوٺيئڙن جي، ويساهي وڃن،
سڄر سگ چنن، مڪراني 'مصري' چئي؛

متان وسهين 'مصري' چئي، آرياڻيءَ انجام،
پوئج پرڏيهين جي، لڳي منجهہ لگام،
جتن چڏيون جام، تو جهڙيون تونگ ورن ۾؛

جيئڻ آهہ جنجال، مرڻ وڏو مامرو،
جدائيءَ جتن جي، ڪئي جان زوال،
ڪنهن پر ٿيندو ڪيچئين، وندر منجهہ وصال،
حياتي نہ حلال، پلڪ پنهونءَ چام ري؛

جيڏيون ٻول جتن جي، ڪام وسهي ڪا ڙي!
هو تن منهنجي هيج ڏئي، دل چوٽ وجي چاڙهي،
ڏير ڏيئي ڏاڙهي، پوءِ چوريءَ ور ونئي ويا.

چوريءَ ور ونئي ويا، ڪوڙا قول ڪري،
ٻيهر ٻول ٻروچڪا، متان دل ڌري،
جيڪا مون جيئن ڪندي مائتي، سا پوندي تهہ تريءَ،
بوتا بلوچن جا، هلن ڪين هري،
جا سرواڻن سان سگ ڪندي، سا جيئري منڌ مري،
وينئي ڏک ڏري 'مصري' چئي مڪرانين جا.

ساهيڙيون صلاح، آٿيو ڏين ڏکيءَ کي،
اَلْسفَرُ قِطْعَة منَ النّار، ويڙهيون ۽ وٽراهہ،
اِهْدناَالصِّراط الَمُسْتَقيْمَ، سوڌن جا سياءَ،
آرياڻيءَ اڳياڻءَ، تو پَنڌن جون پرکون لَهي.

پنهوءَ ڏانهن پيغام ڏي، سورن جا سسئي،
اَلْعِشْقُ حِجَابُ بَيْن العَاشِقِينَ، قاصد پيئي ڪاڻ،
ٻُرهڻ ٻُرهي ڪين کي، ايءَ اَڏي آئي آڻ،
نون لحظي لائي لاڻ، پئو پيادي پنڌ ۾.

***

تَر كالدّنيا رَاس كُلّ عبَادة، هنئي لاهوتين لاڻ،
جاڻي چڏي جاڻ، پرئا پورب پار ڏي.

ٽين ڏينهن ٽڪاڻا، ڪانئي خوديءَ جا هليا،
العشق نارُ الله نهوڙي، ڪئا نانگا نماڻا،
ٻاري ٻيائي کي ٽيا، حقيقت هاڻا،
حُبّ الْدُنيَا راس كُل خَطِيئة، اي پرجهيائون پاڻان،
ڏاڏاڻئا ڏور ٽيا، تن نکي ناناڻا،
لالچ چڏي لوڪ جي، وجي "لا" ۾ لڪاڻا،
سامين سياڻا، پرئا پورب پار ڏي.

چوٿين ڏينهن چپ راس، آهه الک اوڏو ان کي،
گورک ڪارڻ گودڙيا، پئا وڏي وهم وماس،
پروڙيائون پرينءَ کي، بوءِ سڄاڻي ٻانس،
اي رمز وٺي رهاس، پريا پورب پار ڏي.

پنجئين ڏينهن پئا، پنيءَ پهه پرين جي،
دوبينائي دور ڪري، وحدت منجهه ويا،
لاَ تَحرّكْ ذَرّة الاّ بِاِذْن الله، هتي توءِ هئا،
ٻڌا ٻول پرين جي، نانگا نينهن نيا،
مُصريْ پيَن من ۾، ڪنان احد اها،
چني ٻنڌڻ ٻئا، پريا پورب پار ڏي.

چهين ڏينهن پڳير ٿيا، ساڄارا سڏ ناٿ سين،
عهداً ڏني اوڏهين، آديسين اُلير،
ڪُلُ شَيءِ يَرجِعُ اِلا اَصْلُه، اي پروڙيائين پير،
سونهاري سبحان جا، سڃاتائون سير،
چڏي هٺڻ واري هير، پرٿا پورب پار ڏي.

ستين ڏينهن سُڏير، ڪَشي ڪمريون هليا،
توڙان وڌائون تن ڪي، توبهہ جي تڪبير،
يٰا اَيّهَاالّذينَ آمَنوُ توبوُاِلَي اللهَ وَ تَوبَۃً النّصُوحاً ترڪ ٿي تدبير،
'مصري' چئي مجروح ٿيا، چت ڪي وجهي چير،
جوڳي جهانگير، پريا پورب پار ڏي.

ائين ڏينهن الڪ، جي رڙهي لڌائون راهہ،
گهوري گورک ناٿ تان، صدقو ڪيائون ساهہ،
ري وسيلي واحد جي، ٻي نہ ويراڳين واهہ،
'مصري' چئي محبوب سين، ٿيا مهيسي من خواهہ،
چاٽي هڪ الله، پريا پورب پار ڏي.

نوئين ڏينهن نياز جو، گهمي لڌائون گهر،
هرڪنهن هنڌ هنگلاج ٿيو جت ڪٿ ناٿ نظر،
حق حقيقت هن حال جو، سڃاتائون سُرَ،
اِنّ الله وتر يُحِبٌ الوتُر، ٻاري ٻيائي جو ٻَر،
'مصري' تن مهيسن لئہ، جاڳي جيئري مر،
بستي ٻائني ٻرَ، پُريا پورب پار ڏي.

ڏهين ڏهاڙي ڏيل ۾، جوڳين سري جاٽ،
سجاتائون سپ پرئين، وحدت سندي واٽ،
اندر آديسين جي، اپر عشق اساٽ،
محبت جي ’مصري‘ چئي، چت ۾ لايائون چاٽ،
ڪنن ڏيئي ڪاٽ، پريا پورب پار ڏي.

ڪارهين ڏينهن قريب جي، هنڌ هنڌ پيئي هوءِ،
ٽيا رسيلا رحمان سين، راول روءِ بروءِ،
’مصري‘ چئي مشڪ جي، تن بيراڳين بوءِ،
ڇڏي خود بيني خوءِ، پريا پورب پار ڏي.

ٻارهين ڏينهن ٻاري، هليا گهر هئڻ جو،
ڪانيا خيال خوديءَ جا، سنياسين ساري،
ڪُلُ مَنْ عَلَيْها فَان وَ يَبْقَيٰ، آيا انهيءَ اوتاري،
ماڻيائون مراد کي، ڪُسي ڪيناري،
ورق سپ واري، پريا پورب پار ڏي.

***

متفرقات

پريان سندي پار جون، مريون ماڪيءَ ساءِ،
جو خودي وڃائي ڪاءِ، تنهنکي اچي لذت لباب جي.

نڪا مند مرڻ جي، نڪا جيئڻ جاءِ،
اَلدّنيا ساعَة، سا تو آئي ساءِ،
پورا انهئين ياڻءِ، ته ڪوڙي چانوَ ڪکر جي،

نڪا مند مرڻ جي، نڪو جيئڻ جال،
هئڻ حياتيءَ هِن جو، موتيءَ ماڪ مثال،
رهگذر رنج راحتون، منصب توٽي مال،
فنا سڀ في الحال، رهندو نالو رب جو.

نڪا مند مرڻ جي، نڪو جيئڻ جام،
ويندو مثل راءِ جي، هي طلسم ترت تمام،
آهي حياتي حرام، ريءَ يادگيريءَ يار جي.

سهسين سوڌي سون، جيئن تڪا ئي تامون،
تائي طلا نه ٿئي، توڙي تپي تمامون،
ڪڏهن ٿيندو ڪين ڪي، اڪ منجهان آمون،
هون سڄڻ سامهون، ڏک ڏجهڻ سڀ گهوريا.

ڪوڙو ڪوناريءَ ۾ وجهي، تامون تڪائين،
تائي طلا نہ ٿئي، جو ڪورو ۾ ڪائين،
زر نہ ٿئي زور سان، توڙي هنر هلائين،
سهسين سهاڳا وجهي، جي نوشادر نائين،
وائٽو وڃائين، محنتون 'مصري' چئي.

وسوڙي ڪاٺي، تہ ابو ويو اڪ کي،
بي اڪ ابي جي آسري، ڪئي پريءَ پراٺي،
تہ بابا پلائي ڪري، کي چشم چڱا آٽين،
پٽيءَ لڳي پيءَ جي تي نوران نماٺي،
'مصري' چئي معذور تي، ڄاٺي سجاٺي،
لئہ والد وهاٺي، تنهن کي راھ نهاري رانڙي.

راھ نهاري رانڙي، وبس والد ڪاڻ،
جو آهي ويو اڪ کي، سو الله ابو آڻ،
ويني پوڇي پير سا، پرس ڪارڻ پاڻ،
هَئي هَئي مون هاڻ، هو ويو وريو ڪين ڪي.

هو ويو وريو ڪين ڪي، هي خوش دل تي خوشحال،
صبح سرتين ساڻ ڪري، تي مرڪيو ايءَ مقال،
تہ ابو ڪارڻ اڪ کي، مون ڪاڪيون مڪو ڪالھ،
صبحاڻي سرما وجهي، چيچ ڪريندس چال،
ڪنديس جيڏين ساڻ جمال، وجهي آهوءَ جهڙيون اکيون.

آهوءَ جهڙيون اکيون، ابو آڏيندو،
موڙهل من معذور جو، مزو ماڻيندو،
ٺاڪر ٺاريندو، انڌي جي ٻـ اندر کي.

انڌي جي ٻـ اندر کي، ٺاڪر ٺو ٺاري،
ڪريل کي ڪلائيو، وهاڻيءَ واري،
هو نهئين ٺي هاري، هيرا پنهنجي هڙ جا.

❊

تجلي تاب نينان دي سانون، تڪ ڪيتا تيغون تير برهه دي بچاودينې.

نالي ناز نگاهه علي الصباح،
وشيهر نانگ وانگر آو چڪ آو ديني،
اهو عيش اسان ڏا نرگهه مار گهتيبوني،
چيتا چست چنگل وچ چاءِ ديني

چتيان چوڙ نهوڙ مروڙ ٻڌوني،
زلفان زير لٽڪ پيچ پاو ديني،
لحظي لاهه گهونگهٽ گهٽ گا گهتين،
لَٽ پَٽ لُٽ دليان نون لٽڪا وديني.

مست مڙگان پيڪان نينان دا،
ڪشي ڪان ڪما ابرو آو ديني،
قهري وچ ڪعبي دي ڪڙي خون ڪرن،
پٽ ماس مشتاقان دا ڪاو ديني.

عينان آو اڙيان، 'مصري' مار گهتيوني،
چشمان چوٽ برهه بي چلا و ديني،
سهيان سڻ فرياد بيداد ڪنون،
جادو مار جلاد جاڳاو ديني.

جوڳ

نوڪان نيڻ مريندين،
نال نظر دي نونت سانون

لامڪان لنگھ لھر دي،
اندر اسان ڏي وچ آ اَڙدي،
افلاڪان اُڏر ديان،
طرف عشاقان دي از آسمانون.

خواب آلود خنجر زن خوني،
پُري رنگ عجب افسوني،
ڌُھري دام ڏريندين،
ڪج ابرو واليين قوس ڪمانون.

چِلڙي چوڙتي چِتيان چُتڪن،
لامع لڙڪ مثل لڪ لٽڪن،
ڪاڪل ڪڙڪ ڪريندين،
سُنبل زلف سياہ زمانون.

شوخ شرابي شور سرشاري،
جوھردار ڏيوَن جھلڪاري،
ھر ھٽ مار ھريدين،
ساغر صبر 'مصري' دامڪانون.

جوڳ

چاڪ نهين حق پاڪ، ماهي منجهين والڙا.

پؤنر منجهين چڙ پيان ٻيلي،
سانجهر صبح سنيال سويلي،
آپ آٽن ٻيباڪ.

ڪتيان ڪاليان ڪڪيان ڪنديان،
تور تڪاٽي آٽي منديان تنديان،
لاڪر نينهن نفاق.

راول راوي ريل ڪناري،
گهِن هٿ مرلي چڙهيا مناري،
مهر پريا مشتاق.

پار درياھون بين ٻجايس،
اَڪر ’مصري‘ جوڙ جڳايس،
عشق عجب اخلاص.

***

جت ڪٿ جاني جلوا تيرا، هرجا هرهنڌ تو ساماڻا

صورت دي وچ آپ ڇپايوئي،
اَلاَنسانُ سرّي سرّ الايوئي،
بي رنگ برَقعا بيشَڪ پايوئي،
اندر ٽاڪ ڪتوئي ٽاٽا.

ظاهر باطن اول آخر،
آپ ويڪايوئي اندر ٻاهر،
سوئي بالِيٰ سوئي زابر،
برسر احمد وت الاڻا.

مخفي مام لاَ تُحرڪُ،
هرجا منزل هر سو هرهڪ،
بر بحر وچ توهين بيشڪ،
لحظي لهرين آپ لڪاٽا.

سائي صورت سائي مورت،
سائي غيرت سائي حيرت،
سو احسان اهائي منت،
’مصري‘ محض ڪتوئي ماٽا.

***

زا غ عقل دا هُيا پرواز، جب آيا شهباز عشق دا.

طالب مين مطلوب ڀہ مين هون، غالب تي مغلوب ڀہ مين هون،
خِرد مند مجذوب ڀہ مين هون، ناظر تي ڪر نال نياز،
همسر هوئس هرهڪ حق دا.

گاهي موسيٰ وت ڪوهہ طوران، گاهي سَر دار مثل منصوران،
نامنظور مثل منظوران، رمز اُهيندا رکڪي رازا،
ماريم نعرا انا الحق دا.

آڳ عشق دي اوهس لايا، پڙڪا بدن وچ سهيو نہ سمايا،
جان جگر سڀ جوش جلايا، سر اسان ڏي سڀ رڳ ساز،
وڄيا وحدت دي ورق دا.

اپنا آپ سڀ وڃ سيتم، وچ ميخاني جلوا ڪيتم،
پير مغان تي پَٽ پُر پيتم، بحر آهين وچ بي انداز،
پايم غَوطا استغرق دا.

ڪڏانهن گداگر نورنگ نگري، ڪجڪلاهہ ڪڏانهن ڪي خُسري،
ڪُلِّ شيءِ مُحيط ’مصري‘، اسان سُڻيا آواز،
تُوتا شيشا شارڪ شڪ دا.

***

دام دليان نُو ديد اڙاءِ، ويکو رانجهن کي کر کردا.

اَلانسان سري سڏايس، گهونگهٽ دي وچ آپ ڇپايس،
بيپرواهي دا بُرقا پايس، احمد کَنون العبد سڏاءِ،
کيتس سَير صورت سردا.

احديت کُون آپ ويکيندا، عبديت دا ناز کريندا،
وحدت کَثرت وچ کيڏيندا، خاص الخاص خَرقا پاءِ،
وَتَ سَڏايس چاکر بردا.

سر زليخا عشق اشارا، يوسف هوکي ماريس نعرا،
هٽئون مالک وچ بازار، ازخود اپڻا آپ ويچاءِ،
بَن کڙا اُتان شاھ مصردا.

کِتان هير کتان شه ماهي، کتان چاک منجهيان دا واهي،
ماَز زغاوت شاهنشاهي، سرمد هوکي سير کٽاءِ،
پيِتُس جام کل کوثر دا.

موسيٰ تي رَبْ اَرْنِي بوليس، لَنْ تَرَانِي وت لب چوليس،
گهندِ اُتائي مُکڙا کولس، تجلي پَاکي طُور جلاءِ،
چاتس ناز نقاب نظر دا.

کتان صيفل شاھ 'مصري'، کتان شيخ حَسن وت بصري،
ويک شمع اُتي آيا اُسري، جامعِ هوکي جاما پاءِ،
ماريس ناد نَهي اَمر دا.

عشق سپهہ سالار سهيو، مُلڪ فلڪ ميدان تَهينا

عشق امام جنهن نون ڏيوي اشارا
سوگهَت ڪلنگي گهِني عرش ڪنارا
انا الحق اسرار سهيو، آڪڻ والا الحان اُهينا

عشق جنهن نون جام پلاوي
سو شهہ ماهي ڦر چاڪ سڏاوي
ڏڻ والا ڏٹوار سهيو، هير ڪنون حيران تهينا

عشق درياهہ دلان نون بوڙي
غرق غراب ڇُهي وچ چوڙي
هردم هووي هوشيار سهيو، نا صحي سڪان تهينا

'مصري' آ گهن ماڻ عشق دا
رستا چوڙ رياءَ رشڪ دا
لاشڪ ليل نهار سهيو، پُر سدا پيمان جَهينا

***

ويکيم ديد شهيد دلبر دا،
تنهن ديدار بي اختيار مين ڪتيان.

دشت بلا دي وچ دلبر آيا،
نال رضا دي مَن رب دا رايا،
چاتس بار خونخوار خنجر دا.

هي ماتم ملڪ ملڪ دي وچ،
هفت زمين و هفت فلڪ دي وچ،
هي افسوس هي اسرار اَمر دا.

جان جگر هوبي پرزي پاري،
پر خون سَروي سهري ساري،
ظاهرا چَکُيس ذوق زهر دا.

هئي جلوا جملي جهانَ جهيندا،
ويکيا 'مصري' مک مهتاب تهيندا،
شعل ڪيا هي ايهہ شمس و قمر دا.

***

بسنت بهار

سهڻا تينون سرندي وي، مينون ڪيتئي مست ديوانا.

چا نقاب وڪايئي چهرا، چپ نت چشم چڪر دي وي،
نوڪان نت مزگان مريندیان، مانند، موج بحر دي وي،
پنبڙيان ديان پل پل پيڪانا.

ڏوران ڪڙڪي ڏيوَن ڏيڪالي، ول ول وقت سحر دي وي،
آواز سڻي مئين اچڪ اٿيان، چوڙيم راهہ صبر دي وي،
تن عريان سر پاءِ برهنا.

مجنون مثل محبت ڪيتم، پيتم خون جگر دي وي،
وَستِي سَٽِ ويرانا چاتم، تي بيراڳڻ بَر دي وي،
من هويا محروم مستانا.

تالون تلخ تي جان لبان، پر ناهم آس عمر دي وي،
ڏي 'مصري' تي جنازا جيوي، آڻ انا اجمر دي وي،
شيوا شغل شناس شهانا.

✻✻✻

بسنت بهار

جامان زر افشاني وي، مرصع تاج مبارک برسر.

شعلي شمس مريخ نہ شامل، شڪلش شمع شهاني وي،
گُلگون گلشن گلابي چهرا، گوهر گنج معاني وي،
لالا لب لچئيندا احمر.

ڪجڪلاه تي ڪَلنگي قدسي، زير سحر سبحاني وي،
مک مرلي چابينَ بُلئيندا، راول راز رباني وي،
محمد مخفي احمد اظهر.

ابراهيم تي عيسيٰ آدم، اسماعيل قرباني وي،
قيقائوس فلاطون لقمان، ڪياوت ماه ڪنعاني وي،
خضر خريدار بُردا سڪندر.

يمن عجم يک جنش يگانا، يد بيضا يزداني وي،
مُصري مُرسل بَن برهہ دا، ماريس ناد نهاني وي،
تان تماشا ڪيتس گهرگهر.

***

توڙي

چپ راست زير بالا، نت نَو نَو نور نرالا.

موسيٰ ٿي فرعون منايس، ڪول چشم ويک چالا.
موسيٰ مطلب مذهب موليٰ، فرعون زروئي زلالا.

ماه ڪنعاني مصر مدر وچ، بي نظير بحالا.
زر خريد زليخان زمران، ملهہ ڳڌا متوالا.

وحدت دي دريا وچ آڪر، ڪيتس ڪوتاهہ ڪشالا.
گاهہ برهمڻ پوٿي پڙهندا، گاه مصاحف مسئلا.

گهت انوار صراحي دي وچ، ڪيتس ڪيف ڪمالا.
پُر ڪر پٽ پلئيندا 'مصري' وٺئان ويک وصالا.

❋❋❋

تيڏا! کوئي طؤر عجب وي، جادو سارا جنب وي.

هر مقابل دي مک وچ جهليا وي،
لالا داغ لقب وي.

کوڏ گهٽيري کي کر چاتوئي وي،
کيس کرڻ دا کسب وي.

هوش حريفان دا کلي کيتئي وي،
غمزي نال غصب وي.

من 'مصري' دا مجروح هويا،
نئون نئون ويک نصب وي.

❊❊❊

· دل دلبران دي دست دام اندر جيئن وي،
ڌُهريان ڏُواليان بحري باز ڳنون.

عيش آرام تمام اسان ڏا، ڇَوٽا ڇوڙ ڇوڙيليان چاؤ ديني،
ڇئنچل چال چلي اسان ڏا، چت نتوني نت ناٽ نيٽان دي نياز ڳنون.

نور نشان جوان جڌهان، خيما کوڙ ميدان ڪڙ ديني،
تڙيان ُتيز اُٽان خون ريز ڪرن، جڌهان پلٽ آون پلٽيٰ باز ڳنون.

ڪر ناز نياز نهوڙي نتوني، گهندب گهت گهونگهٽ گهاؤ ديني،
ڪيفي قيد قفس وچ قابو، ڪرن دلدا دام گهتن پرواز ڳنون.

ڪر تاب شتاب حجاب لاتوني، چشما چور ڪرن مخمور ديني،
مزگان مار گهتن ’مصري‘، مام سيتي آهونت نم آواز ڳنون.

❊❊❊

دل اب درد گيا آزار، آب پي پَٽيا پيغامي.

نال لطف ول چيچل چول،
جنگ مردنگ اپنگ ڍول،
واڄٽ لک هزار، موهن مِرگهه ڪيتس دم دامي.

ٻولڻ ٻالڻ وتي گهندُب ڪولي،
ُچور ڪيتَوني سانون چشما چولي،
روپ پريا رخسار، نرگس نيڻ مست مدامي.

برسر تاج مرصع مالا،
سوئي سَامي سو مڻ والا،
جوڳي جلويدار، آديسي ڪيتم آرام.

مُڙ مُڙ يال ماڻ ڪريندا،
’مصري‘ مشڪڻ نال مريندا،
ول نَظِرا نروار، شمس قمر ٿيا سهسين سلامي.

❊❊❊

دل دلبران دي دست دام اندر جيئن وي،
ڌُهريان ڌُواليان بحري باز ڪَنون.

عيش آرام تمام اسان ڏا، ڇَوٽا ڇوڙ ڇوڙيليان چاؤ ديني،
چئنچل چال چلي اسان ڏا، چت نتوني نت ناٽ نيڻان دي نياز ڪَنون.

نور نشان جوان جڏهان، خيما ڪوڙ ميدان ڪڙ ديني،
تڙيان ُتيز اُٽان خون ريز ڪرن، جڏهان پلٽ آون پلٽيٰ باز ڪَنون.

ڪر ناز نياز نهوڙي نتوني، گهند گهت گهونگهت گهاؤ ديني،
ڪيفي قيد قفس وچ قابو، ڪرن دلدا دام گهتن پرواز ڪَنون.

ڪر تاب شتاب حجاب لاتوني، چشما چور ڪرن مخمور ديني،
مزگان مار گهتن 'مصري'، مام سيتي آهونت نم آواز ڪَنون.

❊❊❊

دل اب درد گيا آزار، آب پي پَنيا پيغامي.

نال لطف ول ڇيڇل ڇول،
جنگ مردنگ اپنگ ڍول،
واڄٽ لک هزار، موهن مِرگهہ ڪيتس دم دامي.

ٻولڻ ٻالڻ وتي گهنڊ ڪولي،
ُچور ڪيتَوني سانون چشما چولي،
روپ پريا رخسار، نرگس نيڻ مست مدامي.

برسر تاج مرصع مالا،
سوئي سَامي سو مڻ والا،
جوڳي جلويدار، آديسي ڪيتم آرام.

مُڙ مُڙ يال ماڻ ڪريندا،
'مصري' مشڪڻ نال مريندا،
ول نَظِرا نروار، شمس قمر ٿيا سهسين سلامي.

❊❊❊